

ប្រស្នា
គិហិប្រតិបត្តិពិស្តារ

រៀបរៀង

ដោយ

បណ្ឌិត ឈឹម ឌួង

ផ្សាយចេញពី

ផ្ទះលេខ១៣៦អី០ វិថីខេមរៈភូមិន្ទ រាជធានីភ្នំពេញ

ព.ស.២៥៤៦

គ.ស.២០០២

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនាបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
 ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
 ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
 សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការវិហ្ស កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
ករុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
 ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Risho Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh   www.elibraryofcambodia.org

មាតិកាធម៌

សៀវភៅនេះចែកតាមគោលមាតិកាមាន ៧ វគ្គ គឺ		
១-គិហិប្រតិបត្តិប្បញ្ញា	ទំព័រ	១
២-គ្រៃបណាមប្បញ្ញា	"	៤
៣-សរណគមបវចនប្បញ្ញា	"	២៧
៤-ឧបាសកវចនប្បញ្ញា	"	៤៦
៥-វិន័យឧបាសកប្បញ្ញា	"	៨៩
៦-ការវេតកិច្ចប្បញ្ញា	"	១៣៤
៧-បកិណ្ណធម៌	"	១៦១

ក្នុងបកិណ្ណកធម៌ ឥមិនា, សុខោ, ឧច្ឆេវមវច្ឆន្តំ, វន្ទាមិចេត្តយ, អាកាសដ្ឋា, យំ កិញ្ចិ, យាទេវតា, បសន្ទាហោន្តុ, វិបត្តិប្បដិពាហយ, សគ្គេ, ព្រហ្មា នឹងវិធីវេរគ្រប់បែប ។

រចនា ១៨ យ៉ាង
បរាគវសុត្រ

១៨៤
២០៤

០៦/០៩/០៩

ប្រស្នាគិហិប្រតិបត្តិវិស្ណាវ
(និហិ សុគតំ នាថំ)
វគ្គទី១-គិហិប្រតិបត្តិវចនប្បញ្ញា

ប្រស្នាសួរ- ធ្វើយអំពីពាក្យថា, គិហិប្រតិបត្តិ

សំណួរ - គិហិប្រតិបត្តិ ប្រែថាដូចម្តេច?

ចម្លើយ - ប្រែថាការប្រតិបត្តិរបស់គ្រហស្ថ, ការប្រព្រឹត្តរបស់
គ្រហស្ថ ឬការអនុវត្តរបស់គ្រហស្ថ ដើម្បីសុខសន្តិភាពក្នុងត្រៃលោក ។

ស - ពាក្យថា គិហិប្រតិបត្តិ នឹងគិហិប្បសិបត្តិ ដូចគ្នាឬផ្សេង
គ្នា? ព្រោះអ្វី?

ច - ដូចគ្នាគ្រាន់តែប្លែកគួរអក្សរនិងសូរស័ព្ទប៉ុណ្ណោះ, ព្រោះ
ប្រតិបត្តិ ជាសំស្ក្រឹត, បសិបត្តិ ជាបាលី ។

ស - គិហិដែលប្រែថាគ្រហស្ថនោះ បានដល់បុគ្គលប្រភេទណា?

ច - បានដល់បុគ្គលដែលមិនមែនជាបព្វជិត រាប់តាំងពីកុមារ
កុមារី មាណវៈ មាណវិកា រហូតដល់ តា យាយ ជាទីបំផុត, ឯទេវតា
ព្រហ្មជាដើម ក៏សង្គ្រោះចូលក្នុងពាក្យថាគ្រហស្ថនេះដែរ ព្រោះមិនមែន
ជាបព្វជិត ។

ន - ចុះមានពាក្យថា យរាវាស, ទាយក ទាយិកា, ឧបាសក ឧបាសិកា, ពាក្យទាំង ៥ នេះដូចគ្នានឹងគ្រហស្ថដែលឬទេ? ចូរអធិប្បាយ ។

ច - ពាក្យទាំង៥ នេះ នៅក្នុងវង្សគ្រហស្ថទាំងអស់គ្រាន់តែ ក្លែងគ្នា តាមថ្នាក់តាមជាន់ប៉ុណ្ណោះគឺ :

យរាវាស សំដៅយកគ្រហស្ថដែលមានតួស្រករហើយ, ទាយក ទាយិកា សំដៅយកគ្រហស្ថដែលមានសទ្ធាត្រឹមតែធ្វើទានមានបច្ច័យ ៤ ជាដើមដល់បដិគ្គាហកៈ, ឧបាសក, ឧបាសិកា សំដៅយកគ្រហស្ថ ដែលចូលទៅពិតព្រះរតនត្រ័យ ឬស្ថិតនៅពិតព្រះរតនត្រ័យ, ដូចមានបទ វិគ្គោះថា រតនត្ថយំ ឧបាសតីតិ ឧបាសកោ ប្រែថាជនអ្នកចូលទៅពិត ព្រះរតនត្រ័យ ។ ពាក្យថាចូលទៅពិតនេះ សំដៅយកនាមកាយ ទោះ បីបុគ្គលនោះស្ថិតនៅក្នុងទីធ្លាយដាច់ស្រយាលយ៉ាងណាក៏ដោយ ឱ្យតែ មានចិត្តប្រព្រឹត្តជាប់លាប់ក្នុងគុណព្រះរតនត្រ័យ យកព្រះរតនត្រ័យជា ទីពឹងទីរព្វកហើយ, បុគ្គលនោះឈ្មោះថាចូលទៅពិតស្ថិតនៅពិតព្រះរតន ត្រ័យ បាននាមថា ឧបាសក ឧបាសិកា ។

ន - បើបុគ្គលទាំង៥ គឺ យរាវាស ១ ទាយក ១ ទាយិកា១ ឧបាសក ១ ឧបាសិកា ១ ឱ្យឈ្មោះយ៉ាងខ្លីតែមួយម៉ាត់ បានឬទេ ?

ច - បាន. ឱ្យឈ្មោះជាគ្រហស្ថតែមួយម៉ាត់ ដែលប្រែចេញពី ពាក្យថាគិហិនោះឯង ។

ស - បើដូច្នោះ ពាក្យថាគិហិប្រតិបត្តិ មិនមែនសំរាប់ប្រតិបត្តិ តែឧបាសកឧបាសិកាទេឬ?

ច - មិនមែនសំរាប់តែឧបាសកឧបាសិកាទេ. បុគ្គលជាគ្រហស្ថ ទាំងឡាយអាចប្រតិបត្តិបានទាំងអស់ ។

ស - ដូចម្តេចហៅថាប្រតិបត្តិ?

ច - ដែលហៅថាប្រតិបត្តិ គឺប្រព្រឹត្តតាម ធ្វើតាមពុទ្ធឱវាទ និង តាមច្បាប់ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយរៀបរៀងជាន់ក្រោយ ដើម្បីឱ្យមាន របៀបតាមលំនាំពុទ្ធឱវាទ. ដូចជារបៀបនមស្សការរំលឹកគុណព្រះរតន ត្រ័យដែលធ្លាប់និយាយថាសូត្រធម៌ថ្វាយបង្គំព្រះ. បើយើងមិនប្រតិបត្តិ ច្បាប់ចេះតែនាំគ្នាសូត្រតាមចំណូលចិត្ត ក៏មិនអាចមានរបៀបមានសណ្តាប់ ធ្លាប់បាន គ្នាតែពីរនាក់ក៏សូត្រជាមួយគ្នាមិនកើត. បើយើងញ៉មខ្លួន ប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ ទោះបីគ្នាប៉ុន្មាននាក់ក៏ដោយនៅស្រុកខែត្រណាក៏ដោយ អាចសូត្រចូលគ្នាបានដោយស្រួល. នេះហៅថាការប្រតិបត្តិក្នុងត្រៃប្រ ណាម ។ ឯការប្រតិបត្តិចំពោះក្រិស្សវិន័យវិញ ក៏មានលំនាំដូចគ្នាដែរ ។ រួមសេចក្តីឱ្យខ្លីថាការព្រមញ៉មខ្លួនធ្វើតាមច្បាប់ហៅថាប្រតិបត្តិ ។

វគ្គទី ២ ព្រឹត្តិបណ្ណាបប្បករ

ស - របៀបសូត្រធម៌នមស្សការព្រះរតនត្រ័យ នៅប្រទេសកម្ពុជា យើង អ្នកប្រាជ្ញលោករៀបរៀងដូចម្តេចខ្លះ ? សូត្រអ្វីមុនសូមឆ្លើយឱ្យហួរ ហែតាមច្បាប់របស់លោកឱ្យសព្វគ្រប់ ដើម្បីពុទ្ធបរិស័ទទាំងឡាយ ប្រតិបត្តិឱ្យបានត្រឹមត្រូវតាមបែបតែមួយ ដែលធ្លាប់ប្រតិបត្តិមក ?

ច - របៀបសូត្រធម៌នមស្សការព្រះរតនត្រ័យ នៅប្រទេសកម្ពុជា លោកអ្នកប្រាជ្ញលោករៀបរៀងមានពិស្តារ មានសង្ខេបដូចបែបតទៅនេះ

រតនក្កយបូជា

ថ្វាយគ្រឿងសក្ការៈដល់ព្រះរតនត្រ័យ

ឥវេហិ ទិបច្ចុប្បាទិសក្ការេហិ ពុទ្ធិ អភិបូជយាមិ
 មាតាបិតានិទំ គុណវណ្ណានព្វ មឃ្ហុព្វ ទិយវត្ថំ អត្តាយ
 ហិតាយ សុខាយ ។ ឥវេហិទី បច្ចុប្បា ទិសក្ការេហិ ធម្មំ
 អភិបូជយាមិ មាតាបិតានិទំ គុណវណ្ណានព្វ មឃ្ហុព្វ
 ទិយវត្ថំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ។ ឥវេហិ ទិបច្ចុ
 ប្បាទិសក្ការេហិ សច្ចំ អភិបូជយាមិ មាតាបិតានិទំ

**គុណវណ្ណានុញ្ញ មយ្ហុញ្ញ ទិយវត្តំ អគ្គាយ ហិតាយ
សុខាយ (១) ។**

ប្រែថា ខ្ញុំព្រះករុណា សូមបូជាចំពោះនូវព្រះ ^{ពុទ្ធ} $\left\{ \begin{array}{l} ធម៌ ជាម្ចាស់ដោយ \\ សង្ឃ \end{array} \right.$

គ្រឿងសក្ការៈទាំងឡាយមានទៀននិងធ្នូបជាដើមនេះ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន
ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់អ្នកដ៏មានគុណ ទាំងឡាយមាន
មាតាបិតាជាដើមផងដល់ខ្ញុំព្រះករុណាផងអស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។

ពុទ្ធវតនប្បណាម

ថ្វាយបង្គំព្រះពុទ្ធវតនៈ

នហោ គស្ស

គគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស

ប្រែថា វីកិរិយានមស្សការថ្វាយបង្គំ នៃខ្ញុំព្រះករុណា ចូរមានដល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះអង្គជាព្រះអរហន្តដ៏ប្រសើរ ទ្រង់ត្រាស់
ដឹងនូវញៀយ្យធម៌ទាំងពួង ដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គឥតមានត្រូវអាចារ្យ

---

១ សូត្រយ៉ាងខ្លីមទាំង ៣ មេជាមួយគ្នាថា ឥមេហី ទិបច្ចុបាទិសក្ការេហិ ពុទ្ធំ ធម្មំ សង្ឃ
អភិបូជយាមិ មាតាបិតាទីនំ គុណវណ្ណានុញ្ញ មយ្ហុញ្ញ ទិយវត្តំ អគ្គាយ ហិតាយ សុខាយ
ដូច្នោះក៏បាន ។

ណាប្រដៅព្រះអង្គឡើយ ។ (សូត្របាលី ៣ ចប់ប្រែតែមួយចប់ក៏បាន) ។

**យោ សន្តិសិទ្ធា វរពោធិបុលេ
ហារំ សសេនំ បហតី វិជេយេវ្យា (១)
សម្មោធិហាគដ្ឋិ អនន្តញ្ញាណោ
លោកុត្តមោ ភំ បនហាបិ ពុទ្ធិ ។**

ប្រែថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គឯណា ទ្រង់គង់ចំរើននូវព្រះអនាបានស្សតិកម្មដ្ឋានលើរតនបល្ល័ង្កក្រោមម្លប់ពោធិព្រឹក្សដ៏ប្រសើរ បានផ្កាញ់នូវមារាធិរាជព្រមទាំងសេនាដ៏ច្រើន ហើយទ្រង់ត្រាស់អីងនូវសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណ មានប្រាជ្ញារកទីបំផុតគ្មាន ព្រះអង្គប្រសើរជាងសត្វលោកខ្ញុំព្រះករុណាសូមក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះដោយគោរព ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

នមស្សការសម្មាសម្ពុទ្ធវ្លូចសេចក្តីខាងលើនេះ គឺនមស្សការដោយសង្ខេប មិនបានញែកកាលចេញជា ៣ ឡើយ បើនមស្សការដោយពិស្តារវិញ ទើបញែកកាលចេញជា ៣ ដូចសេចក្តីខាងក្រោមនេះ
យេ ច ពុទ្ធា អតីតា ច យេ ច ពុទ្ធា អនាគតា

---

(១) ដែលធ្លាប់សូត្ររៀងមកថាវិជ្ជយោ តែបានពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ទៅឃើញថាវិជេយេវ្យា ទើបត្រឹមត្រូវប្រែដូច វិជិត្វា ឬ វិជេត្វា ។

បច្ចុប្បន្ន ច យេ ពុទ្ធា អរហំ វណ្ណាមិ សព្វនា

ប្រែថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយអង្គឯណា ដែលបានត្រាស់ជា
ព្រះពុទ្ធនិព្វនកន្លងទៅហើយក្តី ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយអង្គឯណា
ដែលនឹងបានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធក្នុងកាលខាងមុខក្តី ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំង
ឡាយអង្គឯណា ដែលបានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធក្នុងភក្រៃកំល្យាននេះក្តី ខ្ញុំព្រះ
ករុណាសូមក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយនោះ គ្រប់កាល
ទាំងពួង ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

រួចហើយកប្បីតាំងចិត្តរល្អដល់ពុទ្ធកុណទាំង ១០ ព្រះនាម ដោយ
បង្កោនកាយវាចារថា :

**ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុ ទ្វេ
វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិនុ អនុគ្គរោ
បុរិសទម្មសារថិ សត្តា ទេវបនុស្សានំ ពុទ្ធា ភគវាតិ ។**

ប្រែថា ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ
ទ្រង់ព្រះនាមថាអរហំ ព្រោះព្រះអង្គឆ្ងាយចាកសិកសត្រូវពោលគឺកិលេស
ព្រមទាំងវាសនាគឺកាយបយោគនិងវិចីបយោគៈ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ទ្រង់

ព្រោះនាមថា សម្មាសម្ពុទ្ធោ ព្រោះព្រះអង្គត្រាស់អីងនូវវេញយុទ្ធមីទាំងពួង
 ដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គ ឥតមានគ្រូអាចារ្យណាប្រដៅព្រះអង្គឡើយ វិជ្ជា
 ចរណសម្បន្នោ ទ្រង់ព្រះនាមថា វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ ព្រោះព្រះអង្គបរិបូណ៌
 ដោយវិជ្ជា ៣ និងវិជ្ជា ៨ និងចរណៈ ១៥សុគតោ ទ្រង់ព្រះនាមថាសុគតោ
 ព្រោះព្រះអង្គមានដំណើរល្អយ៉ាងទៅកាន់ សុន្ទរដ្ឋានគឺអមតមហានិព្វាន
 លោកវិទូទ្រង់ព្រះនាមថា លោកវិទូព្រោះព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក
 អនុត្តរោ ទ្រង់ព្រះនាមថាអនុត្តរោ ព្រោះព្រះអង្គប្រសើរដោយសីលាទិគុណ
 រកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្នាន បុរិសទ្ធមសារចិ ទ្រង់ព្រះនាមថាបុរិសទ្ធមសារចិ
 ព្រោះព្រះអង្គជាអ្នកទូន្មាននូវបុរសដែលមានឧបនិស្ស័យគួរ នឹងទូន្មានបាន
 សត្តាទេវមនុស្សានំ ទ្រង់ព្រះនាមថា សត្តាទេវមនុស្សានំ ព្រោះព្រះអង្គជា
 សាស្តាចារ្យនៃទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ ពុទ្ធោទ្រង់ព្រះនាមថា ពុទ្ធោ
 ព្រោះព្រះអង្គត្រាស់អីងនូវចតុរិយសច្ច ហើយញ៉ាំងអ្នកដទៃឱ្យត្រាស់អីង
 ផង ភគវាទ្រង់ព្រះនាមថា ភគវាព្រោះព្រះអង្គមានដំណើរទៅកាន់ត្រៃភព
 ខ្នាក់ចោលហើយ គឺថាព្រះអង្គមិនត្រឡប់កើតទៀតឡើយ ។

រពួកដល់ពុទ្ធគុណរួចហើយ គប្បីប្រកាសប្តេជ្ញាខ្លួនដោយពាក្យសច្ចៈថា

**ន ក្រំ មេ ស រ ណំ អញ្ញំ ពុទ្ធា មេ សរណំ វរិ
ឯតេន សច្ចវច្ឆេន ហោតុ មេ ជយមង្គលំ ។**

ប្រែថា នត្តិ មេ សរណំ អញ្ញំ វត្ថុដទៃជាទីពឹងទីរពូកនៃខ្ញុំព្រះ
ករុណាមិនមានឡើយ ពុទ្ធា មេ សរណំ វរិ មានតែព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់
ជាទីពឹងទីរពូកដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំព្រះករុណា ឯតេន សច្ចវច្ឆេន ហោតុ
មេ ជយមង្គលំ សូមសិរស្សស្តីជយមង្គលចូរមានដល់ខ្ញុំព្រះករុណា
ដោយកិរិយាពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ ។

ប្តេជ្ញាខ្លួនដូច្នោះហើយ គប្បីសូត្រសូមខមាទោសនឹងព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ថា

ឧត្តមង្គេន វន្តេហំ បាទបំសុំ វុត្តមំ

ពុទ្ធា យោ ខលិតោ ទោសោ ពុទ្ធា ខមតុ តំ មមំ ។

ប្រែថា ឧត្តមង្គេន វន្តេហំ បាទបំសុំ វុត្តមំ ខ្ញុំព្រះករុណាសូម
ថ្វាយបង្គំនូវលួងត្វលីព្រះបាទនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏ប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយ
អរយវៈដ៏ឧត្តតិស្ស្គង ពុទ្ធា យោ ខលិតោ ទោសោ ទោសឯណាដែល
ខ្ញុំព្រះករុណាធ្វើឱ្យភ្នាំងភ្នាក់ហើយក្នុងព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ពុទ្ធា ខមតុតំមមំ
សូមព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អត់នូវទោសនោះដល់ខ្ញុំព្រះករុណា ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

ធម្មតេស្តប្បណាម

(ថ្វាយបង្គំព្រះធម្មតេស្ត)

អដ្ឋង្គិការិយបថោ (១) ជនានំ

មោក្ខប្បវេសាយ ឧជ្ជបមគ្គោ (២)

ធម្មោ អយំ សន្តិករោ បណីតោ

និយ្យានិកោ តំ បណមាមិ ធម្មំ ។

ប្រែថា ព្រះសទ្ធម្មឯណា ជាធម៌ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការជា
គន្លងដំណើរនៃព្រះអរិយបុគ្គលជាម្ចាស់ ជាផ្លូវដ៏ត្រង់ក្នុងកិរិយាញ៉ាំងជន
ដែលប្រាថ្នានូវព្រះនិព្វាន ឱ្យចូលទៅកាន់ព្រះនិព្វានបាន ព្រះធម៌នេះជា
ធម៌ធ្វើឱ្យត្រជាក់រំងាប់បង់នូវភ្លើងទុក្ខភ្លើងកិលេស ជាធម៌ឧត្តមជាគុណ
ញ៉ាំងសត្វឱ្យចេញបានសង្សារទុក្ខ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមក្រាបថ្វាយបង្គំនូវ
ព្រះសទ្ធម្មដោយគោរព ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

នមស្សការដល់ព្រះសទ្ធម្ម ដូចខាងលើនេះ គឺនមស្សការ

---

(១) ដែលធ្លាប់សូត្រមកថា អដ្ឋង្គិកោ អរិយបថោ តែបានពិនិត្យធ្លៀងផ្ទាំកំទៅ
ឃើញថា អដ្ឋង្គិការិយបថោ ទើបត្រូវតាមធនូរបស់គាថា គង់នៅតែកាត់បទប្រែថា អដ្ឋង្គិកោ
អរិយបថោ ដូចដែល។ (២) ក្នុងសៀវភៅចោះពុម្ពភាសាសិហាឡ (អក្សរលម្អាទ្វីប)
ថាមោក្ខប្បវេសា យុជុកោចមគ្គោ គង់មានសេចក្តីត្រូវគ្នានឹងចាលីក្នុងទីនេះដែរ ។

ដោយសង្ខេបមិនបានញែកកាលចេញជា៣ ឡើយ. បើនមស្សការដោយ
ពិស្តារវិញ ទើបញែកកាលចេញជា ៣ ដូចសេចក្តីខាងក្រោមនេះ

**យេ ច ធម្មា អតីតា ច យេ ចធម្មា អនាគតា
បច្ចុប្បន្នា ច យេ ធម្មា អហំ វន្តាវិ សព្វទា ។**

ប្រែថា ព្រះធម៌ទាំងឡាយឯណា ដែលជាធម៌របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ
ដែលនិព្វានកន្លងទៅហើយក្តី ព្រះធម៌ទាំងឡាយឯណា ដែលជាធម៌របស់
ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនឹងមានមកក្នុងកាលខាងមុខក្តី ព្រះធម៌ទាំងឡាយឯណា
ដែលជាធម៌របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ប្រតិស្ថានទុកក្នុងកាលសព្វថ្ងៃនេះក្តី
ខ្ញុំព្រះករុណា សូមក្រាបថ្វាយបង្គំ នូវព្រះធម៌ទាំងឡាយនោះគ្រប់កាល
ទាំងពួង ។

រួចហើយតប្បីតាំងចិត្តរំលឹកដល់ធម្មគុណដោយបង្ហោនកាយវាចាថា :

**ស្វាក្ខាតោ ភគវតោ ធម្មោ សន្និដ្ឋិកោ អកាលិកោ
ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចុដ្ឋំ វេទិតពោវិញ្ញាហិតិ ។**

ប្រែថា ស្វាក្ខាតោ ភគវតោ ធម្មោ ព្រះបរិយត្តិធម៌គឺព្រះត្រៃ
បិដកជាធម៌គឺព្រះក៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយដោយល្អ ធម្មោ
ព្រះនព្វលោកុត្តរធម៌មាន ៩ ប្រការ គឺមគ្គ ៤ ផល ៤ និព្វាន ១

សន្និដ្ឋិកោ ជាធម៌គឺព្រះអរិយបុគ្គលទាំងពួងនឹងកើតឃើញពិត ដោយ
 បច្ចុវេក្ខណញ្ញាណ គឺថានឹងបានដឹងដោយស្តាប់ដោយរឿបុគ្គលដទៃ
 នោះ។ ក៏ទេ គឺឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង អកាលិកោ ជាធម៌ឱ្យនូវផល
 មិនរង់ចាំកាល គឺថាកាលបើព្រះអរិយមគ្គកើតឡើងហើយ ព្រះអរិយផល
 ក៏កើតក្នុងលំដាប់គ្នា មិនបានយឺតយូរឡើយ ឯហិបស្សិកោ " ជាធម៌គួរ
 ដល់ឯហិបស្សវិធី គឺថាបើព្រះអរិយបុគ្គលដែលបានសម្រេចមគ្គផលហើយ
 ក៏គួរនឹងហៅបុគ្គលដទៃឱ្យចូលមកមើលបាន ឱបនយិកោ ជាធម៌គឺព្រះ
 អរិយបុគ្គល គប្បីបង្ហាត់ចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ដោយអំណាចនៃភាវនា
 បច្ចុត្តំ វេទិតញ្ចេ វិញ្ញហិ ជាធម៌ គឺអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មានឧគ្យកិតញ្ញ
 បុគ្គលជាដើម គប្បីដឹង គប្បីឃើញច្បាស់ ក្នុងចិត្តនៃខ្លួន ។

រពួកដល់ធម្មគុណដូច្នោះរួចហើយគប្បីប្រកាសប្តេជ្ញាខ្លួនដោយពាក្យសច្ចៈថា

**នត្ថិ មេ សរណំ អញ្ញំ ធម្មោ មេ សរណំ វរំ
 ឯតេន សច្ចវច្ចេន ហោតុ មេ ជ័យមន្តលំ ។**

ប្រែថា នត្ថិ មេ សរណំ អញ្ញំ វត្ថុដទៃជាទីពឹងទីរពួកនៃខ្ញុំព្រះ
 ករុណាមិនមានឡើយ ធម្មោ មេ សរណំ វរំ មានតែព្រះធម៌ជា

ម្ចាស់ជាទីពឹងទីរកក្រីក្រស្រីរបស់ខ្ញុំព្រះករុណា ឯគេន សច្ចវច្ឆេន
ហោតុ មេ ឈមង្គលំ សូមសិរិសួស្តីឈមង្គលចូលមានដល់ខ្ញុំព្រះ
ករុណា ដោយកិរិយាពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ ។

ប្តេជ្ញាខ្លួនរួចដូច្នោះហើយគប្បីសូត្រសូមខមាទោសនឹងព្រះធម៌ជាម្ចាស់ថា

ឧត្តមង្គេន វន្តេចាំ ធម្មញ្ញ ទុរិធំ វំ (១)

ធម្មេ យោ ខលិតោ ទោសោ ធម្មោ ខមតុ តំមមំ។

ប្រែថា ឧត្តមង្គេន វន្តេចាំ ធម្មញ្ញ ទុរិធំ វំ ខ្ញុំព្រះករុណា
សូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះធម៌ក៏ប្រសើរមានពីរប្រការ គឺព្រះបរិយត្តិធម៌ និង
ព្រះនព្វលោកុត្តរធម៌ដោយអវយវៈគឺឧត្តមគឺស្បង ធម្មេ យោ ខលិតោ
ទោសោ ទោសឯណាដែលខ្ញុំព្រះករុណាធ្វើឱ្យភ្លាំងភ្លាត់ហើយក្នុងព្រះ
ធម៌ជាម្ចាស់ ធម្មោ ខមតុ តំ មមំ សូមព្រះធម៌ជាម្ចាស់អត់នូវទោស
នោះដល់ខ្ញុំព្រះករុណា ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

សង្ឃរតនបណាម

ថ្វាយបង្គំព្រះសង្ឃរតន

---

(១) ក្នុងសៀវភៅចោះពុម្ពអក្សរសិលាឱ្យ(អក្សរម្នាក់លម្អិត) ថាកិរិយា សំដៅសេចក្តី
ចំពោះព្រះធម៌ ៣ យ៉ាងគឺ ព្រះបរិយត្តិធម៌ បដិវេទធម៌ ។

សឡោ វិសុទ្ធា វរទក្ខិណេយ្យា
 សន្តិទ្រិយោ សព្វមលប្បហិនោ
 គុណេហិនេកេហិ សមិទ្ធិបត្តោ
 អនាសវោ តំ បនមាមិ សឡំ ។

ប្រែថា ព្រះអរិយសង្ឃឯណា ឥបរិសុទ្ធិវិសេស ជាទក្ខិណេយ្យ
 បុគ្គលដ៏ប្រសើរ មានឥន្ត្រិយវំងាប់ហើយ មានមន្តិលត្រីភាគាទិក្ខិលេស
 ទាំងពួងបន្យាតំបង់ហើយ ជាព្រះសង្ឃដល់ហើយនូវកិរិយាសម្រេច
 ដោយគុណទាំងឡាយដ៏ច្រើន ជាព្រះសង្ឃមានអាសវធម៌មិនមាន គឺ
 ថាជាព្រះវិណាស្រព ខ្ញុំព្រះករុណា សូមក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះអរិយសង្ឃ
 នោះដោយគោរព ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

នមស្សការដល់ព្រះអរិយសង្ឃដូចសេចក្តីខាងលើនេះ គឺនមស្សការ
 ដោយសង្ខេបមិនបានញែកកាលចេញជា ៣ ឡើយបើនមស្សការដោយ
 ពិស្តារវិញ ទើបញែកកាលចេញជាបី ដូចសេចក្តីខាងក្រោមនេះ

យេ ច សឡោ អតីតា ច យេ ច សឡាអនាគតា
 បច្ចុប្បន្នា ច យេ សឡំ អហំ វច្ឆាមិ សព្វនា ។

ប្រែថា ព្រះសង្ឃទាំងឡាយឯណា ដែលព្រះសង្ឃបានសម្រេច

មគ្គនិងផលកន្លងទៅហើយក្តី ព្រះសង្ឃទាំងឡាយឯណាដែលជាព្រះសង្ឃ
 នឹងបានសម្រេចមគ្គ និងផលក្នុងកាលខាងមុខក្តីព្រះសង្ឃទាំងឡាយឯណា
 ដែលជាព្រះសង្ឃបានសម្រេចនឹងផលក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្ននេះក្តី ខ្ញុំព្រះ
 ករុណា សូមក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះសង្ឃទាំងឡាយនោះគ្រប់កាលទាំងពួង
 (ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

រួចហើយគប្បីតាំងចិត្តរព្វកដល់សង្ឃគុណដោយបង្ហោនកាយវាចាថា
សុបដិបន្តោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ឧបុបដិបន្តោ
ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយបដិបន្តោ ភគវតោ សាវក
សង្ឃោ សាមិចិបដិបន្តោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោយទិទំ
ចក្ការី បុរិសយុគានិ អដ្ឋបុរិសបុគ្គលា ឯស ភគវតោ សា-
វកសង្ឃោ អាហុនេយ្យោ ធាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ
អព្វលិករណីយោ អនុគ្គរំ បុញ្ញកេត្តំ លោកស្ស្វាតិ ។

ប្រែថា សុបដិបន្តោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិហើយដោយប្រពៃ គឺប្រតិបត្តិតាមគន្លង
 ព្រះនព្វលោកុត្តរធម៌ ឧបុបដិបន្តោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ
 ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិដោយត្រង់ គឺប្រ-

តិបត្តិជាមជ្ឈិមប្បវិបទា ញាយបដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ខា
 ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវ
 ព្រះនិព្វានជាស្ថានក្សេមផុតចាកទុកទាំងពួង សាមីចិបដិបន្នោ ភគវតោ
 សាវកសង្ខា ព្រះសង្ឃជាសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិ
 ដ៏សមគួរដល់សាមីចិកម្ម គឺប្រតិបត្តិត្រូវដល់ សីល សមាធិ បញ្ញា
 យុទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុតានិ ព្រះសង្ឃ ឯណា បើរាប់ជាតួនៃបុរស
 ទាំងឡាយមាន ៤ តួ គឺព្រះសង្ឃដែលបានសម្រេចនូវសោតាបត្តិមគ្គនិង
 សោតាបត្តិផល៨តួ ១ សកិទាគាមិមគ្គនិងសកិទាគាមិផល៨តួ ១ អនា
 គាមិមគ្គនិងអនាគាមិផល៨តួ ១ អរហត្តមគ្គនិងអរហត្តផល៨តួ ១ អដ្ឋ
 បុរិសបុគ្គលា បើរាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ គឺព្រះសង្ឃដែលបាន
 សម្រេចនូវសោតាបត្តិមគ្គ ១ សោតាបត្តិផល ១ សកិទាគាមិមគ្គ ១ សកិ
 ទាគាមិផល ១ អនាគាមិមគ្គ ១ អនាគាមិផល ១ អរហត្តមគ្គ ១ អរ
 ហត្តផល ១ ឯស ភគវតោ សាវកសង្ខា ព្រះសង្ឃទាំងនេះជា
 សង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាហុនេយ្យា លោកគួរទទួលនូវ
 ចតុប្បថ្ម័យ ដែលបុគ្គលឧទ្ទិសចំពោះអ្នកមានសីលហើយនាំមកអំពីចម្ងាយ
 បង្ហោនចូលមកបូជា ចាហុនេយ្យា លោកគួរទទួលនូវអាគន្តុកទាន

គឺទានដែលបុគ្គលតាក់តែងដើម្បីញាតិនិងមិត្ត ដែលមកអំពីទិសផ្សេងៗ
ហើយបង្ហោនចូលមកបូជា ទក្ខិណោយ្យា លោកគួរទទួលនូវទានដែល
បុគ្គលជឿនូវកម្មនិងផលនៃកម្មហើយបូជា អញ្ញាលិករណីយោ លោកគួរ
ដល់អញ្ញាលិកម្មដែលសត្វលោកគប្បីធ្វើ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស
លោកជាបុញ្ញក្ខេត្ត គឺជាទីសុះឡើងនៃពូជគឺបុណ្យ សត្វលោករកខេត្តដទៃ
ក្រែលែងជាងគ្មាន ។

រពូកដល់សង្ឃគុណដូច្នោះហើយគប្បីប្រកាសប្តេជ្ញាខ្លួនដោយពាក្យសច្ចៈ ថា
**នត្ថិ មេ សរណំ អញ្ញំ សឡោ មេ សរណំ វំ
ឯតេន សច្ចវជ្ជេន ហោតុ មេ ជយមង្គលំ ។**

ប្រែថា នត្ថិ មេ សរណំ អញ្ញំ វត្ថុដទៃជាទីពឹងទីរពូកនៃខ្ញុំព្រះ
ករុណាមិនមានឡើយ សឡោ មេ សរណំ វំ មានតែព្រះសង្ឃជា
ម្ចាស់ជាទីពឹងទីរពូកដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំព្រះករុណា ឯតេន សច្ចវជ្ជេន
ហោតុ មេ ជយមង្គលំ សូមសិរស្សស្តីជយមង្គលចូរមានដល់ខ្ញុំព្រះករុណា
ដោយកិរិយាពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ ។

ប្តេជ្ញាខ្លួនដូច្នោះរួចហើយ គប្បីសូត្រសូមខមាទោសនឹងព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ថា

**ឧត្តមធួន វន្តេហំ សង្ឃព្យ ទុវិធាត្តមំ សឡេ
យោ ខលិតោ ទោសោ សឡោ ខមតុ តំ មមំ**

ប្រែថា ឧត្តមធួន វន្តេហំ សង្ឃព្យ ទុវិធាត្តមំ ខ្ញុំព្រះករុណា
សូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះសង្ឃឥ្រសើរមានពីរប្រការ គឺសម្មតិសង្ឃនិងអរិយ
សង្ឃ ដោយអវយវៈគឺឧត្តមគឺត្បូង សង្ឃ យោ ខលិតោ ទោសោ
ទោសឯណា ដែលខ្ញុំព្រះករុណាធ្វើភ្នាំងភ្នាត់ហើយក្នុងព្រះសង្ឃជា
ម្ចាស់ សង្ឃា ខមតុ តំ មមំ សូមព្រះសង្ឃជាម្ចាស់អត់នូវទោស
នោះដល់ខ្ញុំព្រះករុណា ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

វិធីនមស្សការថ្វាយបង្គំនូវព្រះរត្នត្រ័យមិនចំពោះកាល និងថ្វាយ
បង្គំនូវព្រះរត្នត្រ័យក្នុងកាលទាំង ៣ និងសេចក្តីរពូកគុណព្រះរត្នត្រ័យ
និងពាក្យប្តេជ្ញាខ្លួនចំពោះព្រះរត្នត្រ័យ និងថ្វាយបង្គំសូមខមាទោសចំពោះ
ព្រះរត្នត្រ័យ ទាំង ៥ ន័យ ដែលបានពោលមកហើយក្នុងខាងដើមនេះ
ក៏ចប់ប៉ុណ្ណោះដោយពិស្តារ ។

អ្នកដែលមានសទ្ធា ប្រាថ្នានឹងនមស្សការដល់ព្រះរត្នត្រ័យនោះ
បើមានពេលឱកាសល្អមនឹងសូត្រនមស្សការទាំង ៣ បទ ឱ្យបានចប់សព្វ
គ្រប់ដោយសេចក្តីពិស្តារដូចបែបយ៉ាងខាងដើមនោះ ក៏ជាការឧត្តមប្រពៃ

ក្រែកពេក តែបើពេលខ្លីមិនអាចនឹងសូត្រឱ្យចប់សព្វគ្រប់បាន ក៏គ្រាន់តែ
សូត្រសេចក្តីរពូក ពុទ្ធកុណ ធម្មកុណ សង្ឃកុណ និងសូត្រថ្វាយបង្គំ
ហើយនឹងសូត្រថ្វាយសក្ការបូជា ដោយសេចក្តីសង្ខេបខ្លីៗ ដូចន័យខាង
ក្រោមនេះក៏បាន ។

រតនប្បណាម បែបសង្ខេប

ព្រមទាំងបូជាគ្រឿងសក្ការៈ

**ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ បុល្យ ពុទ្ធនោ ភវាតិ តំ
អរហានិគុណាសំ យុត្តំ ពុទ្ធិំ សិរសា នមាមិ តព្វ ពុទ្ធិំ ឥមេហិ
សក្ការេហិ អភិប្បជយាមិ ។**

ប្រែថា ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ ព្រះឥ្រីមានព្រះភាគអង្គនោះទ្រង់
ព្រះនាមថា អរហំ ព្រោះព្រះអង្គព្យាយាមចាកសីកសត្រូវពោលគឺកិលេស
ព្រមទាំងវាសនាគឺកាយបយោគនិងវចីបយោគ ។ ល។ ភគវា ទ្រង់ព្រះ
នាមថា ភគវា ព្រោះព្រះអង្គមានអំណើរទៅកាន់ត្រៃភពខ្ជាក់ចោលហើយ
គឺថាព្រះអង្គមិនត្រឡប់កើតទៀតឡើយ តំ អរហានិគុណាសំ យុត្តំ
ពុទ្ធិំ សិរសា នមាមិ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ
ជាម្ចាស់ព្រះអង្គប្រកបព្រមហើយដោយគុណមានគុណថា អរហំ ជាដើម

នោះដោយសិរសាគីត្យុង តព្វ ពុទ្ធំ ឥមេហិ សក្ការេហិ អភិបូជយាមិ
ខ្ញុំព្រះករុណា សូមបូជាចំពោះនូវព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់នោះ ដោយ
គ្រឿងសក្ការៈទាំងឡាយមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

**ស្វាគ្វាតោ ភគវតោ ធម្មោ បុល្យ វិញ្ញូ ហិតិ តំស្វាគ្វា-
តានិគុណសំ យុត្តំ ធម្មំ សិរសា នមាមិ តព្វធម្មំ ឥមេហិ
សក្ការេហិ អភិបូជយាមិ ។**

ប្រែថា ស្វាគ្វាតោ ភគវតោ ធម្មោ ព្រះបរិយត្តិធម៌ គឺព្រះត្រៃបិដក
ជាធម៌គឺ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយដោយល្អ ។ ល ។
បច្ចុត្តំ វេទិតព្យេ វិញ្ញូហិ ជាធម៌ គឺអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយមានឧគ្យនិព្វ
បុគ្គលជាដើម គប្បីដឹងគប្បីឃើញច្បាស់ក្នុងចិត្តនៃខ្លួន តំ ស្វាគ្វាតោ
ទិគុណសំ យុត្តំ ធម្មំ សិរសា នមាមិ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមថ្វាយបង្គំនូវ
ព្រះធម៌ជាម្ចាស់ ដ៏ប្រកបព្រមហើយ ដោយគុណ មានគុណថា
ស្វាគ្វាតោ ជាដើមនោះ ដោយសិរសាគីត្យុង តព្វ ធម្មំ ឥមេហិ
សក្ការេហិ អភិបូជយាមិ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមបូជាចំពោះនូវព្រះធម៌ជា

ម្ចាស់ ដោយគ្រឿងសក្ការៈទាំងឡាយមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

សុបដិបន្នោ ឥគវតោ សាវកសង្ឃោបុណ្ណេត្តំ បុណ្ណ-
កេត្តំ លោកស្សនាតិ តំ សុបដិបន្នាទិគុណសំ យុត្តំ សង្ឃំ
សិរសានមាមិតកា រសង្ឃំ ឥមេហិ សក្ការេហិ អភិបូជយាមិ ។

ប្រែជា សុបដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ព្រះសង្ឃជាសាវក
នៃព្រះគឺមានព្រះភាគលោកប្រតិបត្តិហើយដោយប្រពៃ គឺថាប្រតិបត្តិតាម
គន្លងព្រះអនុញលោកុត្តរធម៌ ។ ល ។ អនុត្តំ បុណ្ណកេត្តំ លោកស្ស
លោកជាបុណ្ណកេត្ត គឺជាទីដុះឡើងនៃពូជគឺបុណ្យនៃសត្វលោករកខេត្ត
ដទៃក្រែកលែងជងគ្មាន តំ សុបដិបន្នាទិគុណសំ យុត្តំ សង្ឃំ
សិរសា នមាមិ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះសង្ឃជាម្ចាស់គឺប្រកប
ព្រមហើយដោយគុណ មានគុណថា សុបដិបន្នោ ជាដើមនោះ ដោយ
សិរសាគឺស្លូង កញ្ចូ សង្ឃំ ឥមេហិ សក្ការេហិ អភិបូជយាមិ
ខ្ញុំព្រះករុណា សូមបូជាចំពោះនូវព្រះសង្ឃជាម្ចាស់នោះ ដោយគ្រឿង
សក្ការៈទាំងឡាយមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

នមស្សការយោងសង្ខេប

**នមោ តស្សារហន្តស្ស ភគវន្តស្ស តាទិនោ
សម្មា សាមំ វ ពុទ្ធស្ស ធម្មេ វិភជ្ជវាទិនោ ។**

ប្រែថា នមោ តស្សារហន្តស្ស ភគវន្តស្ស វាទិនោ

កិរិយានមស្សការថ្វាយបង្គំនៃខ្ញុំព្រះករុណា ចូរមានដល់ព្រះឥរិយាប្រកាស
ជាម្ចាស់នោះ ព្រះអង្គជាព្រះអរហន្តដ៏វិសេសជាបុគ្គលមិនញាប់ញ័រដោយ
លោកធម៌ទាំង ៨ ឡើយ សម្មា សាមំ វ ពុទ្ធស្ស ធម្មេ វិភជ្ជវាទិនោ
ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវធម៌ គឺបុគ្គលគប្បីដឹងដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គពិត
ហើយទ្រង់សំដែងញែកចែកនូវធម៌ទាំងឡាយនោះ ដល់សត្វទាំងពួង ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

**នមោ តស្សេវ ធម្មស្ស និយ្យានិកស្ស ចាដ្ឋតោ
បភេទានវចិធស្ស ស្វាគ្ហាតស្សេវ សច្ចតោ ។**

ប្រែថា នមោ តស្សេវ ធម្មស្ស និយ្យានិកស្ស ចាដ្ឋតោ កិរិយា

នមស្សការថ្វាយបង្គំនៃខ្ញុំព្រះករុណា ចូរមានដល់ព្រះធម៌ជាម្ចាស់នោះជា
ធម៌មានគុណជាទីស្រោចស្រង់នូវសត្វ ឱ្យចេញចាកវដ្តសង្សារ បភេទាន -
វិធស្ស ស្វាគ្ហាតស្សេវ សច្ចតោ ជាធម៌មានប្រភេទ ៥ ប្រការមាន

សោតាបត្តិមគ្គជាដើម មានព្រះនិព្វានជាទីបំផុត ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ
សំដែងទុកមកហើយដោយប្រពៃមែនពិត ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

**នមោ អរិយសង្ឃស្ស សព្វិភូតស្ស សត្តនោ
កិលេសានុសយេ សព្វេ បហានប្បដិបត្តិយា ។**

ប្រែថា នមោ អរិយសង្ឃស្ស សព្វិភូតស្ស សត្តនោ កិរិយា
នមស្សការថ្វាយបង្គំនៃខ្ញុំព្រះករុណា ចូរមានដល់ព្រះអរិយសង្ឃជាម្ចាស់
នោះ ជាព្រះសង្ឃកើតហើយក្នុងពួកសាវកនៃព្រះសាស្តា កិលេសានុ
សយេ សព្វេ បហានប្បដិបត្តិយា ជាព្រះសង្ឃប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះ
បង់នូវលាមកធម៌ទាំងឡាយទាំងពួង ដែលជាធម៌រមែងតែងផ្តេកផ្តួលទៅ
តាមកិលេសជាគ្រឿងញ៉ាំងសន្តានចិត្តនៃសត្វទាំងពួងឱ្យសៅហ្មង ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

នបស្សការយោងសទ្ធិប

**វិសុទ្ធករុណាញារណា ពុទ្ធិំ សម្ពុទ្ធបូជិតំ
ធម្មំ សទ្ធិប្បសម្ពុតំ វន្តេ សឡំ និរទ្ធនំ ។**

ប្រែថា ខ្ញុំព្រះករុណា សូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់

ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យករុណាដល់សត្វដទៃ គឺថាទ្រង់បៀតបៀននូវកង
ទុក្ខដែលមានក្នុងសន្តាននៃសត្វដទៃ ដោយព្រះញ្ញាណ ពោលគឺ
ព្រះអរហត្តមគ្គដ៏មត់ចត់ស្អាតចាកមន្ទិលគឺភាគាទិក្ខិលេស សូមថ្វាយបង្គំនូវ
ព្រះធម៌ជាម្ចាស់ គឺព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាហើយ គឺថាព្រះអង្គសំដែងហើយ
សូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ ដែលកើតដោយអរិយជាតិព្រោះព្រះ
សម្មាសម្ពុទ្ធ ជាអ្នកមិនមានដំណើរទៅកាន់ភាវៈទាប គឺកិលេសឡើយ ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

នមស្សការយ៉ាងសង្ខេប

**នមោ ពុទ្ធិ ឥលោកគ្គំ ញោយ្យសាគរធារគុ
តវាភវករំ ធម្មំ គណព្វ គុណសាគរំ ។**

ប្រែថា ខ្ញុំព្រះករុណា សូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ព្រះអង្គជា
បុគ្គលប្រសើរលើសសត្វក្នុងត្រៃលោក ព្រះអង្គមានញ្ញាណគឺគុណ
សំរាប់ដឹងនូវញោយ្យធម៌ទាំងពួងដ៏ជ្រាលជ្រៅ បីដូចជាសរគរធំ ព្រះអង្គ
មានដំណើរទៅដល់ហើយនៅត្រើយសាគរគឺញ្ញាណនៃព្រះអង្គផង ខ្ញុំព្រះ
ករុណាសូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះធម៌ជាម្ចាស់ គឺគុណសំរាប់ទ្រទ្រង់នូវសត្វទាំង
ឡាយ ដែលជាអ្នកប្រតិបត្តិដ៏សមគួរតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះ
សាស្តាជាម្ចាស់ មិនឱ្យធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអបាយភូមិទាំងឡាយផងភវករំ

ជាគុណតែងធ្វើនូវកម្មភពគឺកុសលាកុសលចេតនា ២៩ មានកុសលចេតនាជាដើម និងឧបបត្តិភពគឺភពទាំង ៩ មានកាមភពជាដើម ដែលកើតអំពីបច្ច័យគឺកម្មភព ឱ្យវិនាសសាបសូន្យទៅផង ខ្ញុំព្រះករុណាសូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះអរិយសង្ឃ លោកមានគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅបីដូចជាសាគរផង ។

(ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង)

សុតបន្ទូលកថា

**ហោតុ សព្វំ សុមង្គលំ រក្ខន្តុ សព្វទេវតា
សព្វពុទ្ធានុភារេន សោត្តិ ហោតុ និរន្តរំ ។**

ប្រែថា ហោតុ សព្វំ សុមង្គលំ សុមង្គលគឺសេចក្តីចម្រើនដ៏ល្អគ្រប់យ៉ាង ចូរមានដល់ខ្ញុំ រក្ខន្តុ សព្វទេវតា ទេវតាទាំងពួងទាំងឡាយ ចូរក្សានូវខ្ញុំ សព្វពុទ្ធានុភារេន ដោយអានុភាពនៃព្រះពុទ្ធគ្រប់ព្រះអង្គ សោត្តិ ហោតុ និរន្តរំ សូមសិរស្តិ៍ចូរមានដល់ខ្ញុំឱ្យបានគ្រប់ពេលកុំបីមានចន្លោះឡើយ ។

**ហោតុ សព្វំ សុមង្គលំ រក្ខន្តុ សព្វទេវតា
សព្វធម្មានុភារេន សោត្តិ ហោតុ និរន្តរំ ។**

(ប្រែថា) ហោតុ សព្វំ សុមង្គលំ សុមង្គលគីសេចក្តីចំរើនក៏ល្អ
គ្រប់យ៉ាង ចូរមានដល់ខ្ញុំ រក្ខតុ សព្វទេវតា ទេវតាទាំងពួងទាំងឡាយ
ចូររក្សាទ្រាំខ្ញុំ សព្វធម្មានុកាវេន ដោយអានុភាពនៃព្រះធម៌ទាំងពួង
សោតិ ហោតុ និរន្តរំ សូមសិរស្តស្តីចូរមានដល់ខ្ញុំ ឱ្យបានគ្រប់ពេល
កុំបីមានចន្លោះឡើយ ។

**ហោតុ សព្វំ សមធម្មលំ រក្ខតុ សព្វទេវតា
សព្វសង្ឃនុត្តារេន សោតិ ហោតុ និរន្តរំ ។**

ប្រែថា ហោតុ កសព្វំ សុមង្គលំ សុមង្គលគីសេចក្តីចំរើនក៏ល្អ
គ្រប់យ៉ាងចូរមានដល់ខ្ញុំ រក្ខតុ សព្វទេវតា ទេវតាទាំងពួងទាំងឡាយចូរ
រក្សាទ្រាំខ្ញុំ សព្វសង្ឃានុកាវេន ដោយអានុភាពនៃព្រះសង្ឃទាំងពួង
សោតិ ហោតុ និរន្តរំ សូមសិរស្តស្តីចូរមានដល់ខ្ញុំ ឱ្យបានគ្រប់ពេល
កុំបីមានចន្លោះឡើយ ។

(ចប់ត្រៃប្រណាម)

វគ្គទី៣ សរណគមន៍ចន្ទប្បញ្ញ

ស. សរណគមន៍ មានប៉ុន្មាន? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. សរណគមន៍មាន ២ គឺ លោកុត្តរសរណគមន៍ ១ លោកិយសរណគមន៍ ១ ។

ស. លោកុត្តរសរណគមន៍នោះ តើសរណគមន៍ដូចម្តេច? បានដល់សរណគមន៍របស់បុគ្គលពួកណា?

ច. លោកុត្តរសរណគមន៍នោះ ជារបស់អ្នកដែលបានឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ដោយច្បាស់លាស់ ក្នុងខណៈដែលមគ្គបង្កើតឡើងជាដំបូង យកព្រះនិព្វានជាអារម្មណ៍ ឈ្មោះថា លោកុត្តរសរណគមន៍ បានដល់សរណគមន៍របស់ព្រះអរិយបុគ្គលមានសោតាបន្នបុគ្គលជាដើម ។

ស. លោកិយសរណគមន៍នោះដូចម្តេច? បានដល់បុគ្គលពួកណា?

ច. លោកិយសរណគមន៍នោះ បានដល់ពួកបុគ្គលជនយកពុទ្ធកុណធម្មគុណ សង្ឃគុណ ជាអារម្មណ៍ដល់ចិត្ត សម្រេចបានត្រឹមគ្របសង្កត់នូវឧបកិលេសដោយវិក្ខម្ភនប្បហាន ឈ្មោះថា លោកិយសរណគមន៍ ។

ស. ហេតុដែលកើតសរណគមន៍ មានប៉ុន្មានយ៉ាង?

ច. ហេតុដែលកើតសរណគមន៍ មាន ៣ យ៉ាងគឺ :

- ១- ពុទ្ធាទីសុ វត្ថុសុ សទ្ធាបដិលាភោ ច បានចំពោះ

នូវសេចក្តីជឿក្នុងវត្ថុទាំងឡាយមានព្រះពុទ្ធជាដើម ។

២- សទ្ធាមូលិកា សម្មាទិដ្ឋិ ច យល់ឃើញល្អត្រឹមត្រូវមាន
សទ្ធាជាបូសគល់.

៣- ទិដ្ឋុជុកម្មំ ច ការធ្វើទិដ្ឋិឱ្យត្រង់ ។

ស. ប្រភេទសរណគមន៍មានប៉ុន្មាន? គឺអ្វីខ្លះ

ច. ប្រភេទសរណគមន៍មាន ៤ យ៉ាងគឺ :

១- អត្តសន្និយ្យាតនៈ ប្រគល់ខ្លួនថ្វាយដល់ព្រះរតនត្រៃ

២- តប្បរាយនតា ភាពជាអ្នកមានព្រះរតនត្រ័យជាទីពឹងតរៀង

ទៅខាងមុខ

៣- សិស្សាករូបគ្គមនៈ ដល់នូវភាពជាអ្នកធ្វើខ្លួនឱ្យជាសិស្សព្រះ

រតនត្រ័យ

៤- ពាលិចាតនៈ ទំលាក់ដាក់ដៃចុះក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះរតនៈ

ត្រ័យ ។

ស. វិធីដល់សរណគមន៍ ៤យ៉ាងនោះដូចម្តេចខ្លះ?

ច. វិធីដល់សរណគមន៍ទាំង ៤ យ៉ាងដូច្នោះ ដូចមានលើថា

អជ្ជំ អធិ កត្វា អហំ អក្កានំ ពុទ្ធស្ស និយានេមិ

**អង្គ អាណិ កត្វា អហំ អក្កានំ ធម្មស្ស និយានេវិ,
អង្គ អាណិ កត្វា អហំ អក្កានំ សង្ឃស្សនិយានេវិ,**

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមប្រគល់កាយថ្វាយខ្លួនរបស់ខ្ញុំដល់ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់
ធ្វើមធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម. ខ្ញុំព្រះករុណាសូមប្រគល់កាយថ្វាយខ្លួនរបស់
ខ្ញុំដល់ព្រះធម៌ជាម្ចាស់ ធ្វើមធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម. ខ្ញុំព្រះករុណាសូមប្រ-
គល់កាយថ្វាយខ្លួនរបស់ខ្ញុំដល់ព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ធ្វើមធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះ ជាដើម,
ដូច្នោះឈ្មោះថា **អក្កសន្តិយ្យាននៈ** ។

**អង្គ អាណិ កត្វា អហំ ពុទ្ធប្បរាមនោ,
អង្គ អាណិ កត្វា អហំ ធម្មប្បរាមនោ,
អង្គ អាណិ កត្វា អហំ សង្ឃប្បរាមនោតិ បំ ធារេថ**

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមយកព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ជាទីពឹងរៀងទៅខាងមុខ
ធ្វើមធ្វើថ្ងៃនេះជាដើម. ខ្ញុំព្រះករុណាសូមយកព្រះធម៌ជាម្ចាស់ ជាទី
ពឹងរៀងទៅខាងមុខ ធ្វើមធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម. ខ្ញុំព្រះករុណាសូមយក
ព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ ជាទីពឹងតរៀងទៅខាងមុខ ធ្វើមធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម
សូមលោកទាំងឡាយចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះករុណាថាយ៉ាងនេះចុះ ។ យ៉ាងនេះ
ឈ្មោះថា **តប្បរាមនៈ** ។

អង្គ អាណិ កត្វា អហំ ពុទ្ធស្ស អន្តោចាសិកោ,
អង្គ អាណិ កត្វា អហំ ធម្មស្ស អន្តោចាសិកោ,
អង្គ អាណិ កត្វា អហំ សង្ឃស្ស អន្តោចាសិកោតិ មំ ធារេថៈ

ខ្ញុំព្រះករុណាជាសិស្សព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ធ្វើមធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម,
ខ្ញុំព្រះករុណាជាសិស្សព្រះធម៌ជាម្ចាស់ ធ្វើមធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម . ខ្ញុំ
ព្រះករុណាជាសិស្សព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ ធ្វើមធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម សូម
លោកទាំងឡាយចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះករុណាយ៉ាងនេះចុះ ។ ដូច្នោះឈ្មោះថា
សិស្សភាវូបក្កមន ។

អង្គ អាណិ កត្វា អហំ អភិវាទនបច្ចុប្បន្ន -
អញ្ញលិកម្មសាមីចិកម្មំ ពុទ្ធានិទ័យេវ តិណ្ណំ វត្តនំ
ករោតីតិ មំ ធារេថៈ

ខ្ញុំព្រះករុណា សូមធ្វើនូវអភិវាទនកម្ម (កិរិយាថ្វាយបង្គំ) ធ្វើនូវបច្ចុប្ប-
ដ្ឋានកម្ម (កិរិយាក្រោកឡើងទទួល) ធ្វើនូវអញ្ញលិកម្ម (កិរិយាលើកដៃ-
ប្រណាម្យ) ធ្វើនូវសាមីចិកម្ម (កិរិយាប្រព្រឹត្តគួរសម) ដល់វត្តទាំងឡាយ
៣ មានព្រះពុទ្ធជាដើមពិតប្រាកដ សូមលោកទាំងឡាយចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះ
ករុណាថាយ៉ាងនេះចុះ, ដូច្នោះឈ្មោះថា **វាណិវាតនៈ** ។

វាណិវាតនៈចែកចេញជា ៤ ទៀតគឺ :

១- ញាតិ ថ្វាយបង្គំដោយគិតថា ព្រះពុទ្ធសាសនាសំខ្លួន,

២- ភយៈ ថ្វាយបង្គំដោយគិតខ្លាច,

៣- អាចរិយៈ ថ្វាយបង្គំដោយគិតថា ព្រះពុទ្ធជាអាចារ្យរបស់ខ្លួន

៤- ទក្ខិណោយ្យ ថ្វាយបង្គំដោយគិតថា ព្រះពុទ្ធជាទក្ខិណោយ្យ

បុគ្គលក៏ប្រសើរ ។

សរណគមន៍កើតឡើងដោយថ្វាយបង្គំ ថាជាទក្ខិណោយ្យបុគ្គលក៏ប្រសើរ, ឯថ្វាយបង្គំដោយគិតថាជាញាតិក្តី ដោយគិតខ្លាចក្តី ដោយគិតថាអាចារ្យរបស់ខ្លួនក្តីមិនកើតជាសរណគមន៍ឡើយ, ព្រោះហេតុនោះបុគ្គលណាមួយគិតថា ព្រះពុទ្ធលោកកើតក្នុងវង្សស្តេចសក្យៈក្តី ស្តេចកោលិយៈក្តី លោកជាញាតិរបស់អញក្តី ដូច្នោះហើយទើបថ្វាយបង្គំបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិនមែនជាអ្នកកាន់សរណគមន៍ទេ ។

ម្យ៉ាងទៀត បុគ្គលណាគិតថា ព្រះសមណគោតមលោកមានអានុភាពខ្លាំង សូម្បីតែស្តេចផែនដីក៏គោរពកោតខ្លាចដែរ កាលបើអញមិនថ្វាយបង្គំ លោកមុខជានឹងធ្វើនូវសេចក្តីវិនាសអន្តរាយដល់អញមិនខាន ដូច្នោះហើយទើបថ្វាយបង្គំ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនមែនជាអ្នកកាន់សរណគមន៍ ។ បុគ្គលណាមួយនឹកឃើញចំណេះវិជ្ជាណាដែលខ្លួនបានរៀនអំពីសំណាក់ព្រះអង្គ កាលដែលព្រះអង្គនៅជាព្រះពោធិសត្វក្តី បាន

រៀនយកពាក្យប្រដៅទូន្មាន ក្នុងកាលដែលព្រះអង្គបានត្រាស់ហើយយ៉ាង
នេះថា :

**ចតុធ្វា វិភង្គេ ភោគេ បណ្ឌិតោ យរហាវសិ
ឯកេន ភោគំ តុព្យោយ្យ ធូរិហ កម្មំ បយោជយេ
ចតុត្ថព្វ ទិដ្ឋាបេយ្យ អាបនាសុ កវិស្សតិ ។**

បណ្ឌិតអ្នកមានប្រាជ្ញាអាស្រ័យនៅការគ្រប់គ្រងរក្សាជ្ជះ គប្បីចែក
រំលែកភោគជា ៤ បំណែក បរិភោគប្រើប្រាស់មួយចំណែក ប្រកបធ្វើការ
ងារពីរចំណែក គប្បីកប់ទុកចំណែកទី ៤ ទុកការពារសេចក្តីអន្តរាយដូច្នោះ
ក្តី ហើយគិតថា ព្រះពុទ្ធលោកជាអាចារ្យរបស់អញ ហើយទើបថ្វាយ
បង្គំ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា មិនមែនជាអ្នកកាន់សរណតមន៍ទេ ។ លុះ
តែបុគ្គលណាមួយគិតថា ព្រះពុទ្ធនេះលោកជាទត្តិណោយ្យបុគ្គលក៏ប្រសើរ
បំផុតក្នុងលោក បើអ្នកណាដល់ហើយយកជាទីពឹង អ្នកនោះនឹងរួច
ចាកទុក្ខដូច្នោះហើយទើបថ្វាយបង្គំ បុគ្គលនោះទើបឈ្មោះថាជាអ្នកកាន់
សរណតមន៍ពិតប្រាកដមែន ។

ឧបាសកក្តីឧបាសិកាក្តី ដែលបានកាន់សរណតមន៍យ៉ាងនេះហើយ
ដូចប្រទះញាតិរបស់ខ្លួន ដែលបួសក្នុងពួកតិរិយដទៃ ហើយគិតថាតិរិយ
នោះត្រូវជាញាតិរបស់អញក៏ថ្វាយបង្គំទៅ សរណតមន៍មិនឆ្ងាយឡើយ ។

អ្នកថ្វាយបង្គំញាតិដែលបួសក្នុងពួកតិរិយដទៃ សរណគមន៍មិន
ដាច់ មិនចាំបាច់និយាយថ្វីដល់អ្នកថ្វាយបង្គំស្តេចដែនដីខ្លាចក្រែងដាច់
សរណគមន៍នោះ គឺមិនដាច់ដូចគ្នាដែរ ព្រោះស្តេចដែនដីមនុស្សអ្នក
នៅដែនតែងគោរពបូជា កាលបើយើងមិនថ្វាយបង្គំមុខជានឹងដល់នូវ
សេចក្តីវិនាសអន្តរាយដល់យើងមិនខានត្រូវតែថ្វាយបង្គំទើបគួរ ។

ម្យ៉ាងទៀតឧបាសកឧបាសិកាជួបប្រទះនឹងតិរិយដែលធ្លាប់បង្រៀន
ចំណេះវិជ្ជាណាមួយដល់ខ្លួន គិតថាតិរិយនេះជាអាចារ្យរបស់អញហើយ
ថ្វាយបង្គំទៅសរណគមន៍ក៏មិនបែកធ្លាយដែរ ។ ប្រភេទផ្សេងៗនៃ -
សរណគមន៍ បណ្ឌិតគប្បីដឹងយ៉ាងនេះចុះ ។

ស. ផលរបស់សរណគមន៍ដូចម្តេចខ្លះ ?

ច. ផលរបស់សរណគមន៍ដូច្នោះគឺ សរណគមន៍ផល សាមញ្ញ
ផល ៤ ជាផលសំរេចនៃលោកុត្តរសរណគមន៍ សេចក្តីអស់ទៅនៃទុក្ខទាំង
ពួងជាផលហូរចូលមកនៃលោកុត្តរសរណគមន៍ ។

សមដូចពុទ្ធវិកាក្នុងគម្ពីរធម្មបទដ្ឋកថាខុទ្ទកនិកាយថា :

**យោ ច ពុទ្ធករុ ធម្មករុ សឡករុ សរណំ គតោ
ចក្ការិ អរិយសច្ចានិ ធម្មប្បញ្ញាយ បស្សតិ
ទុក្ខំ ទុក្ខសមុប្បាទំ ទុក្ខស្ស ច អតីក្កមំ**

**អរិយញ្ញ័យទ្ធិកំ បក្កំ ទុក្ខុបសមគាមិនំ
ឯតំ ខោ សរណំ ខេមំ ឯតំ សរណបុគ្គលំ
ឯតំ សរណមាគម្ម សព្វទុក្ខា បបុច្ចតិ ។**

បុគ្គលណាបានដល់នូវព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ជាទីពឹងទីរពូក
ឃើញច្បាស់ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃ នូវអរិយសច្ចៈទាំង ៤ គឺទុក្ខ ១ តណ្ហា
ជាហេតុនាំឱ្យកើតទុក្ខ ១ ព្រះនិព្វានកន្លងបង់នូវទុក្ខ ១ អរិយមគ្គមានអង្គ ៨
ជាហេតុនាំឱ្យដល់នូវព្រះនិព្វានជាគ្រឿងស្ងប់ម្ខាងទុក្ខ ១ នេះជាទីពឹងដ៏
ក្សេមក្សាន្ត ជាទីពឹងដ៏ឧត្តមរបស់បុគ្គលនោះ។ តែងរួចចាកទុក្ខទាំងពួង
ព្រោះអាស្រ័យទីពឹងនេះឯង ។

ស. សរណគមន៍ជាលោកុត្តរៈ មានដាច់មានសៅហ្មងឬទេ ?

ច. សរណគមន៍ជាលោកុត្តរៈ មិនមានដាច់មិនមានសៅហ្មងទេ

ព្រោះលោកុត្តរៈសរណគមន៍យកព្រះនិព្វានជាអរម្មណ៍ ។

ស. យកព្រះនិព្វានជាអរម្មណ៍នោះដូចម្តេច ? ដឹងព្រះនិព្វាននោះ
តើដឹងដោយអ្វី ។

ច. ដឹងព្រះនិព្វាននោះដឹងដោយមគ្គញ្ញាណ ៤ លុះតែបុគ្គលណា
មួយធ្វើមគ្គញ្ញាណទាំង ៤ នោះកើតឡើងទើបដឹងព្រះនិព្វានបាន ។

ស. មគ្គញ្ញាណទាំង ៤ នោះកើតម្តេចខ្លះចូររាប់និងវេទិប្បាយ

៦. មគ្គញ្ញាណ ៤ នោះត្រូវដឹងដោយញ្ញាណទស្សនវិសុទ្ធិ ដូចអធិប្បាយតទៅនេះ :

ញ្ញាណទស្សនវិសុទ្ធិនោះគឺញ្ញាណដែលដឹងក្នុងមគ្គទាំង ៤ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ១, សកិទាគាមិមគ្គ ១, អនាគាមិមគ្គ ១, អរហត្តមគ្គ ១, ហៅថាញ្ញាណទស្សនវិសុទ្ធិ ។

សេចក្តីថា មគ្គញ្ញាណជាបឋមនោះព្រះយោ គាវចរគប្បីប្រាថ្នាឱ្យសំរេច មិនគប្បីធ្វើនូវកិច្ចដទៃទៀតឡើយ ត្រូវតែធ្វើវិបស្សនាជាទីបំផុតនៃអនុលោមតែម្យ៉ាងឱ្យសំរេច, កិលេសដែលបិទចាំងនូវសច្ចធម៌ ព្រះយោ-គាវចរកំចាត់បង់ដោយអនុលោម ៣ ចិត្តដែលមិនជាប់នៅក្នុងសង្ខារ មិនស្មុះទៅកាន់អារម្មណ៍ ដូចទឹកដែលមិនដក់នៅលើស្លឹកឈូក មាននិមិត្តជាអារម្មណ៍ នឹងមានការប្រព្រឹត្តទៅជាអារម្មណ៍ ទាំងនេះក៏កើតឡើងដល់ព្រះយោគីដែលមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ លំដាប់នោះ ព្រះយោគីក៏ចំរើននូវអនុលោមញ្ញាណធ្វើនូវព្រះនិព្វាន ដែលមិនមាននិមិត្តប្រាសចាកសង្ខារឱ្យមានជាអារម្មណ៍ ហើយក៏កន្លងបុថុជ្ជនគោត្រនិងបុថុជ្ជនភូមិ ហើយឡើងកាន់អរិយគោត្រនិងអរិយភូមិ គោត្រភូញាណ ក៏កើតឡើងប្រាកដគោត្រភូញាណគ្របសង្កត់នូវកិរិយាកើតឡើង និងកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅហើយស្មុះទៅកាន់ព្រះនិព្វានជាអារម្មណ៍ ដូច្នោះឈ្មោះថាគោត្រភូ ។ កិរិយា

ដែលប្រេងចិត្តនៅក្នុងអារម្មណ៍ក្លែងៗដោយរក្សាតែមួយ ឧបមាដូចបុរស
 លោតកន្លងនូវប្រឡាយទឹក មានប្រាថ្នានឹងឆ្លងទៅត្រើយម្ខាង លុះដល់
 ហើយក៏នៅស្ងៀម យ៉ាងណាមិញ. ចំណែកព្រះយោគាវចរដែលប្រាថ្នា
 នឹងចិតនៅត្រើយម្ខាងគឺព្រះនិព្វាន ដែលលោតអំពីកំណើតនឹងចិត្តនឹងទីលំ
 នៅ ទៅដោយរហ័សមានឧទយព្វយនុបស្សនាជាដើម ចង់នូវមែកឈើ
 គឺអត្តភាព ក្បួនគឺរូប អនុលោមធុរនៃវេទនាពិចារណាឃើញ អនិច្ចំ ទុក្ខំ
 អនត្តា ដូច្នោះ ក៏មិនព្រមលែងនូវរូបនោះ ហើយលោតឡើងដោយអនុ-
 លោមចិត្តជាបឋម មានចិត្តទោរទន់ទៅកាន់ព្រះនិព្វានដូចជាកាយដែល
 ទោរទន់ទៅកាន់ត្រើយម្ខាង ជិតព្រះនិព្វានដោយតតិយធុរន ដូចជាផល
 ត្រើយខាងនាយលែងពិចារណានូវសង្ខារ ដល់ត្រើយគឺព្រះនិព្វានដោយ
 គោត្រភូចិត្ត កិរិយាដែលញាប់ញ័រដោយមិនបានសេពគប់នូវអារម្មណ៍តែ
 មួយ ដូចជាបុរសដែលមិនបានឈរនៅដោយស្រួលក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 អនុលោមញាណក៏ចាត់បង់នូវឆន្ទៈ គឺកិលេសដែលបិទបាំងនូវសច្ច៤ តែ
 មិនអាចធ្វើព្រះនិព្វានឱ្យជាអារម្មណ៍បាន ឯគោត្រភូធ្វើព្រះនិព្វានឱ្យជាអា-
 រម្មណ៍បាន តែមិនអាចកំចាត់បង់នូវឆន្ទៈគឺកិលេសបានឡើយ ឧបមា
 ដូចបុរសម្នាក់មានភ្នែកភ្លឺដែរចេញទៅក្នុងវេលាភ្លឺស្ងាត់ គិតថាអញនឹង
 មើលនូវនក្ខត្តបូក្យ ហើយក្រឡេកមើលទៅខាងលើឃើញព្រះចន្ទ្រតែមិន

ប្រាកដព្រោះមានពពកចាំង លំដាប់នោះមានខ្យល់បក់ផាត់ពពកដីក្រាស់
 ខ្យល់ខ្លះបក់ផាត់ពពកយ៉ាងកណ្តាល ខ្យល់ខ្លះទៀតបក់ផាត់ពពកយ៉ាង
 ល្អិត បុរសនោះក៏ឃើញនូវព្រះចន្ទ្រពេញរង់ច្បាស់ ងងឹតគឺកិលេស
 ដីក្រាស់ និងកិលេសយ៉ាងល្អិត ដូចជាពពកបីជាន់ដែលបិទចាំងនូវព្រះ
 ចន្ទ្រ អនុលោមចិត្តដូចខ្យល់កំចាត់បង់នូវពពក គោត្រភូដូចជាបុរសមាន
 ភ្នែកភ្លឺ ព្រះនិព្វានដូចជាព្រះចន្ទ្រកំចាត់បង់នូវងងឹត ដែលបិទចាំងនូវ
 សច្ចៈដោយអនុលោមចិត្តមួយ ។ ដូចជាកំចាត់បង់ពពកដោយលំដាប់
 នៃខ្យល់ ឃើញនូវព្រះនិព្វានដោយគោត្រភូញាណ កំចាត់បង់នូវងងឹត
 ដូចបុរសឃើញនូវព្រះចន្ទ្រពេញរង់ដីស្អាត ខ្យល់កំចាត់បង់នូវពពក
 តែមិនអាចឃើញនូវព្រះចន្ទ្រខ្លួនឯងបាន យ៉ាងណា, ចំណែកអនុលោម
 ញាណកំចាត់បង់នូវកិលេស តែមិនអាចឃើញនូវព្រះនិព្វានដោយខ្លួនឯង
 បាន គោត្រភូញាណឃើញនូវព្រះនិព្វានតែមិនអាចកំចាត់បង់នូវកិលេស
 បាន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ មគ្គមិនលែងនូវសញ្ញាដែលគោត្រភូញាណឱ្យ
 សញ្ញានោះ ត្រាស់ដឹងដោយតាមមិនដាច់ ហើយទំលាយនូវតំនរ គឺ
 លោភៈ ទោសៈ មោហៈ ឧបមាដូចបុរសអ្នកចាញ់ធ្នូ ហើយតម្រួតក្តារ
 មួយរយជាន់ប្រមាណប៉ុនគោឧសភ ហើយយកសំពត់រមុខកាន់ព្រួញ
 ឈរនៅទីបំផុត ហើយគេឱ្យបុរសដទៃទៀតទៅបង្វិលក្តារយន្តនោះឱ្យមាន

មុខទៅត្រង់ក្តារដែលបុរសនោះឈរនៅ ហើយទើបឱ្យសញ្ញាដោយចុង
 ដំបង បុរសដែលចាញ់នោះក៏មិនលែងនូវសញ្ញាដោយចុងដំបងនោះ
 ឡើយ ហើយចាញ់ព្រួញទៅក៏មុតក្តារទាំងមួយរយជាន់ គោត្រភូញាណ
 ដូចជាសេចក្តីសំគាល់ដោយចុងដំបង មគ្គញាណដែលទំលាយនូវលោកៈ
 ទោសៈ មោហៈ ដូចជាបុរសដែលមិនលែងនូវសញ្ញាដោយចុងដំបង
 ហើយចាញ់ទៅមុតក្តារមួយរយជាន់ មគ្គដែលដឹងដូច្នោះ ហៅថា សោតា
 បត្តិមគ្គញាណ ។ ព្រះអរិយបុគ្គលជាតំរប់ពីរឈ្មោះថា សោតាបន្ទ
 បុគ្គល ដែលអន្ទោលទៅក្នុងទេវតានិងមនុស្សអស់ ៧ ជាតិ ទើបធ្វើនូវ
 ទីបំផុតនៃទុក្ខបាន ចិត្តរបស់លោកក៏យាងចុះកាន់ភវង្គជាទីបំផុតនៃផល
 លំដាប់នោះមនោទ្វារវជនៈនោះរលត់ទៅ ជំរនពិចារណានូវមគ្គទាំង ៧
 ដោយលំដាប់ចិត្ត ដែលយាងចុះកាន់ភវង្គម្តងទៀត ហើយពិចារណានូវ
 ផល ។

បច្ចវេក្ខណកិច្ច កិច្ចដែលសោតាបន្ទបុគ្គលត្រូវពិចារណា មាន

៥យ៉ាងគឺ៖

១- មគ្គំ បច្ចវេក្ខតិ ពិចារណានូវមគ្គដោយន័យដូច្នោះថាអាត្មា

អញមកតាមផ្លូវណា

២- ធនំ បច្ចុវេក្ខតិ ពិចារណានូវផលជាអានិសង្សដែលអាត្មា
អញត្រូវបាន

៣- បហិនក្កិលេសំ បច្ចុវេក្ខតិ ពិចារណានូវកិលេសដែល
ខ្លួនលះបង់ហើយ ថាកិលេសទាំងឡាយនេះអាត្មាអញលះបង់បានហើយ,

៤- អវសេដ្ឋកិលេសំ បច្ចុវេក្ខតិ ពិចារណានូវកិលេសដែល
សល់នៅ ថាកិលេសទាំងអស់ដែលសល់នៅនេះត្រូវលះបង់ដោយមគ្គខាង
លើ .

៥- និព្យនំ បច្ចុវេក្ខតិ ពិចារណានូវព្រះនិព្យនថាធម៌នេះហើយ
ដែលជាអារម្មណ៍ត្រូវត្រាស់ដឹង ។

សោតាបន្នបុគ្គលមាន ៥ សកិទាគាមិបុគ្គលមាន ៥ អានាគាមិបុគ្គល
មាន ៥ ដូចគ្នា ៦ ព្រះអរហន្តមានតែ ៤ កិលេសដែលនៅសល់នោះ ព្រះ
អរហន្តលោកមិនមានទេ អរិយសាវ័កជាសោតាបន្នបុគ្គលនោះលោកលះ
បង់នូវកាមរាគៈព្យាបាទៈដ៏ស្មើង លោកប្រជុំឥន្ទ្រិយ លះ ពោជ្យង្គៈ
លោកញាំញីនូវរូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ថាជាទុក្ខំ
អនិច្ចំ អនត្តា ចិត្តលោកក៏យាងទៅកាន់ផ្ទះលំដាប់ស្សនៈលោមញ្ញាណ
និងគោត្រភូញាណក៏កើតឡើង ដោយជវនចិត្តតែមួយក្នុងទីបំផុតនៃសង្ខា -
រូបេក្ខា សកិទាគាមិមគ្គឡើងក្នុងលំដាប់នៃគោត្រភូញាណ ដែល

ដឹងនូវសកិទាតាមិមគ្គដូច្នោះ ហៅថាសកិទាតាមិមគ្គញ្ញាណជាគំរប់ពីរ ។

អរិយបុគ្គល ជាគំរប់ ៤ ហៅថា សកិទាតាមិបុគ្គល លោកមកកាន់
លោកនេះអស់វារៈម្តងទៀត ហើយពិចារណានូវបច្ចវេក្ខណៈ៥ រួចលោក
លះបង់នូវកាមរាគៈ ព្យាបាទៈ វៃលសេសសល់ លោកប្រជុំនូវភ័ក្ត្រឆ្អឹង
ហើយញាំញីនូវបញ្ចក្ខន្ធ លុះប្រព្រឹត្តដូច្នោះហើយអនុលោមគោត្រភូត្ត
កើតឡើង ទាំងអនាតាមិមគ្គក៏កើតឡើង ដូច្នោះ ហៅថា អនាតាមិមគ្គ-
ញ្ញាណជាគំរប់ ៣ ។

អរិយបុគ្គលជាគំរប់ ៦ ឈ្មោះថាអនាតាមិបុគ្គល លោកបរិនិព្វន
ទៅក្នុងជាន់សុទ្ធាវាស លែងត្រឡប់មកកាន់កាមលោកនេះទៀតហើយ
លោកពិចារណានូវមគ្គទាំង ៤ ខំលះបង់នូវរូបរាគៈ អរូបរាគៈមានៈឧទ្ធច្ចៈ
អរិញ្ញាវៃលសេសសល់នៅ លោកប្រជុំនូវភ័ក្ត្រឆ្អឹង ពលៈពោជ្ឈង្គហើយ
ញាំញីនូវបញ្ចក្ខន្ធថាជាទុក្ខំ អនិច្ចំ អនត្តា អនុលោមគោត្រភូញ្ញាណ
វៃលដឹងក្នុងអរហត្តមគ្គដូច្នោះហៅថា អរហត្តមគ្គញ្ញាណជាគំរប់ ៤ ។

អរិយបុគ្គលជាគំរប់ ៨ ហៅថា អរហត្តបុគ្គលលោកជាព្រះវិនិច្ឆ័យ
ស្រពលះបង់នូវសំយោជនៈទាំងអស់គ្មានសេសសល់ឡើយ ញ្ញាណ
ទាំង ៤ នេះញ្ញាណដឹងចំពោះមគ្គ ត្ថបុគ្គលតាំងនៅក្នុងផល បានជា
ផ្លាស់គ្នាជាលំដាប់។ ញ្ញាណវៃលដឹងនូវមគ្គទាំង ៤ ដូច្នោះ ហៅថា

ញាណទស្សនវិសុទ្ធិ ។

បុគ្គលដែលក៏ងនូវព្រះនិព្វានបាន លុះតែ ធ្វើនូវមគ្គញាណ(១)ឱ្យកើត
ឡើង ទើបយកព្រះនិព្វានជាអារម្មណ៍បាន លោកុត្តរសរណាគមន៍នោះ
គឺព្រះអរិយបុគ្គលទាំង ៤ ពួកនេះដែលលោកដល់. ចំណែកបុគ្គលមិន
ត្រូវបានសរណាគមន៍នេះទេ ។

ផលលោកិយសរណាគមន៍មាន ២ យ៉ាងគឺ :

១- ភវសម្បទាបិ បរិបូណ៌ ដោយភពកន្លែងកើត.

២- ភោគសម្បទាបិ បរិបូណ៌ ដោយភោគសម្បទ ។

ន. សម្បទាទាំងពីរយ៉ាងនេះមានសេចក្តីអធិប្បាយយ៉ាងណាខ្លះ?
ចូរអធិប្បាយមកមើល?

ច សម្បទាទាំងពីរយ៉ាងនេះមានសេចក្តីអធិប្បាយយ៉ាងនេះគឺ:ភវ-
សម្បទាបិ បរិបូណ៌ដោយភពកន្លែងកើតនោះគឺបុគ្គលដែលយកព្រះរតន-
ត្រ័យជាទីពឹង ទិរពួក ដល់ទំលាយបញ្ចក្ខន្ធស្លាប់ពីមនុស្សលោកនេះទៅ
នឹងទៅកើតសុគតិភូមិទេវលោកទៀងប្រាកដ ដូចបទថា :

**យេ កេចិ ពុទ្ធិ សារណំ គតាសេ ន តេ គមិស្សន្តិ
អធាយំ បហាយ វានុសំ ទេហំ ទេវកាយំបរិបុរេស្សន្តិ**

(១) មគ្គញាណទាំង៤នេះដូចកញ្ចប់សម្រាប់ឆ្លុះបញ្ចាំងមើលនូវព្រះនិព្វាន ។

ជនទាំងឡាយណាមួយដល់ហើយនូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងទីរក ជន
ទាំងនោះនឹងមិនទៅកាន់អបាយភូមិ លុះលះរាងកាយជារបស់មនុស្ស
ចោលហើយ នឹងទៅបំពេញកាយជាទេវតាក្នុងសុគតិទេវលោក ។

ភោគសម្បទាបិ បរិបូណ៌ដោយភោគសម្បទានេះ បុគ្គលដែល
យកព្រះរតនត្រ័យជាទីពឹងទីរក ដល់ទំលាយបច្ចុក្ខន្ធអំពីមនុស្សលោក
នេះហើយ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិភព ប្រសើរលើសលែងជាង
ទេវតាដទៃ បរិបូណ៌ដោយទិព្វសម្បត្តិ ១០ យ៉ាងគឺ៖ ទិព្វេន អាយុនា
អាយុទិព្វ ១ ទិព្វេន វណ្ណេន ពណ៌ សម្បទិព្វ ១, ទិព្វេន
សុខេន សេចក្តីសុខទិព្វ ១, ទិព្វេន យសេន យសទិព្វ ១,
ទិព្វេនអធិបតេយ្យេន អធិបតីទិព្វ ១, ទិព្វេហិ រូបេហិ រូបារម្មណ៍
ទាំងឡាយទិព្វ ១, ទិព្វេហិ សន្ទេហិ សន្ទារម្មណ៍ទាំងឡាយទិព្វ ១,
ទិព្វេហិ ធន្ទេហិ ធន្ទារម្មណ៍ទាំងឡាយទិព្វ ១, ទិព្វេហិ រសេហិ
រសារម្មណ៍ទាំងឡាយទិព្វ ១, ទិព្វេហិ ជ្ជេហិ ជ្ជេវារម្មណ៍
ទាំងឡាយទិព្វ ១ ។

ព្រះធម៌ក្តីព្រះសង្ឃក្តី ផលចែកចេញជាពីរ។ ដូចគ្នា មានកំឡាំង
ស្មើគ្នាដូចព្រះពុទ្ធដែរ, ផលនៃសរណគមន៍បណ្ឌិតគប្បីអីងយ៉ាងនេះដែរ

ន. សក្តិលេសោ សៅហ្មងសរណគមន៍មានប៉ុន្មានយ៉ាង?
ចូររាប់ហើយអធិប្បាយផង ?

ច. សៅហ្មងសរណគមន៍មាន ៣ យ៉ាងគឺអញ្ញាណ សេចក្តីមិន
ដឹង ១. សំសយៈ សេចក្តីសង្ស័យ ១. មិច្ឆាញាណ សេចក្តីដឹងខុសចូល
ចិត្តខុស ១ ។

អធិប្បាយថា

អញ្ញាណៈ មិនដឹងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ជាអ្វី. ព្រះពុទ្ធ
មានគុណសម្បទាយ៉ាងណា. ព្រះធម៌មានគុណនុភាពយ៉ាងណា ព្រះ
សង្ឃមានគុណវុឌ្ឍយ៉ាងណា. មិនដឹងយ៉ាងនេះឈ្មោះថា អញ្ញាណ ។

សំសយៈសេចក្តីសង្ស័យថា ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ អ្នក
និយាយចេះតែថាតាមគ្នា រកអ្វីជាប្រាកដគ្នាន ប្រហែលជារូបដែលគួរ
ដាក់នឹងកញ្ចក់ ឬរូបដែលសាងដោយប្រាក់មាសជាដើម នេះហើយថា
ព្រះពុទ្ធចេដឹង? គេសូត្រសព្វថ្ងៃហ្នឹងហើយយ៉ាងជាព្រះធម៌. ព្រះសង្ឃ
ដែលដើរទៅបិណ្ឌចាតផ្ទះយើងហ្នឹងហើយយ៉ាងជាព្រះសង្ឃ?. សង្ស័យ
យ៉ាងនេះហៅថា សំសយៈ ។

មិច្ឆាញាណ សេចក្តីដឹងខុសចូលចិត្តខុស ដូចអ្នកខ្លះយក

ព្រះធម៌ព្រះសង្ឃ ជាទីពឹងទីរព្យាបាល ចូលចិត្តថាអ្នកដែលរាប់អានខ្មោចគេ មានអាសន្នម្តងៗពេលណាឡើង គេតែងបន់ខ្មោចឱ្យឆ្ងាយ, យើងគោរព ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃបើយើងមានអាសន្នភយន្តរាយអ្វីមួយកើតឡើង យើងបន់លោកឱ្យឆ្ងាយរំដោះភយន្តរាយទាំងនោះ ឱ្យបានសុខដល់យើង, អីងសុខចូលចិត្តខុសយ៉ាងនេះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាញាណ ។ ទោសប៉ុណ្ណោះ ជាដើមនាំឱ្យសៅហ្មងដល់សរណគមន៍ ។

ន. ភេទោ ហេតុដែលនាំឱ្យបែកធ្លាយសរណគមន៍មានប៉ុន្មាន យ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ន. ហេតុដែលនាំឱ្យបែកធ្លាយសរណគមន៍មាន ២ យ៉ាង :

- ១. សាវត្ថោ ច បែកធ្លាយដោយទោស ។
- ២. អនវត្ថោ ច បែកធ្លាយដោយមិនមានទោស ។

ន. បែកធ្លាយសរណគមន៍ប្រកបដោយទោសយ៉ាងណា ? មិន ប្រកបដោយទោសយ៉ាងណា? ចូរអធិប្បាយ!

ន. បែកធ្លាយសរណគមន៍ប្រកបដោយទោសនឹងមិនប្រកបដោយ ទោសយ៉ាងនេះ :

អធិប្បាយថា: បែកធ្លាយសរណគមន៍ប្រកបដោយទោសនោះព្រោះ ប្រគល់ខ្លួនដល់គ្រូដទៃក្រៅអំពីព្រះរតនត្រ័យ ឬចូលសាសនាដទៃក្រៅអំពី

ព្រះពុទ្ធសាសនា យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា សាវត្តោ នឹងធ្លាក់ទៅរង
ទុក្ខវេទនាក្នុងអបាយភូមិ ព្រោះខ្លួនដឹកបូសគល់របស់ខ្លួនអស់ហើយ ។

បែកធ្លាយសរណគមន៍មិនប្រកបដោយទោស គឺបែកធ្លាយដោយ
បុគ្គលអ្នកគោរពសរណគមន៍ធ្វើកាលកិរិយាស្លាប់ទៅ ចិត្តរលត់លែងគិត
ព្រះរតនត្រ័យ ទើបបែកធ្លាយសរណគមន៍ យ៉ាងនេះឈ្មោះថាអនវត្តោ
ហើយត្រឡប់បានវាផលពីរយ៉ាងគឺ: ភវសម្បទា ១ ភោគសម្បទា ១
ដូចបានអធិប្បាយរួចមកហើយ ។

ស. អង្គរបស់សរណគមន៍មានប៉ុន្មានយ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. អង្គរបស់សរណគមន៍មាន ៣ យ៉ាងគឺ :

- ១- សទ្ធា សេចក្តីជឿជាក់ក្នុងគុណព្រះរតនត្រ័យ,
- ២- បញ្ញាដឹងច្បាស់ក្នុងគុណព្រះរតនត្រ័យ .
- ៣- ជីវិតបរិច្ចាគ ស្វ័លះបង់ជីវិតមិនលះបង់ធម៌

(ចប់ត្រៃសរណគមន៍)

វគ្គទី៤ ឧបាសកវចនប្បញ្ញា

ស. ដូចម្តេចដែលហៅថា ឧបាសក ឧបាសិកា?

ច. គ្រហស្ថដែលចូលទៅជិតដល់នូវព្រះរតនត្រ័យហើយយកជាទី
ពឹងទីរលឹកស្នើដោយជីវិតហៅថាឧបាសក ឧបាសិកា ដូចព្រះពុទ្ធដីកាថា:

**យតោ ខោ បហានាម ឧបាសកោ ពុទ្ធិំ សរណំ គតោ
ហោតិ ធម្មំ សរណំ គតោ ហោតិ សឡំ សរណំ គតោ
ហោតិ ឯក្កាវតា ខោ បហានាម ឧបាសកោ ហោតិ។**

បពិត្រមហានាមបុគ្គលជាឧបាសកដល់នូវព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ
ជាទីពឹងជាទីរពូកដោយហេតុណា បពិត្រមហានាម ដោយហេតុនោះ
បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ឧបាសក ឧបាសិកា ។

ស. មុននឹងដល់ព្រះរតនត្រ័យ ដើម្បីទទួលបាន ជាឧបាសក
ឧបាសិកានោះ មានវិធីឱ្យប្រតិបត្តិដូចម្តេចខ្លះ?

ច. មានវិធីខមាទោសនិងថ្វាយបង្គំថ្វាយខ្លួនដូចតទៅនេះ :

អច្ចយោ មំ ភន្តេ អច្ចគ្គមា យថាពាលំ យថាមុឡំ

យថាអកុសលំ { យោហំ ភន្តេ កាយេន វា វាចាយ វា មនសា វា
យោហំ }

ភគវតោ } វា ធម្មស្ស វា សង្ឃស្ស វា អគារវំ អកាសី } តិស្ស
 ពុទ្ធស្ស } } តិស្សា

មេភន្តេ { ភគវា
 អយេរា
 អច្ចុយំ អច្ចុយតោ បសិទ្ធិល្អា
 អយរា
 សង្ឃោ } តិ-
 តិ- } អាយតី
 ន-
 តិ-

សំវាយាប្រែថា បពិត្រព្រះ { ដ៏មានព្រះភាគ
 ករុណា } ដ៏ចំរើន
 ករុណាទាំងឡាយ
 សង្ឃ

ទោសកំហុសដែលប្រព្រឹត្តកន្លង គ្របសង្កត់ហើយនូវព្រះករុណា តាម
 ដោយខ្ញុំព្រះករុណាជានុស្សល្ងង់ខ្មៅ ជាមនុស្សរង្វេង ជាមនុស្សមិន

ឈ្លាស បពិត្រព្រះ { មានព្រះភាគ
 ករុណា } ដ៏ចំរើន! ក្រែងខ្ញុំព្រះករុណា
 ករុណាទាំងឡាយ
 សង្ឃ

ធ្វើហើយនូវសេចក្តីល្មើសមិនគោរពដល់ព្រះ { ដ៏មានព្រះភាគ
 ក្តី ដល់
 ពុទ្ធជាម្ចាស់

ព្រះធម៌ក្តី ដល់ព្រះសង្ឃក្តី ដោយកាយក្តី ដោយវាចាក្តី ដោយចិត្តក្តី

អត់នូវទោសកំហុសនោះដល់ខ្ញុំព្រះករុណា ព្រោះអំពើនៃទោសនោះពុំ
សេចក្តីសុខពិត ដើម្បីនឹងបានសង្រួមគឺថានឹងបានប្រព្រឹត្តឱ្យល្អតទៅក្នុង
ខាងមុខនោះហោង ។

បើសុទ្ធតែបុរស ឬ សុទ្ធតែស្ត្រីច្រើននាក់ ឬបុរសនិង ស្ត្រីច្រើនាក់
លាយគ្នាតាំងពីពីរនាក់ឡើងទៅ ហើយសូត្រខមាលទោសព្រមគ្នានោះត្រូវ
សូត្រថា :

អច្ចុយោ នោ ភន្តេ អច្ចុគ្គមា យចាពា } លេ
លា

យចាមុ } ឡេ
យចាអកុសល
ឡា } លេ
លា មឃំ ភន្តេ កាយេន វា

វាចាយ វា មនសា វា $\left\{ \begin{array}{l} \text{ភគវតោ} \\ \text{ពុទ្ធស្ស} \end{array} \right\}$ វា ធម្មស្ស នា សង្ឃស្ស វា

អគារវំ អករិម្ហា $\left\{ \begin{array}{l} \text{តើសំ} \\ \text{តាសំ} \end{array} \right\}$ នោ ភន្តេ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ភគវតោ} \\ \text{អយ្យោ} \\ \text{អយ្យា} \\ \text{សង្ឃោ} \end{array} \right\}$ អចូយំ អចូយតោ

បដិគ្គណ្ណ $\left\{ \begin{array}{l} \text{តិ} \\ \text{តិ} \\ \text{នេ} \\ \text{តិ} \end{array} \right\}$ អាយតី សំរាយ ។ សេចក្តីប្រែដូចគ្នានឹងបែបមុន

ប្លែកតែត្រង់ពាក្យថា ខ្ញុំព្រះករុណានោះ ក្នុងទីនេះត្រឡប់ប្រែថា ខ្ញុំព្រះ
ករុណាទាំងឡាយដូច្នេះវិញ ក្រៅអំពីនោះនៅដូចគ្នាទាំងអស់ ។

(ពាក្យពន្យល់អំពីការសូត្របាលីសូមមេត្តាមើលគិហិប្រតិបត្តិ)

៩៥. ចុះវិធីថ្វាយខ្លួនវាឧបាសកឧបាសិកានោះតើដូចម្តេច?

ច វិធីប្តេជ្ញាថ្វាយខ្លួននោះ គប្បីបញ្ចេញវិធីភេទប្តេជ្ញាខ្លួនថា ជាអ្នក
ដល់ព្រះត្រ័យសរណគមន៍ គឺព្រះពុទ្ធព្រះធម៌ព្រះសង្ឃ ជាទីពឹងទីរលឹក
ដើម្បីឱ្យបានឡើង នាមប្បញ្ញត្តិជាឧបាសក ឬឧបាសិកា ក្នុងព្រះពុទ្ធ-
សាសនាតទៅ ។

ឯប្តេជ្ញាខ្លួននោះនឹងប្តេជ្ញាក្នុងទីចំពោះព្រះភគ្គព្រះពុទ្ធរូបក៏បាន ចំ
ពោះមុខបុគ្គល ឬ គណៈឬ សង្ឃក៏បាន បើបុរសតែម្នាក់ ឬ ស្ត្រីតែម្នាក់
ហើយសូត្រប្តេជ្ញាខ្លួនចំពោះមុខបុគ្គល ឬ គណៈ ឬ សង្ឃនោះ ប្តេជ្ញាដោយ
ពាក្យថា

ឯសាហំ ភន្តេ សុចិរប្បវិនិព្វតម្យិ តំ ភគវន្តំ សរណំ

គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបា	$\left\{ \begin{array}{l} \text{សកំ} \\ \text{សិកំ} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{មំ} \\ \text{មំ} \\ \text{សង្ឃ} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{អយេរា} \\ \text{អយរា} \\ \text{ធារា} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ភិ} \\ \text{នុ} \\ \text{តុ} \end{array} \right.$

អជ្ជតគ្គេ ចាណុបេតំ សរណំ គតំ ។ (ប្រែថា) បពិត្រព្រះ

ករុណា }
ករុណា } ទាំងឡាយដ៏ចម្រើន ! ខ្ញុំព្រះករុណាសូមដល់នូវព្រះមានព្រះភាគ
សង្ឃ }

ដែលទ្រង់បរិនិព្វនទៅអស់កាលយូរអង្វែងហើយនោះផង នូវព្រះធម៌រត់

នូវព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរពូកស្វមព្រះ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ករុណា} \\ \text{ករុណាទាំងឡាយ} \\ \text{សង្ឃ} \end{array} \right.$ ជ្រាប

នូវខ្ញុំព្រះករុណាចា ជាឧបា $\left\{ \begin{array}{l} \text{សក្កិ} \\ \text{សិកា} \end{array} \right.$ បានដល់ហើយនូវព្រះរតនត្រ័យវា

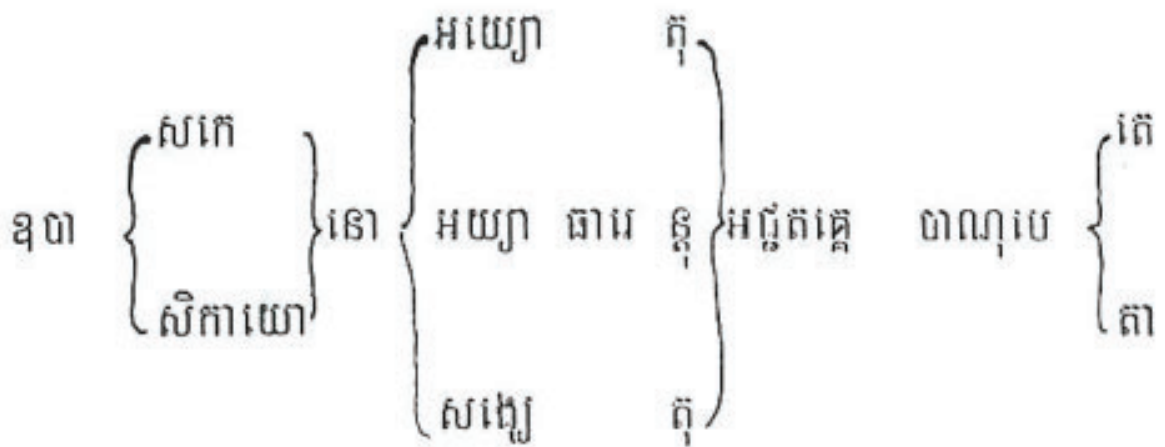
ទីពឹងទីរលឹកស្នើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមរៀងទៅ ។

រួចបុគ្គលឬគណសង្ឃ ត្រូវទទួលថាសាធុ ។ បើបុរសត្រូវ
សូត្រឧបាសកំ បើស្រ្តីត្រូវសូត្រចាឧបាសិកំ ត្រង់ពាក្យថា
ធារតុ អយ្យា ធារនុ សង្ឃោ ធារតុ នេះ សេចក្តីអធិប្បាយមានក្នុង
វិធីខមាលទោសខាងដើម ។

បើគ្នាច្រើន ពីពីរនាក់ឡើងទៅ ទោះសុទ្ធតែបុរសក្តី សុទ្ធតែស្រ្តីក្តី
ឬបុរសនិងស្រ្តីលាយគ្នាក្តី ឧបមាដូចជាភូមិមួយមានគ្នាច្រើនបុរសផង
ស្រ្តីផង មានសេចក្តីជ្រះថ្លា នាំគ្នាទៅថ្វាយខ្លួនក្នុងទីមួយជាមួយគ្នា ដូច
ជាក្នុងសាលា ឬ ក្នុងព្រះវិហារត្រូវសូត្រតាមភេទប្រុសស្រីរៀងៗខ្លួនថា

ឯ $\left\{ \begin{array}{l} \text{តើ} \\ \text{តា} \end{array} \right.$ មយំ កន្តេ សុចិវប្បវិនិព្វតម្យិ កំ ភតវន្តំ សរណំ

គច្ឆាម ធម្មញ្ញ ភិក្ខុសង្ឃញ្ញ

សេចក្តីប្រែដូចគ្នានឹងបែបមុនប្លែកគ្នាតែត្រង់ប្តេជ្ញា ពាក្យថាខ្ញុំព្រះ
 ករុណានោះក្នុងទីនេះថា ខ្ញុំព្រះករុណាទាំងឡាយដូច្នោះវិញ ក្រៅពីនោះ
 ដូចគ្នាទាំងអស់ ។

បើបុរសតែម្នាក់ឬស្ត្រីតែម្នាក់ ហើយសូត្រប្តេជ្ញាខ្លួនចំពោះព្រះពុទ្ធ
 រូបព្រះសច្ចៈ ព្រះចេតិយ ដែលបញ្ចុះព្រះសារីរិកធាតុព្រះដ៏មានបុណ្យ
 នោះត្រូវពោលប្តេជ្ញាដោយពាក្យថា :

ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ញ ភិក្ខុសង្ឃញ្ញ

ប្រែថា: បពិត្រព្រះមានព្រះភាគដ៏ចម្រើន! ខ្ញុំព្រះករុណា ព្រះមានព្រះភាគធំ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃធំជាទីពឹងទីរលឹក

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះករុណាថា ជាឧបាសិកា ឬ ធម៌ ឬ សិកា

ហើយនូវព្រះរតនត្រ័យជាទីពឹងទីរលឹកស្នើដោយពិរិត តាំងពីថ្ងៃនេះជាដើមរៀងទៅ ។

(ចប់វិធីថ្វាយខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះ)

ន. បើមិនបានខមាលទោសនិងថ្វាយខ្លួនទេចូលទៅសូមសីលធម៌តែម្តង តើឡើងជាឧបាសិកាឬទេ ?

ច. បើមិនបានខមាលទោសនិងថ្វាយខ្លួនទេនោះ នឹងថាឡើងជាឧបាសិកាមិនបាន ព្រោះមិនបានប្តេជ្ញាខ្លួននិងជម្រះទោសឱ្យស្អាតជាមុន គ្មានអ្វីជាសំគាល់ ព្រះសង្ឃនឹងមិនហ៊ានទូន្មានប្រៀនប្រដៅច្បាប់ធម៌វិន័យព្រោះគេមិនបានថ្វាយខ្លួន. ឧបមាដូចភិក្ខុ-សាមណេរដែលបានប្រលងជាប់ មានឋានៈជាកូនសិស្សពេញទី រមែងមានសេចក្តីកោតខ្លាចយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការរៀនសូត្រ ជាងសិស្សដែលគ្រាន់តែសុំស្តាប់ក្នុងថ្នាក់ជាមួយ ព្រោះយល់ឃើញថាខ្លួនជាសិស្សស្តាប់ ទៅក៏បានមិនទៅក៏បាន។ អំពើដែលដាក់ខ្លួនឱ្យចម្រុះ ហើយបន្ទុបន្ទុយសេចក្តីព្យា-

យាម ដូច្នោះជាហេតុឱ្យចយចំណេះវិជ្ជាមិនចេះចាំច្បាស់លាស់ឡើយយ៉ាង
ណា ឧបាសក ឧបាសិកា ដែលសមាទានសីលមិនបានសូមខមាទោស
ថ្វាយខ្លួនក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ស. ធុះដូចរឿងពីដើមមកជាច្រើន តួយ៉ាងអរិយបុរសដែលស្អប់ត្រី
ជួបនឹងព្រអង្គ បានស្តាប់ធម៌ក៏បានសម្រេចសោតាបត្តិផលក្នុងពេលនោះ
ទៅ មានឮថាថ្វាយខ្លួនពីពេលណា?

ច. រឿងនេះមិនដូច្នោះទេ ព្រោះបុគ្គលចែកជាពីរពួកគឺឧត្តរសិតញ្ញ
បុគ្គលស្តាប់ធម៌ជាប់បានសម្រេច. អ្វីតមានឧបនិស្ស័យចាស់ភ្លាមិនចាច់
ថ្វាយខ្លួនជាឧបាសកឧបាសិកា ក៏សម្រេចមគ្គផលបាន ។

ចំណែកយើងសព្វថ្ងៃនេះជានេយ្យបុគ្គល បុគ្គលគឺអ្នកប្រាជ្ញទូន្មាន
ទើបប្រព្រឹត្តល្អបាន ហេតុនោះត្រូវថ្វាយខ្លួនទើបគួរ ។

ស. អាធីវៈ ការចិញ្ចឹមជីវិតរបស់ឧបាសក ឧបាសិកានោះដូច
ម្តេចខ្លះ?

ច. អាធីវៈ ការចិញ្ចឹមជីវិតរបស់ឧបាសក ឧបាសិកានោះត្រូវរៀន
នូវ មិច្ឆាធីវៈ គឺជំនួញខុស ៥ ប្រការ ។

ស. ជំនួញខុស ៥ ប្រការនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ?

ច. ជំនួញខុស ៥ ប្រការនោះគឺ: សត្តវណិជ្ជា ១, សត្តវណិជ្ជា ១,

មំសវណិច្ឆ័យា ១ មជ្ឈវណិច្ឆ័យា ១, វិសវណិច្ឆ័យា ១ ។

អធិប្បាយថា: សត្តវណិច្ឆ័យា ជួញគ្រឿងសស្ត្រារុក្ខ (១) បានជាមិន
ឱ្យជួញ ព្រោះជាហេតុនាំឱ្យសម្លាប់សត្វ ។

សត្តវណិច្ឆ័យា ជួញសត្តគឺមនុស្ស គឺចាប់មនុស្សលក់បានជាមិនឱ្យ
ជួញ ព្រោះមនុស្សមានជាតិស្មើគ្នា មិនគួរឱ្យគ្នាថោកទាប ។

មំសវណិច្ឆ័យា ជួញសាច់ គឺចិញ្ចឹមជ្រូកមាន់ទាជាដើមយកសាច់
លក់ ឬ លក់ទាំងរស់ ឬមួយយកគោទៅលក់ឱ្យអ្នកសម្លាប់ ក៏ឈ្មោះថា
មំសវណិច្ឆ័យា ទាំងអស់ ។

មជ្ឈវណិច្ឆ័យា ជួញទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ បានជាមិនឱ្យជួញ
ជាហេតុឱ្យមនុស្សពីកខ្វះសតិស្មារតី ។

វិសវណិច្ឆ័យា ជួញថ្នាំពិស គឺថ្នាំសម្រាប់បំពុលឱ្យគេស្លាប់ ។
ជំនួញ ៥ ប្រការនេះឧបាសក ឧបាសិកា មិនគួរជួញឡើយ ។

- ស. វិបត្តិរបស់ ឧបាសក ឧបាសិកា មានប៉ុន្មាន?
- ច. វិបត្តិរបស់ ឧបាសក ឧបាសិកា មាន ៥ យ៉ាង ។
- ស. មាន ៥ យ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ?

១- សស្ត្រាបានដល់គ្រឿងផ្ទាល់ដៃមានងារជាដើម អារុក្ខគឺគ្រឿងប្រយោលមាន
កាំភ្លើងជាដើម ។

ច. មាន ៥ យ៉ាងនោះគឺ:

១- អសទ្វា ហោតិ ឧបាសកមិនមានសទ្វា.

២- នុស្សីលោ ហោតិ ឧបាសកទ្រុស្តសីល

៣- កោតុហលមង្គលិកោ ហោតិ ឧបាសកជាអ្នកប្រកាន់នូវ

មង្គលភ្នាក់ផ្អើល ឆ្កួលជ្រើម ។

៤- មង្គលំ បច្ចេតិ នោ កម្មំ ឧបាសកជឿសិរិស្សស្តីមិនជឿ

ផលកម្ម ។

៥- កំតោ ច ពហិទ្វា ទក្ខិណោយ្យំ គវេសតិ ឧបាសកស្វែង

រកទក្ខិណោយ្យបុគ្គលខាងក្រៅព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ឆ. អស្សទ្វា ឧបាសកមិនមានសទ្វា ហោតុអ្វីក៏កើតជាឧបាសក

ដែរ? ព្រោះឧបាសកមានសទ្វាជាបូសគល់?

ច. កាលពីដើម មានសទ្វាមែន ប៉ុន្តែមកខាងក្រោយត្រឡប់ទៅ

ជាមិនមានសទ្វាវិញបានចាត់ថាជាវិបត្តិ ។

ឆ. ទ្រុស្តសីលនោះដូចម្តេច?

ច. ទ្រុស្តសីលសំដៅយកមនុស្ស ដែលមិនមានសីលពីដើមក្តីមាន
សីលហើយដាច់ទៅវិញក្តី ហៅថាទ្រុស្តសីលទាំងអស់ ។ ទ្រុស្តសីល

ចេញទៅជា " និស្សិលោ " ឬ " អសិលោ " ប្រែថា " មនុស្សមិនមានសីល " ។

ស. រឿមង្គលភ្នាក់ងើលនោះដូចម្តេច ?

ច. រឿមង្គលភ្នាក់ងើល គឺព្រះសង្ឃដំណឹងថាព្រះធុសប្បហេតុអ្វីផ្សេងៗ ដែលមិនពិត មានទិដ្ឋិមង្គលជាដើម ។

ស. រឿមង្គលសិរស្តស្តីមិនជឿកម្មផលនោះដូចម្តេច ?

ច. រឿមង្គលសិរស្តស្តីមិនជឿកម្មផលនោះដូច្នោះ គឺប្រកាន់ចន្ទគ្នាហៈ ប្រកាន់ថាខែនេះល្អ ខែនេះអាក្រក់ជាដើម, សុរិយគ្នាហៈ ប្រកាន់ថ្ងៃលិចថ្ងៃអណ្តែតជាដើម ឬជឿភូមិករឱ្យសុខទុក្ខជាដើម មិនជឿកម្មផលរបស់កម្មទេ ។

ស. ដូចម្តេចស្វែងរកទក្ខិណោយ្យបុគ្គលក្រៅព្រះពុទ្ធសាសនានោះ ចូរតបឱ្យយ៉ាងខ្លីមកមើល ?

ច. ស្វែងរកទក្ខិណោយ្យបុគ្គលក្រៅព្រះពុទ្ធសាសនានោះ គឺស្វែងរកនិគ្រន្តអន្សតិរិយ ដែលតាំងខ្លួនជាទក្ខិណោយ្យបុគ្គលផ្ទឹមនឹងព្រះពុទ្ធសាសនា បើអ្នកណាឱ្យវត្ថុអ្វី ។ លុះត្រាតែប្រគល់ដល់ហត្ថបាសត្រឹមត្រូវ ទើបទទួល ហេតុហ្នឹងហើយបានជាមានក្នុងអចេលកសិក្ខាបទ ហាមមិនឱ្យភិក្ខុឱ្យវត្ថុដល់ពុកអចេលក បើភិក្ខុណាឱ្យ ភិក្ខុនោះត្រូវភាមត្តិបាចិត្តិយ

ហេតុដូច្នោះបានជាឧបាសកស្វែងរក ចាត់ការវិបត្តិព្រោះមិនមែនជាអ្នកបួស
ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

បើឧបាសកណាប្រកបដោយវិបត្តិទាំង ៥ យ៉ាងនេះណាមួយឈ្មោះ
ថា ចណ្ឌាលឧបាសក (ឧបាសកខូចកាច) មលឧបាសក (ឧបា-
សកមានធម៌ជាមន្ទិល) បរិកិដ្ឋឧបាសក (ឧបាសកដែលព្រះពុទ្ធច្រង់តិះ
ដៀល)

ន. សម្បត្តិឧបាសកនោះដូចម្តេច ? មានប៉ុន្មាន? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. សម្បត្តិឧបាសកនោះបានដល់ការដល់ព្រមដោយសីល និង

អាធិវៈមាន ៥ យ៉ាងគឺ :

១- សទ្ធា ហោតិ ឧបាសកមានសទ្ធា,

២- សីលវា ហោតិ ឧបាសកមានសីល,

៣- ន កោតុហលមង្គលិកោ ហោតិ ឧបាសកមិនប្រកាន់

មង្គលភ្នាក់ធ្វើល

៤- កម្មំ បច្ចេតិ នោ មង្គលំ ឧបាសកជឿតែផលកម្ម មិនជឿ

មង្គលសិរីសួស្តី.

៥- ន កតោ ពហិទ្ធា ទក្ខិណោយ្យំ តវេសតិ កំធិ ប

បុព្វការី ករោតិ ឧបាសកមិនស្វែងរកទក្ខិណោយ្យបុគ្គលក្រៅព្រះពុទ្ធសាសនា ធ្វើសេចក្តីគោរពតែក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

បើឧបាសកណាប្រកបដោយសម្បត្តិ ៥ យ៉ាងនេះឈ្មោះថា រតនឧបាសក (ឧបាសកកែវ) បទុមឧបាសក (ឧបាសកដូចផ្កាឈូក) បុណ្ណិកឧបាសក (ឧបាសកដូចជាផ្កាឈូកស) ឈ្មោះទាំង ៣ នេះកើតដោយអំណាចគុណធម៌ ដូចបានពណ៌នាមកហើយខាងដើមនេះ ។

ស. អ្វីជាតួសីល?

ច. ចេតនាជាតួសីល ពុទ្ធភាសិតថា ចេតនាហំ ភិក្ខុវេសីលំ វទាមិ ប្រែថា "ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ! តថាគតពោលថា ចេតនាជាតួសីល" ។

ស. ចេតនា មានប៉ុន្មានយ៉ាង?

ច. ចេតនា មាន ៣ យ៉ាង ។

ស. មាន ៣ យ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ?

ច. មាន ៣ យ៉ាងនោះគឺ: សម្បត្តិវិរតិចេតនា ១ សមាទានវិរតិចេតនា ១, សមុច្ឆេទវិរតិចេតនា ១ ។

អធិប្បាយថា : សម្បត្តិវិរតិចេតនានោះ រៀបចំពោះវត្ថុដែលដល់ព្រមគឺសត្វគួរនឹងសម្លាប់ ក៏មិនហ៊ានសម្លាប់ ទ្រព្យគេគួរនឹងលួច

យកបាន ក៏មិនហ៊ានលួចយក ដូច្នេះជាដើម គឺមិនហ៊ានប្រព្រឹត្តកន្លងខ្លាច
មានពៀរវេរទៅខាងមុខ ដូច្នេះឈ្មោះថា សម្បត្តិវិរតិចេតនា ។

សមាទានវិរតិចេតនា នោះ រៀរដោយសមាទានអំពីសំណាក់
ភិក្ខុសាមណេរ ឬគ្រហស្ថដែលគេមានសមាទានពីមុនមកហើយសមាទាន
តពីគេមកទៀត ហើយប្រព្រឹត្តតាមសិក្ខាបទដែលខ្លួនសមាទាននោះ
ឈ្មោះថាសមាទានវិរតិចេតនា ។

សមុច្ឆេទវិរតិចេតនា នោះរៀរដោយការផ្តាច់បង់នូវកិលេស
វាមួយនឹងអរិយមគ្គ ដែលកើតឡើង សីលក៏កើតព្រមក្នុងពេលនោះ
កិលេសក៏អស់ទៅ ដូច្នេះឈ្មោះថា សមុច្ឆេទវិរតិចេតនា ។

ស. ពិធីសមាទាននោះមានប៉ុន្មានយ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. ពិធីសមាទាននោះមានពីរគឺ សមាទាននិច្ចសីល ១, សមា-
ទានឧបោសថសីល ១ ។

ស. សមាទាននិច្ចសីលដូចម្តេច!

ច. សមាទាននិច្ចសីលនោះដូច្នេះ!

ឧកាស { អហំ } ភន្តេ វិសុំ វិសុំ រក្ខនត្ថាយ តិសរណោ ន សហ
          { មយំ }

បញ្ច សីលានិ យាថា { មិ មុតិ } យម្យិ { អហំ } ភន្ត វិសុំ វិសុំ
 { ម គតិ } { មយំ }

រក្ខនត្តាយ តិសរណោ ន សហ បញ្ច សីលានិយាថា { មិ ។
 { ម

ប្រែថា សូមគោរព បពិត្រព្រះករុណា ឥចំរីនខ្ញុំព្រះ { ករុណា
 { ករុណាទាំងឡាយ

សូមនូវសីលទាំងឡាយ ៥ មួយអន្លើដោយព្រះសរណាគមន៍ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍នឹងរក្សាផ្សេងៗ គ្នា បពិត្រព្រះករុណាឥចំរីន ខ្ញុំព្រះ

ករុណា } សូមនូវសីលទាំងឡាយ ៥ មួយអន្លើដោយព្រះព្រះត្រៃ
 ករុណាទាំងឡាយ }

សរណរណាគមន៍ដើម្បីប្រយោជន៍នឹងរក្សាផ្សេងៗ គ្នាជាគំរូប { ពីរដងផង ។
 { បីដងផង

ឬសូមថា :

ឧកាស { អហំ } ភន្ត វិសុំ វិសុំ រក្ខនត្តាយ តិសរណោ
 { មយំ }

សហ បញ្ចង្គសមន្មាគតំ និច្ចសីលំ យាថា { មិ
ម }

ទេច { មេ
នោ } ភន្តេ { មុតិ
គតិ } យម្យិ { អហំ
មយំ }

តិសរណោន សហ បញ្ចង្គសមន្មាគតំ និច្ចសីលំ យាថា { មិ
ម }

កត្វា សីលំ ទេច { មេ
នោ } ភន្តេ ប្រែថា សូមគោរពបពិត្រព្រះករុណា

ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះ { ករុណា
ករុណា ទាំងឡាយ }

ដោយអង្គ ៥ មួយអន្លើដោយព្រះត្រៃសរណកម៌ ដើម្បីប្រយោជន៍នឹង
រក្សាផ្សេងៗ គ្នា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើន! សូមព្រះករុណាធ្វើនូវសេចក្តី

អនុគ្រោះឱ្យនូវសីលដល់ខ្ញុំព្រះ { ករុណា
ករុណា ទាំងឡាយ }

ដ៏ចម្រើន! ខ្ញុំព្រះ { ករុណា
ករុណាទាំងឡាយ }

អ្នកយោងទៅដោយត្រៃសរណគមន៍ ដើម្បីប្រយោជន៍និងរក្សារស្វេង ។ គួរ

វាចាំបំប៉ន { ពីរដង ឬ បីដង } បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើន! សូមព្រះករុណាមេត្តា

ធ្វើនូវសេចក្តីអនុគ្រោះឱ្យនូវសីលសល់នូវខ្ញុំព្រះ { ករុណា ករុណា ទាំងឡាយ

សូមដូច្នោះក៏បានតាមសេចក្តីពេញចិត្តរបស់អ្នកសូម ។

បើអ្នកសមាទានតែម្នាក់ត្រូវថា អហំ យាចាមិ ត្រង់ប្រែត្រូវថា ខ្ញុំព្រះករុណាសូម, ថា មេ ត្រូវប្រែថា សល់ខ្ញុំព្រះករុណា, បើគ្នាច្រើន តាំងពីពីរនាក់ឡើងទៅ ត្រូវសូត្រថា មយំ ថា យាចាម ត្រង់ប្រែ ត្រូវថា ខ្ញុំព្រះករុណា ទាំងឡាយ, ថានោះ ត្រង់ប្រែថា សល់ខ្ញុំព្រះ ករុណាទាំងឡាយ, បើគ្នាច្រើនសូត្រសូមព្រមទាំងអស់គ្នា, លុះសូមដូច្នោះ រួចហើយ លោកអ្នកឱ្យសីល លោកសូត្រ នមោ ៣ ចប់ ហើយលោក ឱ្យព្រះត្រៃសរណគមន៍ និងនិច្ចសីល អ្នកសមាទានត្រូវថាតាមលោក ដោយបញ្ចេញរចិរេតទ ឱ្យឮច្បាស់លាស់កុំទទួលខ្លឹម ។

លោកសូត្រថា

មោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស (៣ដង)

ប្រែថា វិកិរិយានមស្សការច្ចាយបង្គំនៃខ្ញុំព្រះករុណា ចូរមានសល់

ព្រះក៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះអង្គជាព្រះអរហន្តក៏ប្រសើរ ទ្រង់ត្រាស់
ក៏ងនូវញេយ្យធម៌ទាំងពួង ដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គក៏តមា នគ្រូអាចារ្យ
ណាប្រដៅព្រះអង្គឡើយ ។

ពុទ្ធិ សរណំ គច្ឆាមិ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹងទីរលឹក ។

ធម្មំ សរណំ គច្ឆាមិ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹងទីរលឹក ។

សង្ឃំ សរណំ គច្ឆាមិ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹងទីរលឹក ។

ទុតិយម្យិ { ពុទ្ធិ
ធម្មំ } សរណំ គច្ឆាមិ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់
សង្ឃំ

នូវព្រះ { ពុទ្ធិ
ធម៌ } ជាទីពឹងទីរលឹកជាគំរប់ពីរដងផង ។
សង្ឃំ

តតិយម្យិ { ពុទ្ធិ
ធម្មំ } សរណំ គច្ឆាមិ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមដល់នូវ
សង្ឃំ

ព្រះ { ពុទ្ធ
ធម៌ } ជាទីពឹងរពូក ជាគំរប់បីដង ។
{ សង្ឃ }

ហើយលោកថា តិសរណគ្គហណំ បរិបុណ្ណំ ប្រែថា កិរិយា
កាន់យកនូវព្រះត្រៃសរណគមន៍បរិបូណ៌តែប៉ុណ្ណោះ ។

ត្រូវចម្លងថា អាម ភន្តេ ប្រែថា ខ្ញុំព្រះករុណាលោកម្ចាស់ ។

ហើយលោកឱ្យនិច្ចសីល ជាបច្ចេកសមាទានថា :

ចាណាតិចាតា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា
ធ្វើសត្វមានជីវិត ឱ្យធ្លាក់ចុះកន្លង គឺសម្លាប់សត្វ ។

អទិន្ទាទានា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ ខ្ញុំព្រះករុណា
សូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយាកាន់យកនូវ

វត្ថុដែលគេមិនបានឱ្យដោយកាយ ឬ ដោយវាចា ។

កាមេសុមិច្ឆាចារា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ
ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា

ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ។

មុសាវាទា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ ខ្ញុំព្រះករុណា

សូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀបចំកិរិយាពោលនូវ
ពាក្យកុហក ។

សុរាមេរយមជ្ឈមាទដ្ឋានា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ
ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀបចំហេតុ
ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺពីកន្លែងទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងអេរ៉ាយ ។

រួចហើយ លោកអ្នកឱ្យសីលលោកពោលដាស់តឿនក្រើនរំលឹកថា
ឥមានិ បញ្ច សិក្ខាបទានិ សាធុកំ កត្វា អប្បមាទេន

និច្ចកាលំ សម្មារក្ខិតព្យំ ប្រែថា : $\left. \begin{array}{l} \text{អ្នក} \\ \text{អ្នកទាំងឡាយ} \end{array} \right\}$ គប្បីធ្វើនូវសិក្ខា-

បទទាំងឡាយ ៥ នេះឱ្យប្រពៃ ត្រូវរក្សាឱ្យល្អអស់កាលជានិច្ច ដោយ
សេចក្តីមិនប្រមាទ គឺថាកុំបីធ្វេសប្រហែសឡើយ ។ បើអ្នកសមាទាន
តែម្នាក់ឯង ត្រូវថាអ្នក បើគ្នាច្រើនត្រូវថាអ្នកទាំងឡាយ ។

អ្នកសមាទានត្រូវទទួលថា អាម ភន្តេ (ប្រែដូចមុន) ។ ហើយ
លោកសំដែងអានិសង្ឃសីលឱ្យស្តាប់តទៅទៀតថា :

**សិលេន សុគតី យន្តិ សិលេន ភោគសម្បទា
សិលេន និព្វតី យន្តិ តន្ត្រា សិលំ វិនោធយេ ។**

ប្រែថា : សត្វទាំងឡាយបានទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ក៏ព្រោះសីល សត្វ

ទាំងឡាយបានបរិបូណ៌ដោយភោគ : កព្រោះសីល, សត្វទាំងឡាយបាន
ទៅកាន់ទីវលត់ទុក្ខគឺព្រះនិព្វានក៏ព្រោះសីល, ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល
ជាសប្បុរសធម៌ប្រមូលនូវសីលឱ្យបរិសុទ្ធ រុំឱ្យសៅហ្មង ។ ត្រូវទទួល
ថា សាតុ ប្រែថា ប្រពៃហើយ ។

(វិធីសមាទាននិច្ចសីលជាបច្ចេកសមាទានចប់តែប៉ុណ្ណោះ)

ន. ឧបាសកឧបាសិកា បើពិតដល់ថ្ងៃរក្សាឧបោសថសីលហើយ
មានកិច្ចធ្វើដូចម្តេចខ្លះ?

ច. ឧបាសកឧបាសិកា កាលបើពិតដល់ថ្ងៃរក្សាឧបោសថសីល
ហើយ ត្រូវរៀបចាត់ចែងនូវវត្ថុផ្សេង ។ ដែលមិនប្រកបដោយទោស
លុះដល់ថ្ងៃឧបោសថត្រូវអធិដ្ឋានមុន ក្រែងជ្រុលពេល ដើម្បីឱ្យតាំង
ចិត្តជាមុនថា អញនឹងសមាទានឧបោសថក្នុងថ្ងៃនេះដូចពាក្យថា :

អង្គ ឧបោសថោ ក៏មញ្ញ រត្តិ ក៏មញ្ញ ទិវសំ ឧបោសថិ

កោ
កា

ភវស្យាម ប្រែថា ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃរក្សានូវឧបោសថសីល ខ្លួនអញនឹង
ជាអ្នករក្សានូវឧបោសថ អស់ថ្ងៃនេះនិយមនេះ ។

បើឧបាសក ត្រូវថា ឧបោសថិកោ បើឧបាសិកា ត្រូវថា
ឧបោសថិកា ។

បើមិនចេះបាលី នឹងអធិដ្ឋានតាមភាសារបស់ខ្លួន។ គឺគួរដោយពិត
 លុះអធិដ្ឋានកំណត់ដូច្នេះរួចហើយ ត្រូវតាំងវិរតិចេតនារៀរចាកសីលភេទ
 គឺជាហេតុដែលជាទីទំលាយនៃសីលនោះ។ ឱ្យគ្រប់សិក្ខាបទទាំង ៨ កាលបើ
 បានអធិដ្ឋានដូច្នេះរួចហើយ តពីពេលនោះមកក៏គប្បីសមាទាននូវឧបោស
 ថសីល អំពីបុគ្គលដទៃមានភិក្ខុជាដើមតាមកាលវេលាវេលា បើទុកជាដល់
 ពេលព្រះអាទិត្យរះឡើងប្រមាណពេញពន្លឺធំ ទើបបានសមាទានក្តី
 ក៏ឈ្មោះថាបានសមាទានដោយប្រពៃ ឈ្មោះថាបានរក្សានូវឧបោសថ
 សីលពេញកាលកំណត់ ១ ថ្ងៃ ១ យប់ដោយបរិបូណ៌, ព្រោះអ្នកសមា
 ទានបានធ្វើនូវឧបោសថកាលមិនឱ្យខូចខាត ទាំងវិរតិចេតនាលោកក៏កើត
 បរិបូណ៌ក្នុងសន្តាន នឹងបានធានាសង្ស្រេម ។

ស. ខូចម្តេចហៅថាសីលភេទ ?

ច. សីលភេទដូច្នោះ ឧបាសកឧបាសិកា មុនដែលនឹងសមាទាន
 ឧបោសថឱ្យដាច់សីលត្រង់ណាមួយក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ដូចជាដេកលើ
 គ្រែឬពួកជ្រុលដល់អរុណរះឡើងវិញទើបភ្ញាក់ ឬសិក្ខាបទដទៃៗ លើកតែ
 វិកាលមួយចេញ ព្រោះវិកាលកំណត់ពីថ្ងៃព្រៃពីត្រង់ទៅ ដូច្នោះឈ្មោះថា
 សីលភេទ ។

សិក្ខាបទទាំង ៧ រាប់តាំងពីព្រលឹមទៅ ចំណែកវិកាលរាប់ពីថ្ងៃព្រៃ

ទៅ ធ្វាយសិក្ខាបទណាហើយសមាទានមិនឡើងជាឧបោសថទេ ។

ស. ឧបោសថឧបាសិកា បើសមាទានឧបោសថហើយ ទៅ សមាទាននិច្ចសីលវិញជាមួយនឹងគេ តើគួរ ឬ មិនគួរ?

ច. មិនគួរទេ, ព្រោះខ្លួនបានសមាទានឧបោសថសីលជាសីល ពាន់ខ្ពស់រួចហើយ ត្រឡប់ទៅសមាទាននិច្ចសីល។ នោះសមាទានថ្ងៃណា ក៏បាន ក៏មានកំណត់ទេ បើគ្រាន់តែទទួលសរណាតមន៍គួរ ។

ស. ឧបោសថ នឹងឡើងប្រកបដោយអង្គប៉ុន្មាន?

ច. ឧបោសថ នឹងឡើងប្រកបដោយអង្គ ៣ ។

ស. អង្គ ៣ គឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ?

ច. អង្គ ៣ នោះគឺ កាល ១, វចិភេទ ១, ចេតនា ១ . ។

អធិប្បាយថា កាលនោះដែលព្រះអង្គទ្រង់កំណត់ គឺថ្ងៃខាងខ្នើត ៣ អដ្ឋមី ១, ចាតុទ្ធីសី ១, បណ្ណរសី ១, រនោចដូចគ្នា, អដ្ឋកថា ថែម ថ្ងៃបញ្ចមីទាំងពីរមកទៀត ឈ្មោះថាថ្ងៃបកតិឧបោសថ ។ វចិភេទនោះ ត្រូវបញ្ចេញវាថា សូត្រឱ្យឮខ្លាំងមិនត្រូវសូត្រឱ្យបាទេ ។ ចេតនាគឺ ចេតនារៀបគ្រប់សិក្ខាបទនោះ។ បើប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះទើប ឡើងជាឧបោសថ ។ កាលបើឧបាសកឧបាសិកា នឹងសមាទាននូវ ឧបោសថសីលប្រកបព្រមដោយអង្គ ៨ ជាបច្ចេកសមាទានអំពីបុគ្គលដទៃ

គឺភិក្ខុ ឬ សាមណេរនោះ គប្បីសូត្រនមស្សការច្បាយបង្ហែរពួកដល់គុណ
ព្រះរតនត្រ័យ ដោយស្រេចជាមុនរួចហើយ ត្រូវសូត្រសូមឧបោសថ
សីល ព្រមទាំងព្រះត្រៃសរណគមន៍ ចំពោះនឹងភិក្ខុ ឬ សាមណេរថា :

ឧកាស { អហំ
មយំ } ភន្តេ វិសុំ វិសុំ រក្ខនត្ថាយ តិសរណោ ន សហ

អដ្ឋ សីលានិ យាថា { មិ មុតិ } យម្យិ { អហំ
ម គតិ } { មយំ } ភន្តេ វិសុំ វិសុំ

រក្ខនត្ថាយ តិសរណោ ន សហ អដ្ឋ សីលានិ យាថា { មិ
ម }

ប្រែដូចក្នុងវិធីសូមនិច្ចសីលខាងដើម ប្លែកគ្នា តែត្រង់ពាក្យថាអដ្ឋ-
សីលានិ ប្រែថានូវសីលទាំងឡាយ ៨ ។

ឧកាស { អហំ
មយំ } ភន្តេ វិសុំ វិសុំ រក្ខនត្ថាយ តិសរណោ

សហ អដ្ឋង្គសមន្មាគតំ ឧបោសថំ យាថា { មិ
ម } អនុគ្គហំ

កត្វា សីលំ ទេច { មេ
នោ } ភន្តេ { មុតិ
គតិ } យម្យិ { អហំ
មយំ } ភន្តេ វិសុំ

វិសុំ	រក្ខតត្ថាយ	តិសរណោន	សហ	អដ្ឋង្គសមន្មាគតំ
ឧបោសថំ	យាថា	$\left. \begin{matrix} \text{មិ} \\ \text{ម} \end{matrix} \right\}$	អនុគ្គហំ កត្វា សីលំ ទេថ	$\left. \begin{matrix} \text{មេ} \\ \text{នោ} \end{matrix} \right\}$ ភន្ត

ប្រែថា សូមគោរព បពិត្រព្រះករុណា ដ៏ចំរើន? ខ្ញុំព្រះ $\left. \begin{matrix} \text{ករុណា} \\ \text{ករុណាទាំងឡាយ} \end{matrix} \right\}$

សូមនូវឧបោសថសីល ប្រកបព្រមដោយអង្គ ៨ មួយអន្លើដោយព្រះត្រៃសរណគមន៍ ដើម្បីប្រយោជន៍នឹងរក្សាផ្សេងៗ គ្នា បពិត្រព្រះករុណា ដ៏ចំរើន! សូមព្រះករុណាមេត្តាធ្វើនូវសេចក្តីអនុគ្រោះឱ្យនូវសីលដល់ខ្ញុំព្រះករុណា

$\left. \begin{matrix} \text{ករុណា} \\ \text{ករុណាទាំងឡាយ} \end{matrix} \right\}$ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន! ខ្ញុំព្រះ $\left. \begin{matrix} \text{ករុណា} \\ \text{ករុណាទាំងឡាយ} \end{matrix} \right\}$

សូមនូវឧបោសថសីល ប្រកបព្រមដោយអង្គ ៨ មួយអន្លើដោយព្រះត្រៃសរណគមន៍ ដើម្បីប្រយោជន៍នឹងរក្សាផ្សេងៗគ្នា ជាគំរប់ $\left. \begin{matrix} \text{ពីរដងផង} \\ \text{បីដងផង} \end{matrix} \right\}$

បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចំរើន ! សូមព្រះករុណាធ្វើនូវសេចក្តីអនុគ្រោះឱ្យនូវ

សីលដល់ខ្ញុំព្រះ $\left. \begin{matrix} \text{ករុណា} \\ \text{ករុណាទាំងឡាយ} \end{matrix} \right\}$

ដូច្នេះក៏បាន តាមសេចក្តីពេញចិត្តរបស់អ្នកសូម សេចក្តីអធិរោយ
អំពីអ្នកសូមតែម្នាក់ នឹងច្រើននាក់នោះ ដូចគ្នានឹងវិធីសូមនិច្ចសីល
ខាងដើម ។

រួចហើយលោកអ្នកឱ្យសីលលោកតាំង នមោ ៣ ចប់ ហើយ
ឱ្យព្រះត្រៃសរណគមន៍,អ្នកសមាទាន ត្រូវទទួលថាតាមលោកដូចវិធីស-
មាទាននិច្ចសីលខាងដើម រួចហើយលោកឱ្យនូវ ឧបោសថសីលជាបច្ចេក
សមាទានថា: បាណាតិបាតា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ

(ប្រែដូចនិច្ចសីល)

អទិន្នាទានា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ

(ប្រែដូចនិច្ចសីល)

អព្រហ្មចរិយា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ ប្រែថា
ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា
ប្រព្រឹត្តនូវធម៌មិនប្រសើរ គឺសេពនូវមេចុនធម្ម ។

មុសាវាទា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ

(ប្រែដូចនិច្ចសីល)

សុរាមេរយមជ្ជប្បទានដ្ឋានា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ

(ប្រែដូចនិច្ចសីល)

វិកាលភោជនា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ ប្រែថា
ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា
បរិភោគនូវភោជនាហារក្នុងកាលខុស ។

នច្ចុតីត វាទិត វិស្វកថស្សន មាណគន្ធិ វិលេបន ធារណ
មណ្ឌន វិភូសនដ្ឋានា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ ប្រែថា:
ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា
រាំនិងច្រៀង និងប្រគុំនិងមើលនូវល្បែងដែលជាសត្រូវដល់កុសលធម៌និង
កិរិយាទ្រទ្រង់និងប្រដាប់តាក់តែងស្លឹកស្លាងរាងកាយ ដោយផ្អាកម្រង
និងគ្រឿងក្រអូបនិងគ្រឿងលាបផ្សេងៗ ។

ឧប្មាសយនមហាសយនា វេរមណី សិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ
ប្រែថា: ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសមាទាននូវសិក្ខាបទ គឺចេតនាជាហេតុរៀរ
ចាកទិសេនាសន: ក៏ខ្ពស់ហួសប្រមាណនិងទិសេនាសន: ក៏ប្រសើរ ។

រួចហើយអ្នកសមាទានសូត្រកំណត់ឧបោសថកាលថា:
កមំ អដ្ឋង្គសមន្មាគតំ ពុទ្ធបុព្វតំ ឧបោសថំ កមញ្ញ
រត្តិ កមញ្ញ ទិវសំ សមទេវំ អភិរក្ខិតុំ សមាទិយាមិ ប្រែថា:
ខ្ញុំព្រះករុណាសូមសមាទាននូវឧបោសថសីលប្រកបដោយអង្គ ៨ ដែល

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់បញ្ញត្តទុកហើយនេះ ដើម្បីរក្សាឱ្យបរិបូណ៌
ប្រពៃអស់កាលកំណត់ថ្ងៃនេះនិងយប់នេះ សូមកុំសលចូរជាឧបនិស្ស័យ
ធ្វើឱ្យច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ឮដ៏អនាគតកាលទៅឯមុខនោះហោង ។

លោកអ្នកឱ្យសីលពោលថា

កំមាទិ អដ្ឋសិក្ខាបទានិ ឧបោសថសីលវសេន ឯមញ្ជរត្តិ
កមញ្ជ ទិវសំ សាធុកំ កត្វា អប្បមាទេន សម្មារក្ខិតព្វំ ។

ប្រែថា { អ្នក
អ្នកទាំងឡាយ } គប្បីធ្វើនូវសិក្ខាបទទាំងឡាយ ៨ នេះ

ឱ្យប្រពៃ ត្រូវរក្សាឱ្យល្អដោយអំណាចនៃឧបោសថសីលអស់កាលកំណត់
ត្រឹម ១ ថ្ងៃ ១ យប់នេះដោយសេចក្តីមិនប្រមាទគឺថា កុំធ្វេសប្រហែស
ឡើយ ។ អ្នកសមាទានត្រូវទទួលថា អាម ភន្តេ ប្រែដូចមុន ។

ហើយលោកសំដែងអានិសង្សសីលឱ្យស្តាប់តទៅទៀតថា

សីលេន សុគតិ យន្តិ សីលេន ភោគសម្បទា

សីលេន និព្វតិ យន្តិ តស្មា សីលំ វិសោធយេ ។

(ប្រែដូចមុន) ។ អ្នកសមាទានត្រូវថា សាធុ(ប្រែដូចមុន) ។

(វិធីសមាទានឧបោសថសីលនិងបច្ចេកសមាទានចប់ប៉ុណ្ណោះ)

ន. អានិសង្សសីលឱ្យមានភោគសម្បទ ចុះថាមានមានភោគសម្បទ ដែរ តើមានសម្បទផ្សេងគ្នាដូចម្តេច !

ច. អានិសង្សសីលនិងអានិសង្សទានផ្សេងគ្នាដូច្នោះ អានិសង្ស សីលឱ្យមានភោគសម្បទក្នុងជាតិនេះ ព្រោះប្រាសចាកអបាយមុខទ្រព្យ ដែលបានមកចេះតែគង់ មិនវិនាសទៅដោយហេតុណានិមួយ បើរក្សាតែ សីលបរិសុទ្ធ ប្រកបដោយមច្ឆរិយៈ កំណាញ់មិនបរិច្ចាគទានដល់ទៅជាតិ មុខមិនមានភោគសម្បទទេ, បានតែរូបសម្បទតែម្យ៉ាង, អានិសង្សទាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះទៅជា " បិយោ " ប្រកបដោយគេស្រឡាញ់ច្រើនទៅ ជាតិមុខទើបមានភោគសម្បទ សេចក្តីផ្សេងគ្នាដូចវិសដ្ឋនាមកនេះ ។

ន. អានិសង្សសីល ត្រង់ភោគសម្បទា ចំណែកបញ្ចជិតថា មានភោគសម្បទដែរ ចុះភោគសម្បទដូចម្តេច ?

ច. ភោគសម្បទា ចំណែកអ្នកបួសបើមានសីលបរិសុទ្ធហើយមាន ភោគសម្បទ គឺអរិយក្រព្យ ៧ និងឈានសមាបត្តិជាដើម នេះជាភោគ សម្បទរបស់អ្នកបួស ។

ន. អានិសង្សសីល ត្រង់ និព្វតិ យន្តិ អ្នករក្សាសីលបានដល់ ព្រះនិព្វន, រក្សាសីលតែប៉ុណ្ណឹងទេឬ? ឬមានធម៌ឯទៀតដែរ?

ច. មិនមែនតែសីលប៉ុណ្ណឹងទេ មានច្រើនតទៅទៀត ប៉ុន្តែមាន

សីលជាមូលហេតុ បើមិនបានរក្សាសីលមុនទេ ទៅចំរើនធម៌ ឯទៀត
ក៏មិនបានសម្រេច ។

ន. គុណឧបាសកមានប៉ុន្មាន ?

ច. គុណឧបាសកមាន ១០ យ៉ាង ។

ច. មាន ១០ នោះគឺ

១- សង្ឃេន សង្ឃី សមានសុខទុក្ខោ ហោតិ

ឧបាសករួមសេចក្តីសុខទុក្ខមួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ គឺថាបើភិក្ខុសង្ឃ

មានសេចក្តីសុខក៏ត្រេកអរ, បើភិក្ខុសង្ឃមានសេចក្តីទុក្ខក៏ទុក្ខជាមួយផង ;

២- កាយិកវាចសិកញ្ច សរក្ខិកំ ហោតិ ឧបាសកមាន

កាយកម្មនិងវចិកម្មរក្សាហើយដោយប្រពៃ ;

៣- ធម្មោ អធិបតេយ្យោ ហោតិ ឧបាសកមានធម៌

ជាអធិបតី គឺថា កាលបើប្រព្រឹត្តធ្វើអ្វីៗ រមែងកាន់យកធម៌ជាធំជាទីតាំង

ជាទីអាងមាំមួនមិនឱ្យឃ្លៀងឃ្លាតអំពីធម៌ឡើយ :

៤- យថាកមេន សំរិភាគរតោវ ហោតិ ឧបាសក

ជាអ្នកត្រេកអរ ក្នុងការបរិច្ចាគមានតាមសមគួរដល់កំឡាំងនៃខ្លួន ធ្វើ

មានតាមសមគួរដល់ទ្រព្យតិចនិងច្រើន បើមានតិចក៏ធ្វើតិច បើមានច្រើន

ក៏ធ្វើច្រើន មិនមានមធ្យិយធម៌គ្របសង្កត់សន្តានចិត្តឡើយ

៥- ជិនសាសនំ ជានិតុញ វាយមតិ ឧបាសកឧស្សាហ៍
ព្យាយាមដើម្បីនឹងឱ្យដឹងច្បាស់នូវសាសនៈ គឺពាក្យប្រៀនប្រដៅ ពាក្យ
បណ្តាំនៃព្រះជិនស្រី .

៦- សម្មាទិដ្ឋិកោ វ ហោតិ ឧបាសកជាសម្មាទិដ្ឋិ គឺមាន
ប្រាជ្ញាឃើញត្រូវតាមសេចក្តីពិត ;

៧- អបគតោ កោតុហលមង្គលិកោ វ ហោតិ ឧបាសក -
ប្រាសចាកមង្គលភ្នាក់ងើល ហើយជាអ្នកមិនប្រកាន់ជឿថាមង្គលមានឫក្ស
ពារវេលាជាដើម ឱ្យផលឡើយ ប្រកាន់ជឿតែកម្មជាកុសលនិងអកុសល
ថាឱ្យផល ;

៨- ជីវិតហេតុបិ អញ្ញំ សត្តារំ ន ឧទ្ទិសតិ ឧបាសក
បើទុកជាមានហេតុគួរដល់នូវសេចក្តីវិនាសជីវិតក្តី ក៏មិនលះបង់ព្រះរតន
ត្រ័យហើយត្រឡប់ទៅកាន់យកមនុស្សដទៃ ជាគ្រូអាចារ្យជាទីពឹងរបស់
ខ្លួនថា ប្រសើរជាងព្រះរតនត្រ័យនោះឡើយ ;

៩- សមគ្គារាមោវ ហោតិ ឧបាសកមានសេចក្តីត្រេកអរក្នុង
សាមគ្គីធម៌ គឺសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា :

១០- សាសនេ ចរតិ ឧបាសកប្រព្រឹត្តល្អក្នុងព្រះពុទ្ធ-

សាសនា ប្រព្រឹត្តតាមតែធម៌វិន័យពុទ្ធសាសនា ។

ឧបាសកគុណ ទាំង ១០ យ៉ាងនេះ ឧបាសក ឧបាសិកា គប្បី
ប្រតិបត្តិតាមកុំឱ្យឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ ព្រោះជាធម៌អាចនឹងធ្វើចិត្តឧបាសក
ឧបាសិកា អ្នកប្រតិបត្តិឱ្យសុចរិតផ្ទះក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយ
ឱ្យបានជាបច្ច័យនៃព្រះនិព្វាន ។

ស. ដាច់សីលដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង?

ច. ដាច់សីលដោយហេតុ ២ យ៉ាង ។

ស. ២ យ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ ?

ច. ២ យ៉ាងនោះគឺ សាវ័ញ្ជា ១, អនាវ័ញ្ជា ១ ។

អធិប្បាយថា សាវ័ញ្ជា ដាច់សីលមានទោស គឺប្រព្រឹត្តកន្លង
សិក្ខាបទដែលលោកវជ្ជះ, អនាវ័ញ្ជា ដាច់មិនមានទោស គឺស្ងាប់ ។

ស. ចុះបុគ្គលអ្នករក្សាសីលមានធម៌សម្រាប់គ្រប់គ្រង មិនឱ្យដាច់
ទៅបាន?

ច. មានលោកបាលធម៌ ដែលរក្សាបុគ្គលនោះមិនឱ្យដាច់សីល
ទៅបាន ។

ស. លោកបាលធម៌ មានប៉ុន្មានយ៉ាង? អ្វីខ្លះ? ចូរអធិប្បាយ?

ច. លោកបាលធម៌ មាន ២ យ៉ាងគឺ ហិរិ ១ ឧត្តប្បៈ ១ ។

អធិប្បាយ : ហិរិ ខ្មាសឬអៀននឹងអំពើទុច្ចរិត ឱត្តប្បៈ តក់
ស្មុតខ្លាច អំពើទុច្ចរិត សេចក្តីប្រៀបថាៈ ដូចដែកពីរដុំ ដែកមួយដុំ
ប្រឡាក់លាមក គេមិនហ៊ានកាន់ព្រោះខ្ពើម ដែកមួយដុំទៀតគេដុតភ្លើង
ឱ្យក្តៅ គេមិនហ៊ានកាន់ព្រោះខ្លាចក្តៅ ហិរិ ដូចជាខ្ពើមលាមកប្រឡាក់
ឱត្តប្បៈ ដូចខ្លាចដែកក្តៅ ធម៌ទាំង ២ នេះអាចរក្សាបុគ្គលអ្នករក្សាសីល
មិនឱ្យធ្លុះ, ពព្រុស, ពពាលទៅបាន ទើបឈ្មោះថា លោកចាលធម៌ ។

ស. ដូចម្តេចសីលដាច់ ? -សីលធ្លុះ ? សីលពពាល? -
សីលពព្រុស? ផ្សេងគ្នាដូចម្តេច? ចូរអធិប្បាយ ?

ច. សេចក្តីផ្សេងគ្នាដូច្នោះគឺ :
សីលដាច់នោះដូចសិក្ខាបទទាំង ៥ ដាច់ខាងដើម និងខាងចុង ។
សីលធ្លុះ គឺសីលទាំង ៥ , ដាច់សីលកាម ចំកណ្តាលឈ្មោះថា
សីលធ្លុះ ។

សីលពពាលគឺដាច់បន្ទាប់ៗគ្នាដូចដាច់អទិន្នាទាន និងកាមេត្វកៗ
ឈ្មោះថាសីលពពាល ។

សីលពព្រុស គឺដាច់អទិន្នាទាននិងមុសា ជាចន្លោះៗ ដូចធ្មេញ
រនាស់ឈ្មោះថាសីលពព្រុស ។

ន. សីលមានចែកទៅទៀតដែរឬ?

ច. សីលចែកទៅទៀតមាន ៣ យ៉ាង ។

ន. មាន ៣ យ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ ។

ច. សីលទាំង ៣ នោះគឺ ហ៊ិនសីល ១, មជ្ឈិមសីល ១, បណ្ឌិតសីល ១ ។

អធិប្បាយថា: ហ៊ិនសីល រក្សាដោយមានឆន្ទៈ វិរិយ ចិត្តៈ វិមំសា អធិបតីធម៌ទាំង ៤ នេះចោកចយ សីលក៏ចោកចយ ឬប្រកបដោយសេចក្តីអំនួតគ្របសង្កត់ ឆ្លុះតិះដៀលបង្គាប់អ្នកដទៃថា សីលមិនស្មើនឹងសីលខ្លួន ប្រកបដោយតណ្ហា និងទិដ្ឋិ និងមាន: ដូច្នោះឈ្មោះថា ហ៊ិនសីល ។

មជ្ឈិមសីល អ្នករក្សាសីលមានធម៌អធិបតីទាំង ៤ យ៉ាងកណ្តាល មិនមានតណ្ហា ទិដ្ឋិ មាន: តែប្រកបដោយញាណសម្បយុត្តសង្ខារក ឈ្មោះថាមជ្ឈិមសីល ។

បណ្ឌិតសីល អ្នករក្សាសីលប្រកបដោយអធិបតីធម៌ទាំង ៤ ជា ឧក្រិដ្ឋមិនមានតណ្ហា ទិដ្ឋិ មាន: ចូលទៅជិតលុកលុយ ប្រកបដោយ កុសលចិត្តជាញាណសម្បយុត្តសង្ខារិកឈ្មោះថា បណ្ឌិតសីល ។

សីលទាំង ៣ មានអនិសង្សខុសផ្សេងពីគ្នា តាមអធិបតីធម៌ ទាប
កណ្តាល ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

ស. សិក្ខាបទទាំង ៨ មានចែកទៅទៀតដែរឬ?

ច. សិក្ខាបទទាំង ៨ ចែកចេញជាពីរយ៉ាង សិក្ខាបទ ៥ ខាងដើម
ជាលោកវត្ត មានទោសសម្រាប់លោក ទោះបីសមាទានក្តីមិនសមាទានក្តី
បើប្រព្រឹត្តកន្លងហើយមានទោស នេះចំពោះនិច្ចសីលលើកអព្រហ្មចរិយ
ចេញ សិក្ខាបទណាដែលមានក្នុងថ្ងៃឧបោសថ សិក្ខាបទនោះឈ្មោះ
បណ្ណតិវិជ្ជៈ មានទោសព្រោះកន្លងបញ្ញត្តិ មិនបានទៅកាន់អបាយភូមិទេ
គ្រាន់តែខាតអនិសង្សឧបោសថប៉ុណ្ណោះ ។

ស. ហេតុដូចម្តេចបានជាសិក្ខាបទជាបណ្ណតិវិជ្ជៈ មិនធ្លាក់អបាយ
បើខ្លួនទៅសមាទានបានសន្មត់ឧបោសថសីល ឥឡូវត្រឡប់ទៅជាប្រព្រឹត្ត
កន្លងទៅវិញ មិនមុសាវាទទៅហើយ?

ច. មិនមែនមុសាវាទទេ ឯមុសាវាទនោះចំពោះឱ្យគេខូចប្រយោជន៍
ហើយមានបុគ្គលជាទីតាំង គេស្តាប់បាននូវពាក្យកុហកនោះឈ្មោះថា
មុសាវាទ រឿងនេះមានតាំងចិត្តឱ្យអ្នកណាខូចប្រយោជន៍ សិក្ខាបទខាង
ចុងនេះមានតែក្នុងថ្ងៃឧបោសថ ក្រៅពីឧបោសថមិនមានទេ ដូចវិកាល
បរិភោគបាយរបស់ខ្លួនឯង មានល្អចរបស់អ្នកណានឹងមានទោស មិន

ដែលពួកម្ពិរណា និយាយអំពីអ្នកស៊ីបាយមានពៀរវេរាធ្លាក់ទៅអបាយ នោះកាលណា, ដាច់សីលខាងចុងនេះ គ្រាន់តែខូចឧបោសថប៉ុណ្ណោះ សមាទានទៀតមិនឡើងជាឧបោសថ ។

ស. វេរាទាំង ៥ ដល់សត្វស្លាប់ទៅអបាយ តើទៅតាមវេរាណា មុន, ឬទៅរៀងគ្នា តាំងពីចាណាជាលំដាប់ទៅ?

ច. ធ្លាក់អបាយមិនមានកំណត់ទេ, ស្រេចតែវេរាណាមានទោស ធ្ងន់ជាង ធ្លាក់ទៅមុនគេ ។

ស. និច្ចសីលព្រះអង្គបញ្ញត្តិ ចំពោះបុគ្គលណា?

ច. និច្ចសីលនេះ ព្រះអង្គមិនបានបញ្ញត្តិ ចំពោះបុគ្គលណាទេ ព្រោះនិច្ចសីលមានតាំងពីព្រះអង្គមិនទាន់បានត្រាស់ម៉ែះ

ស. ឧបោសថសីល ព្រះអង្គប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា?

ច. ឧបោសថសីល ព្រះអង្គទ្រង់ប្រារព្ធនឹងសាក្យមហានាម ។

ស. ដាច់សីលតើដាច់សរណគមន៍ឬទេ ?

ច. ដាច់សីលនោះបើដាច់ដោយស្លាប់ សរណគមន៍ក៏ដាច់, បើ ដាច់ដោយប្រព្រឹត្តកន្លងសិក្ខាបទ សរណគមន៍ដាច់ខ្លះមិនដាច់ខ្លះ ដាច់ សីលដោយយល់ថា បញ្ចេវេរាទាំង ៥ នេះមិនមានទោសទេ សីលក៏ ដាច់សរណគមន៍ក៏ដាច់ ព្រោះប្រកបដោយទិដ្ឋិ , ឯដាច់សីលសរណ

គម្ពីរមិនដាច់នោះ គឺប្រព្រឹត្តកន្លងសិក្ខាបទមែន តែនៅមានសទ្ធាជឿ
កម្មផលនៅឡើយ ដាច់សីល សរណគម្ពីរនៅដដែល ។

ស. ហេតុដូចម្តេច បានជាសរណគម្ពីរមិនដាច់? បើសីល
ដាច់ហើយ?

ច. បានជាមិនដាច់សរណគម្ពីរនោះ ព្រោះសរណគម្ពីរ
កើតដោយសទ្ធាចេតសិក ចំណែកសីលកើតដោយវិរតិចេតសិក ដាច់
សីលនេះគ្រាន់តែខូចវិរតិចេតសិកប៉ុណ្ណោះ ។

ស. បើសរណគម្ពីរនៅ សីលដាច់ មានអនិសង្សដែរឬទេ?

ច. ឯសរណគម្ពីរនៅ សីលដាច់មិនសូវមានអានិសង្សទេ ប្រៀប
ឧបមាដូចដើមឈើ បាក់មែកអស់ទៅហើយ មិនសូវមានផ្លែប៉ុន្មានទេ
សរណគម្ពីរទុកដូចដើម សីលទុកដូចជាមែក ។

ស. បើដាច់សរណគម្ពីរ តើដាច់សីលឬទេ?

ច. ដាច់សរណគម្ពីរ សីលក៏ដាច់ព្រោះសរណគម្ពីរជាបូសគល់ ។

ស. ភាមេសុមិច្ឆាចារៈ និងព្រហ្មចរិយៈ ផ្សេងគ្នាដូច្នោះភាមេសុមិច្ឆា
ចារៈរៀរចំពោះស្ត្រី ២០ ចំពូក លើកលែងតែស្វាមីនិភិយារបស់ខ្លួន
អព្រហ្មចរិយៈ រៀរចំពោះទ្វារមគ្គទាំង ៣០ ទ្វារណាមួយអស់យប់មួយ

និងថ្ងៃមួយ ។

ស. សីលកើតពីអ្នកឱ្យឬកើតពីអ្នកសូម?

ច. សីលនោះ កើតពីអ្នកសូម បើអ្នកសូមរៀនចាកទោសគ្រប់សិក្ខាបទទាំងអស់ សីលក៏ពេញបរិបូណ៌ ព្រោះសីលកើតដោយចេតនាហៅថាចេតនាកម្ម ។

ស. បើសីលកើតពីអ្នកសូម ហេតុអ្វីក៏ចាំទៅសូមពីលោកអ្វីទៀត?

ច. បានជាទៅសូមពីលោកនោះ ដើម្បីនឹងកើតសេចក្តីគោរពដល់ព្រះរតនត្រ័យទាំង ៣ ផង និងឱ្យកើតបុណ្យកិរិយាវត្ថុផ្សេង ។ ផងនិងបានស្តាប់ឱវាទអំពីលោកផង បានជាថាសូមពីលោកទើបគួរ ។

ស. ឧបោសថកម្ម ឧបោសថសីល ឧបោសថកាល ផ្សេងគ្នាដូចម្តេច?

ច. ផ្សេងគ្នាដូច្នោះ ឧបោសថកម្មនោះ គឺអំពើដែលត្រូវធ្វើក្នុងថ្ងៃឧបោសថ មានទទួលព្រះត្រៃសរណគមន៍ជាដើម ឈ្មោះថាឧបោសថកម្ម ។

ឧបោសថសីលនោះ គឺសីល ៨ ឈ្មោះថាឧបោសថសីល ។

ឧបោសថកាលនោះ កំណត់ថ្ងៃដែលត្រូវរក្សានូវឧបោសថ មានថ្ងៃ ៥ កើតជាដើម ក្នុង ១ ខែ មាន ៨ ថ្ងៃដូច្នោះឈ្មោះថាឧបោសថកាល។

ស. ឧបោសថមានប៉ុន្មានយ៉ាង?

ច. ឧបោសថមានពីរយ៉ាង ។

ស. មានពីរយ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ ? ចូរអធិប្បាយ

ច. ឧបោសថពីរនោះគឺបកតិឧបោសថ ១, បដិជាគរឧបោសថ ១ ។

អធិប្បាយថា: បកតិឧបោសថនោះ១ខែមាន៨ថ្ងៃ គឺថ្ងៃបញ្ចមី, អដ្ឋមី បាតុទ្ធសី, បណ្ណរសី, ខាងខ្មើត ៤ ខាងរនោច ៤ ត្រូវជា ៨ ។ បដិជាគរឧបោសថនោះ គឺថ្ងៃអមថ្ងៃបកតិ ហៅថាបដិជាគរឧបោសថ ។

ស. ឧបោសថនោះមានតែប៉ុណ្ណឹង ឬ មានតទៅទៀត?

ច. ឧបោសថមាន ៣ ទៀត

ស. ៣ ទៀតគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ!

ច. ៣ នោះគឺ គោបាលឧបោសថ១, និគ្គណ្ណឧបោសថ១, អរិ-

យុបោសថ ១ ។

អធិប្បាយថា : គោបាលឧបោសថនោះ ដូចជានាយគង្វាលគោ ស៊ីឈ្នួលឃ្វាលគោឱ្យគេ គៀងគោទៅកាន់ទីដែលមានទឹក និងស្មៅ នាយគង្វាលគោនោះតែងទន្ទឹងឱ្យតែដល់ពេលល្ងាច នឹងគៀងគោមកឱ្យ ម្ចាស់គេវិញរួចទារយកតែថ្ងៃឈ្នួលប៉ុណ្ណោះ ត្រង់បញ្ចុះគោរសឥតបានដឹង រសជាតិយ៉ាងណាសោះ, ចំណែកអ្នករក្សានូវឧបោសថទន្ទឹងឱ្យតែអស់

កាលឧបោសថ នឹងប្រព្រឹត្តធ្វើកិច្ចផ្សេង ។ តាមសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួន មានផលតិច អានិសង្សតិច ដូចជានាយកង្វាលគោ ដូច្នោះឈ្មោះថា គោបាលឧបោសថ ។

និគ្គណ្ឌឧបោសថ អ្នករក្សាឧបោសថដូចនិគ្រន្តគិរិយ ពួកនិគ្រន្តរក្សា ឧបោសថ កំណត់ទីឬកំណត់សត្វ ។ កំណត់ទីដូចសត្វនៅទិសខាង កើតសម្លាប់មិនបាន សត្វនៅទិសខាងលិចសម្លាប់បាន, កំណត់សត្វនោះ ដូចសម្លាប់មាន់បាន សម្លាប់ទាមិនបានដូច្នោះជាដើម អ្នករក្សាឧបោសថ កាន់របៀបនិគ្រន្តគិរិយដូច្នោះ ឈ្មោះថានិគ្គណ្ឌឧបោសថ

អរិយុបោសថ ឧបោសថរបស់អរិយបុគ្គលដែលលះកិលេសណា មួយហើយ កិលេសនោះមិនត្រឡប់កើតឡើងវិញបាន លោករក្សាឧបោសថ ដើម្បីកំចាត់បង់នូវកិលេស ដែលសេសសល់ទាំងប៉ុន្មាននោះ ឱ្យស្អាតចេញពីសន្តានលោក អ្នករក្សាឧបោសថកាន់របៀបអរិយបុគ្គល ដើម្បីកំចាត់បង់នូវកិលេសដូច្នោះឈ្មោះថា អរិយុបោសថ

- ស. អរិយុបោសថ មានប៉ុន្មានយ៉ាង?
- ច. អរិយុបោសថមាន ៦ យ៉ាង ។
- ស. មាន ៦ យ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយមកមើល?
- ច. មាន ៦ យ៉ាងនោះគឺប្រហុបោសថ១, ធម្មុបោសថ១, សង្ឃ-

ចោល ១, សីលុចោល ១, ទេវត្វចោល ១, អរហន្តចោល ១ ។

អធិប្បាយថា: ព្រហ្មចោល អ្នករក្សាឧចោលមានពុទ្ធកុណជា
អារម្មណ៍ទាំង ៩ ព្រះនាម មានអរហំជាដើម បរិកម្មគ្រប់ឥរិយាបថ
ទាំង ៤ មិនឱ្យដាច់ដើម្បីសង្កត់សង្កិន នូវពួកកិលេស ដូច្នោះឈ្មោះថា
ព្រហ្មចោលក៏បាន ព្រហ្មនិងពុទ្ធនេះជាពាក្យវេវចនៈ ផ្លាស់ប្តូរគ្នាហៅថា
ព្រហ្មចោលក៏បាន ពុទ្ធចោលក៏បាន ។

ធម្មចោល អ្នករក្សាឧចោល មានធម្មកុណជាអារម្មណ៍
មានស្វាគ្គាតោជាដើម ។

សង្ឃចោល អ្នករក្សាឧចោល មានសង្ឃកុណជាអារម្មណ៍
មានសុប្បដិបន្នោជាដើម ។

សីលុចោល អ្នករក្សាឧចោល រលីកនិកដល់សីលដែលខ្លួន
បានរក្សាហើយដោយបរិសុទ្ធ មិនសៅហ្មង ចិត្តក៏ជ្រះថ្លាឡើង ។

ទេវត្វចោល អ្នករក្សាឧចោល រពូកនិកដល់គុណធម៌ដែលនាំ
សត្វឱ្យទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ៦ ជាន់ តើទៅដោយគុណធម៌អ្វីហ្ន៎ !

នឹកទៅឃើញថានៅជាមនុស្សនៅឡើយប្រកបដោយគុណធម៌ ៥ យ៉ាង(១)

១- គុណធម៌ ៥ យ៉ាងនោះគឺ សទ្ធា ១ សីល ១ ចាត្រៈ ១ សុត្រៈ ១ បញ្ញា ១ ។

ទើបបានទៅកើតជាទេវតាបាន ។

អរហន្តុចោសថ អរិយសាវ័កលោករក្សា ឧចោសថលះបង់នូវ
បញ្ចវេរាទាំង ៥ អស់មួយជីវិត អ្នករក្សាឧចោសថ សព្វថ្ងៃនេះ តាំងចិត្ត
ដូចអរិយសាវ័ក បានឈ្មោះថា អរហន្តុចោសថ ។

អរហន្តុចោសថ នេះមានឥលានិសង្សច្រើនជាអនេក ប្រៀបឧបមា
ដូចពន្លឺព្រះច័ន្ទ្រ, ឯគោបាលចោសថ ដូចពន្លឺអំពិលអំពែក ។

ស. ឧចោសថដាច់ដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង?

ច. ដាច់ដោយហេតុ ២ យ៉ាង ។

ស. ដោយហេតុ ២ យ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ?

ច. ដោយហេតុ ២ យ៉ាងនោះគឺ សាវ័ជ្ជោ ១ អនាវ័ជ្ជោ ១ ។

អធិប្បាយថា: សាវ័ជ្ជោ ដាច់ប្រកបដោយទោស គឺប្រព្រឹត្តកន្លង
នូវសិក្ខាបទដែលជាលោកវដ្ត, សិក្ខាបទដែលជាបណ្ណតិដ្ឋ គ្រាន់តែ
ខាតខានបានឥលានិសង្សឧចោសថប៉ុណ្ណោះ, អនាវ័ជ្ជោ ដាច់មិនបានមាន
ទោស គឺស្លាប់ ។

ស. អ្នករក្សាឧចោសថ មានកិច្ចប៉ុន្មានយ៉ាង? ដែលត្រូវធ្វើក្នុងថ្ងៃ
ឧចោសថនោះ ។

ច. កិច្ច ដែលត្រូវធ្វើក្នុងថ្ងៃឧចោសថនោះមាន ៣ យ៉ាង ។

ស. មាន ៣ យ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ?

ច. មាន ៣ យ៉ាងគឺកាលេនធម្មស្សវនៈ ១ កាលេនធម្មសាកច្ឆា ១ កាលេនសមថោ ១ ។

អធិប្បាយថា: អ្នករក្សាឧបោសថត្រូវស្តាប់ធម៌តាមកាលដ៏ត្រូវដើម្បីនឹងរម្ងាប់បង់នូវតណ្ហា ។ កាលេនធម្មសាកច្ឆា ត្រូវសាកសួរនូវធម្មវិន័យតាមការគួរ ដើម្បីនឹងកំចាត់បង់នូវសេចក្តីសង្ស័យ ។ កាលេនសមថោ អ្នករក្សាឧបោសថត្រូវចំរើននូវមូលកម្មដ្ឋានទាំង ៦ ណាមួយតាមកាលគួរដើម្បីនឹងសង្កត់សង្កិននូវនិវរណធម៌ ទាំង ៥ ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ អ្នករក្សាឧបោសថ ត្រូវប្រកបកិច្ចណាមួយកុំខានឡើយ បើមិនប្រកបកិច្ចទាំង ៣ នេះទេនឹងក្លាយទៅជាគោបាលឧបោសថ ។

(ចប់កិច្ចឧបោសថតែប៉ុណ្ណោះ)

វគ្គទី ៥ វិន័យឧបាសកប្បញ្ញា

ស. វិន័យឧបាសកនោះមានប៉ុន្មានយ៉ាង?

ច. វិន័យឧបាសកនោះមាន ១០ យ៉ាង ។

ស. មាន ១០ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ?

ច. មាន ១០ យ៉ាងនោះគឺ កាយកម្ម ៣, វចីកម្ម ៤, មនោកម្ម ៣ ។

ស. កាយកម្ម ៣ នោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់?

៥. កាយកម្ម ៣ នោះគឺ:

១- បាណាភិបាតា វេរមណី ចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា ធ្វើសត្វមានជីវិត ឱ្យធ្លាក់ចុះកន្លងគឺសម្លាប់សត្វ .

២- អទិន្នាទានា វេរមណី ចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា កាន់យកនូវវត្ថុដែលគេមិនបានឱ្យដោយកាយ ឬ ដោយវាចា .

៣- កាមេសុមិច្ឆាហរា វេរមណី ចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ។

៥. វិចីកម្ម ៤ នោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូរពន្យល់?

៥. វិចីកម្ម ៤ នោះគឺ:

១- មុសាវទា វេរមណី ចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយាពោលនូវពាក្យកុហក .

២- បិសុណាយ វាចាយ វេរមណ ចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយាពោលនូវពាក្យញុះញង់បំបែកបំបាក់អ្នកដទៃ .

៣- ធុរុសាយ វាចាយ វេរមណី ចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយាពោលនូវពាក្យអាក្រក់ មានពាក្យត្រគោះបោះជេរប្រទេចអ្នកដទៃជាដើម .

៤- សម្មប្បលាបា វេរមណី ចេតនាជាហេតុរៀរចាកកិរិយា

ពោលនូវពាក្យរោយរាយភ័យប្រយោជន៍ ។

ស. មនោកម្ម ៣ នោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់ :

ច. មនោកម្ម ៣ នោះគឺ:

១- អនភិជ្យា មិនមានចិត្តគិតសំឡឹងរំពៃចំពោះទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ
ដោយគិតបំរុងនឹងឱ្យបានមកជាទ្រព្យរបស់ខ្លួនឡើយ .

២- អព្យាបាទោ មិនគិតចងគំនុំគុំគូនបំរុងនឹងឱ្យអ្នកដទៃដល់
នូវសេចក្តីវិនាសឡើយ :

៣- សម្មាទិដ្ឋិ គំនិតយល់ឃើញត្រូវពិត ហើយប្រកាន់ឡើង
ថាជាត្រូវមែន ។

ទាំង ១០ នេះហៅថាវិន័យក៏បានហៅថាកុសលកម្មបច្ចេក ១០ ក៏បាន
ស. អកុសលកម្មបច្ចេកមានប៉ុន្មាន? ចូររាប់?

ច. អកុសលកម្មបច្ចេកមាន ១០ ចែកជា កាយកម្ម, វចីកម្ម
មនោកម្ម ។ តែក្នុងទីនេះមិនបានចែកដូចកុសលកម្មបច្ចេក គ្រាន់តែ
មួយប្រព្រឹត្តកន្លងមួយរៀបប៉ុណ្ណោះ ។

លំដាប់ពីនេះទៅ នឹងបុច្ឆា-វិស្សជ្ជនា អំពីអង្គនិច្ចសីល អង្គ
ឧបោសថសីល អង្គកុសលកម្មបច្ចេក និងអង្គអកុសលកម្មបច្ចេក ។

អង្គនៃនិច្ចសិល

ស. បាណាតិចាត មានអង្គប៉ុន្មាន? ចូររាប់?

ច. បាណាតិចាត មានអង្គ ៥ គឺ:

១- បាណោ សត្វមានជីវិត

២- បាណសញ្ញិតា សេចក្តីដឹងថាសត្វមានជីវិត

៣- វេកចិត្តំ គិតនឹងសម្លាប់

៤- ឧបក្កមោ ព្យាយាមនឹងសម្លាប់.

៥- តេន មរណំ សត្វស្លាប់ដោយព្យាយាមនោះ

ស. អទិន្នាទាន មានអង្គប៉ុន្មាន? ចូររាប់!

ច. អទិន្នាទាន មានអង្គ ៥ គឺ:

១- បរហិត្តហិតំ ទ្រព្យដែលគេហ្វូងហែងថែរក្សា .

២- បរហិត្តហិតសញ្ញិតា សេចក្តីដឹងថា ទ្រព្យមានម្ចាស់របស់គេ
ហ្វូងហែងថែរក្សា .

៣- ចេយ្យចិត្តំ គិតនឹងលួច .

៤- ឧបក្កមោ ព្យាយាមនឹងលួច .

៥- តេន ហរណំ ស្លូតបានមកដោយព្យាយាមនោះ ។

ស. កាមេសុមិច្ឆចារ មានអង្គប៉ុន្មាន? អ្វីខ្លះ?

ច. កាមេសុមិច្ឆចារ មានអង្គ ៤ គឺ:

១- អតមនីយដ្ឋានំ ស្រីដែលមិនគួរនឹងតបំរក គឺស្រីដែលមាន

គេហ្វូងហែងរក្សា .

២- តស្មី សេវនចិត្តំ គិតនិងសេពមេចុនធម្មនឹងស្រីនោះ .

៣- ឧបក្កមោ ព្យាយាមនឹងសេពមេចុនធម្ម .

៤- មគ្គេន មគ្គប្បដិទានំ ញ៉ាំងមគ្គនឹងមគ្គឱ្យដល់គ្នា ។

ស. មុសាវាទ មានអង្គប៉ុន្មាន? គឺអ្វីខ្លះ ?

ច. មុសាវាទ មានអង្គ ៤ គឺ

១- អតចំរត្តុ វត្តុមិនពិត

២- វិសំវាទនចិត្តំ គិតនឹងពោលឱ្យខុស .

៣- តជ្ជោ វាយាមោ ព្យាយាមនឹងពោលឱ្យខុស .

៤- បរស្ស ទេត្តវិជ្ជានំ ញ៉ាំងអ្នកដទៃ ឱ្យដឹងច្បាស់នូវ

សេចក្តីនោះ

ស. សុរាមេរយ មានអង្គប៉ុន្មាន ? អ្វីខ្លះ?

ច. សុរាមេរយ មានអង្គ ៤ គឺ:

១- មជ្ឈនិយវត្ថុ វត្ថុជាទីតាំងនៃសេចក្តីស្រវឹង .

២- ចាតុកម្មតាចិត្តំ គិតបំរុងជីក

៣- តជ្ជោ វាយាមោ ព្យាយាមនឹងជីកនូវទឹកស្រវឹងនោះ

៤- តស្ស ចាណំ បានជីកនូវទឹកស្រវឹងនោះ ឱ្យកន្លងបំពង់

កចូលទៅ ។

(ចប់អង្គនៃនិច្ចសីល)

អង្គនៃឧបោសថសីល

អង្គនៃចាណាតិចាត និងអទិន្នាទានដូចនិច្ចសីលខាងដើម ។

ស. អព្រហ្មចរិយៈ មានអង្គប៉ុន្មាន ? គឺអ្វីខ្លះ ?

ឆ. អព្រហ្មចរិយៈ មានអង្គ ៤ គឺ:

១ ភេទនវត្ថុ វត្ថុជាទីទំលាយនូវសីល គឺទ្វារទាំង ៣០ ចំពោះ

ត្រង់ទ្វារណាមួយ .

២- សេវនចិត្តំ គិតនឹងសេព.

៣- តជ្ជោ វាយាមោ ព្យាយាមនឹងសេពមេចុំនធម្មនោះ.

៤- មគ្គេន មគ្គប្បដិចាទនំ ញ៉ាំងមគ្គនិងមគ្គឱ្យដល់គ្នា ។

អង្គនៃមុសាវាទ និងសុរាមេរយដូចនិច្ចសីលខាងដើម ។

ន. វិកាលភោជនៈ មានអង្គប៉ុន្មាន? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. វិកាលភោជនៈ មានអង្គ ៣ គឺ:

១- វិកាលោ កាលខុសគឺព្រះអទិត្យជ្រេទៅហើយសភាបទល់
នឹងអរុណារះ,

២- យាវកាលិកំ របស់ដែលគួរឋានភោគបានក្នុងកាល គឺតាំងពី
អរុណារះឡើង សភាបដល់ថ្ងៃត្រង់,

៣- អញ្ចេហារណំ បានលេបចូលទៅក្នុងបំពង់ក ។

ន. ណាចូគីតៈ ព្រមទាំងមាណូរមជាសិក្ខាបទមួយ មានអង្គប៉ុន្មាន?
ចូររាប់?

ច. ណាចូគីតៈ ព្រមទាំងមាណូរមជាសិក្ខាបទមួយមានអង្គ ៦ គឺ:

១- នចូគីតាទិ ការល្បែងមានរំនិងប្រៀងជាដើម,

២- កត្តកម្សតាចិត្តំ គិតបម្រុងនឹងធ្វើ ,

៣- សុតទស្សនត្ថាយ គមនំ ទៅដើម្បីនឹងស្តាប់ ឬមើល
ហើយបានស្តាប់ឬមើល ,

៤- មាលាទិ វត្ថុសម្រាប់ប្រដាប់កាយមានផ្កាកម្រងជាដើម,

៥- ធារណច្ឆន្ទតា សេចក្តីប្រាថ្នានឹងប្រដាប់តាក់តែង,

៦- តស៊ូ ហារណំ បានប្រដាប់តាក់តែងនូវវត្ថុសម្រាប់ប្រដាប់
កាយមានផ្កាកម្រងជាដើមនោះ ។

ន- ឧប្បាសយនៈ មានអង្គប៉ុន្មាន ? គឺអ្វីខ្លះ ?

ច- ឧប្បាសយនៈ មានអង្គ ៣ គឺ:

១- ឧប្បាសយនៈអហោសយនំ គឺដេកទិអង្គុយពីខ្ពស់ក៏ប្រសើរ
ហួសប្រមាណ .

២- បរិភោគចិត្តំ គិតនឹងដេក ឬអង្គុយ .

៣- បរិភោគករណំ បានដេកឬអង្គុយ ។

កាលបើឧបាសកឧបាសិកា ប្រព្រឹត្តឱ្យកន្លងនូវសិក្ខាបទណាៗលុះ
កែព្រមដោយអង្គនៃសិក្ខាបទនោះៗទើបបានឈ្មោះថាកន្លង បើមិនទាន់
ព្រមដោយអង្គនោះៗទេ, ក៏មិនបានឈ្មោះថាកន្លងនូវសិក្ខាបទនោះៗ
ឡើយ ។

(ចប់អង្គនៃនិច្ចសីល)

និង

(អង្គនៃឧបោសថសីល តែប៉ុណ្ណោះ)

អង្គនៃអកុសលកម្មបថ ១០

អង្គនៃបាណាតិបាត អទិន្នាទាន, កាមេសុមិច្ឆាថាវ និងមុសវាទដូច

បានពោលក្នុងអង្គសីលខាងដើម្បីចហើយ

ន. បីសុណាវាចា មានអង្គប៉ុន្មាន?

ច. បីសុណាវាចា មានអង្គ ៤ គឺ

១- ភិទ្ធិតព្យេ បរោ អ្នកដទៃដែលមានរូប គឺខ្លួនគប្បីញញ៉ង់

បំបែកបាន .

២- ភេទសម្របគ្នាភាសា និក្ខិបញ្ចុះញង់បំបែកអ្នកដទៃ

៣- តម្លោះ វាយាមោ ព្យាយាមនឹងញុះញង់បំបែកអ្នកដទៃនោះ.

៤- គស្ស ទេតិវិជ្ជាននំ ញ៉ាំងអ្នកដទៃឱ្យនឹងច្បាស់នូវដំណើរ

ដែលខ្លួនញុះញង់បំបែកនោះ ។

ន. ធុរុសវាចាមានអង្គប៉ុន្មាន?

ច. ធុរុសវាចាមានអង្គ ៣ គឺ

១- អក្កោសិតព្យេ បរោ អ្នកដទៃដែលមានរូប គឺខ្លួន

គប្បីជេរប្រទេច.

២- កុប្បិតចិត្តំ ចិត្តខឹងរន្ធត់

៣- អក្កោសនា បានជេរប្រទេច ។

ន. សម្មាសម្ពាសៈ មានអង្គប៉ុន្មាន?

ច. ឯម្ហូបលាប: មានអង្ក ២ គឺ

១- ភារតយុទ្ធសិតាហរណាទិនិវត្តកថា ពាក្យក៏តប្រយោជន៍
មានរឿងចម្បាំងនៃមហាភារតនឹងរឿងរាពណ៍ ល្អចនាំនាងសិតាយក
ទៅជាដើម:

២- តថាវូបី កថាកថនំ បានពោលនូវពាក្យក៏តប្រយោជន៍
មានសភាពដូច្នោះ ។

ន. អភិជ្ឈា មានអង្កប៉ុន្មាន?

ច. អភិជ្ឈា មានអង្ក ២ គឺ:

១- បរកណ្ណំ ទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ

២- អត្តនា បរិណាមនំ គិតចង់បង្កោនទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ

នោះឱ្យបានមកជាទ្រព្យរបស់ខ្លួន ដោយកលខុបាយផ្សេងៗ ។

ន. ព្យាបាទ មានអង្កប៉ុន្មាន?

ច. ព្យាបាទ មានអង្ក ២ គឺ:

១- បរសត្តោ អ្នកដទៃក្រៅពីខ្លួន,

២- តស្ស ទំ តំ វិនាសបិត្តា គិតគំគូនប្រុងនឹងឱ្យអ្នកនោះដល់

នូវសេចក្តីវិនាសដោយហេតុនោះ ។ ។

ស. មិច្ឆាទិដ្ឋិ មានអ្នកប៉ុន្មាន ?

ច. មិច្ឆាទិដ្ឋិ មានអង្គ ២ គឺ :

១- វត្ថុនោ ថ គហិតាការិបរិតា ចិត្តប្រែប្រួលដោយអាការខុស
អំពីព្រះរតនត្រ័យជាដើម :

២- យថា ថ នំ គណ្ណាតិ តថាភាវេន តថាស្សបនំ
គំនិតដែលយល់ខុសនោះឃើញខុសយ៉ាងណា ក៏ប្រកាន់សេចក្តីខុសនោះ
ថាជាត្រូវវិញ ។

អកុសលកម្មបច្ចទាំង ១០ ប្រការដូចបានពោលមកហើយនេះ ទោះ
ត្រង់បទណាភ្នំ លុះតែព្រមដោយអង្គនោះ ។ ទើបត្រូវទោសដល់អ្នក
ដែលប្រព្រឹត្តខុស អ្នកនោះនឹងបាននូវសេចក្តីទុក្ខ សេចក្តីវិនាសក្នុង-
លោកនេះ និងបរលោកនាយ បើទុកជាមិនទាន់ឱ្យផលឃើញច្បាស់
ក្នុងលោកនេះ លុះទៅក្នុងលោកខាងមុខ ក៏គង់នឹងឱ្យផលដល់អ្នក
នោះពុំខានឡើយ បើមិនទាន់ព្រមដោយអង្គនោះ គឺថាបើខ្វះអង្គ
ណាមួយនោះ ក៏គង់មិនទាន់បានឈ្មោះថាមានទោសក្នុងអកុសលកម្មបច្ច
ដល់អ្នកប្រព្រឹត្តខុសនោះឡើយទេ ។

(ចប់អកុសលកម្មបច្ច ១០ ព្រមទាំងអង្គតែប៉ុណ្ណោះ)

ស. កាយកម្ម និង កាយទច្ចុរិត និងកាយទ្វារ ត្រូវគ្នាដូចម្តេច ?

ចូរអធិប្បាយ?

ឆ. ផ្សេងគ្នាដូច្នោះ កាយកម្មគឺអំពើដែលសម្រេចដោយកាយ បើសម្លាប់លុះតែព្រមដោយអង្គ តាមសិក្ខាបទនោះ ។ ដែលចាត់ជាកាយកម្ម ដូច្នោះឈ្មោះថា ជាកាយទ្វារ ។

ឯកាយទុច្ចរិតនោះ គឺប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដោយកាយ មានចាប់អំបងព្រនង់ជាដើម ផេញវាយសត្វនោះ ។ ស្លាប់ក្តី មិនស្លាប់ក្តី ឈ្មោះថាកាយទុច្ចរិត ។

កាយទ្វារនោះ លើកអវៈយវៈមានដៃជាដើមឱ្យកំរើកឡើងឈ្មោះថាកាយទ្វារ ។ សេចក្តីផ្សេងគ្នាដូចវិស្សជួនាមកខាងលើនោះ ។

ន. កាយកម្មប្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារ ប៉ុន្មាន?

ច. វាមានប្រាំបួនប្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារពីរ ។

ន. ទ្វារពីរនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ?

ច. ទ្វារពីរនោះគឺ កាយទ្វារ ១, វចីទ្វារ ១ ។

អធិប្បាយថា: កាយទ្វារនោះ គឺសម្លាប់សត្វ ឬលួចទ្រព្យគេប្រព្រឹត្តកាមេដោយខ្លួនឯង ឈ្មោះថាកាយកម្មជាកាយទ្វារ ។

វចីទ្វារនោះប្រើគេឱ្យសម្លាប់សត្វឱ្យលួចទ្រព្យគេជាដើម ឈ្មោះថាកាយកម្មជាវចីទ្វារ ។

ស. វិចិត្រម្មប្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារប៉ុន្មាន?

ច. វិចិត្រម្មប្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារពីរ ។

ស. ទ្វារពីរនោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូរអធិប្បាយ?

ច. ទ្វារពីរនោះ គឺកាយទ្វារ ១, វិចិត្រទ្វារ ១ ។

អធិប្បាយថា: កាយទ្វារនោះ មានសរសេរសំបុត្រពាក្យកុហក ជាដើមឱ្យគេជឿ ឬការដៃឡើង ឬក៏កំភ្លាមចុះដូច្នោះឈ្មោះថា: វិចិត្រ កាយទ្វារ: វិចិត្រនោះពោលនូវពាក្យកុហកជាដើម ដោយទ្វារមាត់ឯង ឈ្មោះថា វិចិត្រវិចិត្រ ។

ស. មនោកម្មប្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារប៉ុន្មាន?

ច. មនោកម្មប្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារ ៣

ស. ទ្វារ ៣ នោះគឺអ្វីខ្លះ?

ច. ទ្វារ ៣ នោះគឺ កាយទ្វារ ១ វិចិត្រទ្វារ ១ មនោទ្វារ ១ ។

អធិប្បាយថា: កាយទ្វារ អភិជ្ជា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយទ្វារ មានសំឡឹងរំពៃចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ហើយញាំងកាយឱ្យកម្រើក ចាប់ របស់ផ្លៀងផ្លាស់មើលដើម្បីឱ្យគេឱ្យខ្លួន ។

ព្យាបាទ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយទ្វារ មានកាន់ព្រនង់ដំបងជាដើម បម្រុងនឹងឱ្យសត្វស្លាប់ ។

មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ បុគ្គលវេលយលំខុសនោះ មានធ្វើនូវកិរិយាថ្វាយ
បង្គំ និងធ្វើអញ្ជូលិកម្មដល់ជនទាំងឡាយមានក្នុងកុមារជាដើម ចាំប្រសើរ
ជាងព្រះរតនត្រ័យ ដូច្នោះឈ្មោះថាមនោកម្មប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយទ្វារ ។

វចីទ្វារ អភិជ្យាសំឡឹងរំពៃចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ហើយពោលថា
របស់នេះ បើបានមកខ្ញុំទើបសមអ្នកឯងមិនសមប្រើប្រាស់របស់នេះទេ ។

ព្យាបាទ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងវចីទ្វារនោះដូច្នោះ មានពោលពាក្យ
ផ្តន្ទាថា, សត្វទាំងឡាយចូរវិនាសហិនហោចទៅ ចូរសាបសូន្យទៅ ។

មិច្ឆាទិដ្ឋិនោះពោលនូវទិដ្ឋិ ១០ យ៉ាង មានពោលថា នត្តិ ទិដ្ឋិ
ជាដើមទាំង ៣ នេះ ឈ្មោះថាមនោកម្មធាវចីទ្វារ ។

មនោកម្មជាមនោទ្វារនោះ មិនបានញាំងកាយនិងវាចាឱ្យកម្រើក
ទេ គ្រាន់តែចូលទៅអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ហើយញាំងចិត្តឱ្យកម្រើកឡើង
ដោយអភិជ្យា, ព្យាបាទ មិច្ឆាទិដ្ឋិដូច្នោះឈ្មោះថាមនោកម្មជាមនោទ្វារ ។

វិស្សជ្ជនាមកក្នុងមនោទ្វារទាំង ៣ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទ្វារទាំង ៣
សង្ខេបតែប៉ុណ្ណោះ ។

- ន. ចំណែកកុសលកម្មបច្ច័ ចែកដូចអកុសលកម្មដែរឬ?
- ច. ចំណែកកុសលកម្មបច្ច័ ត្រូវគ្នាខ្លះដូចគ្នាខ្លះ?
- ន. ត្រូវគ្នាដូចម្តេច? ដូចគ្នាដូចម្តេច?

ច. រៀងគ្នានោះគឺ កាយកម្មនិងវចីកម្មប្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារ ៣ ចំណែកមនោកម្ម ព្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារ ៣ ដូចអកុសលដែរ ។

ឆ. កាយកម្ម និងវចីកម្ម ប្រព្រឹត្តទៅបានទ្វារ ៣ ដូចម្តេច? ចូរអធិប្បាយ?

ច. អធិប្បាយថា: កាយកម្មជាកាយទ្វារ គឺរៀរពណាតិបាត ដោយកាយខ្លួនឯង ឈ្មោះថា កាយកម្មជាកាយទ្វារ ។ មិនប្រើគេឱ្យ សម្លាប់ដោយវាចារបស់ខ្លួន ឈ្មោះថា កាយកម្មជាវចីទ្វារ ។ មនោកម្មជា មនោទ្វារនោះ ផ្សាយមេត្តាចិត្តទៅរកសត្វ ចំពោះសត្វ និងទ្រព្យអ្នកដទៃ ដូច្នោះឈ្មោះថា មនោកម្មជាមនោទ្វារ ។ ត្រង់នេះខុសគ្នានឹងអកុសល ចំណែកអកុសល លុះតែព្រមដោយកាយ ទើបធ្វាយកម្មបច្ច័ ចំណែក កុសល គ្រាន់តែផ្សាយមេត្តាចិត្តទៅ ក៏កើតជាកុសលបានដែរ ។ វចីកម្ម មានន័យដូចគ្នា នឹងកាយកម្ម ។ មនោកម្មមានន័យដូចគ្នា នឹងមនោកម្ម ប៉ែកអកុសល ។ សេចក្តីរៀងគ្នាដូចវិស្សជ្ជនាបកនេះ ។

ឆ. អកុសលកម្មបច្ច័ទាំង ១០ ណាមានទោសធ្ងន់ជាងគេ?

ច. អកុសលកម្មបច្ច័ទាំង ១០ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មានទោសធ្ងន់ជាងគេ ។

ឆ. ហេតុអ្វីក៏មិច្ឆាទិដ្ឋិ មានទោសធ្ងន់ជាងគេ?

ច. មិច្ឆាទិដ្ឋិ បានជាមានទោសធ្ងន់ជាងគេ. ព្រោះមានសេចក្តី

យល់ខុសកាលបើយល់ខុសហើយកាយនិងវាចា ក៏ប្រព្រឹត្តធ្វើនូវអំពើអកុសលទៅតាមទិដ្ឋិដែលយល់ខុសនោះ ព្រោះកាយនិងវាចានៅក្រោមអំណាចចិត្តទាំងអស់, ចំណែកអកុសលកម្មបច្ចដទៃ បើព្រុលទៅហើយអាចនឹងធ្វើកុសលបាន ព្រោះមិនប្រកបដោយមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។

ស. មិច្ឆាទិដ្ឋិ ចែកជាប៉ុន្មានពួក? ចូរអធិប្បាយ?

ច. មិច្ឆាទិដ្ឋិ ចែកជា ៣ ពួកគឺ: និយតមិច្ឆាទិដ្ឋិ ១, អន្តតាហិក ទិដ្ឋិ ១, សក្កាយទិដ្ឋិ ១ ។

អធិប្បាយថា: និយតមិច្ឆាទិដ្ឋិនេះ បើបុគ្គលយល់ខុសហើយទៀងតែធ្លាក់ទៅលោកន្តរនរក និយតមិច្ឆាទិដ្ឋិ ចែកជា ៣ ពួកគឺ: អកិរិយទិដ្ឋិ ១ អហេតុកទិដ្ឋិ ១, សក្កាយទិដ្ឋិ ១ ។

អកិរិយទិដ្ឋិនោះយល់ថា សម្លាប់សត្វក្តី លួចទ្រព្យគេក្តី ប្រព្រឹត្តការមេសុមិច្ឆាចារក្តី ឬ ពោលពាក្យកុហកក្តី ឈ្មោះថាមិនធ្វើនូវអំពើបាបបានជាថាមិនធ្វើនូវអំពើបាបនោះ ព្រោះឆាតុនិងឆាតុធ្វើគ្នាទេតើសត្វក៏ឆាតុអ្នកសម្លាប់ក៏ឆាតុដូចគ្នា ដែលទៅកើតទៀតគឺវិញ្ញាណ ឯសម្លាប់នេះមានត្រូវវិញ្ញាណសត្វកាលណា! ពោលដូច្នោះឈ្មោះថា អកិរិយទិដ្ឋិ ។

អហេតុកទិដ្ឋិ នោះយល់ឃើញថា សត្វទាំងអស់កើតមកគ្មានហេតុគ្មានបច្ច័យ សៅហ្មងក៏សៅហ្មងឯង ស្អាតក៏ស្អាតឯង ដូចជាដើមឈើ

គឺមានបាបបុណ្យអ្វីតាក់តែងវា ឱ្យរៀបឱ្យត្រូវនោះទេ ដូច្នោះឈ្មោះថា
អហេតុកទិដ្ឋិ ។

នត្តិកទិដ្ឋិ យលឃើញថា កុសលមានទានជាដើមមិនមាន ស្មាន
ស្ម័គ្រមិនមាន ស្មានព្រហ្មក៏មិនមាន សត្វស្លាប់ទៅសូន្យមិនកើតទៀត
ដូច្នោះឈ្មោះថា នត្តិកទិដ្ឋិ ។

ទិដ្ឋិទាំង ៣ នេះឃាត់នូវស្មានស្ម័គ្រផង ឃាត់នូវព្រះនិព្វានផង ។

អន្តក្តាហិកទិដ្ឋិនោះ ឃាត់តែព្រះនិព្វាន ស្មានស្ម័គ្រមិនឃាត់ទេ

ចែកទៅមាន ១០ យ៉ាងគឺ :

- ១- សស្សតោ លោកោ លោកទៀង .
- ២- វេសស្សតោ លោកោ លោកមិនទៀង .
- ៣- អន្តវា លោកោ លោកមានទីបំផុត .
- ៤- អនន្តវា លោកោ លោកមិនមានទីបំផុត .
- ៥- តំ ជីវិតំ សិរី ជីវៈក៏នោះ សិរៈក៏នោះ .
- ៦- អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សិរី ជីវៈក៏ដទៃ សិរៈក៏ដទៃ .
- ៧- ហោតិ គថាគតោ បរមូណា សត្វខាងមុខអំពីស្លាប់

ហើយ វិមេធមាន គឺកើតទៀត .

៨- ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មណា សត្វខាងមុខអំពីស្លាប់ ហើយ រមែងមិនមានគឺមិនមានកើតទៀត .

៩- ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មណា សត្វខាង មុខអំពីស្លាប់ហើយកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន.

១០- នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មណា សត្វខាងមុខអំពីស្លាប់ហើយកើតទៀតក៏ទេ មិនកើតទៀតក៏ទេ (១) ។

ចំណែកសក្កាយទិដ្ឋិ ស្ថានសួគ៌ក៏មិនឃាត់ ព្រះនិព្វានក៏មិនឃាត់ ។

ន. អ្នកធ្វើអំពើដោយកាយមានបាណាតិបាតជាដើម ធ្វើដោយ វាចា មានមុសាវាទជាដើម អំពើទាំងពីរនេះ មានចាត់ទៅជាមនោកម្ម បានខ្លះដែរទេ? ចូរបរិយាយ ?

ច. បើចាត់ទៅជាមនោកម្មបានខ្លះដែរ ដូចយ៉ាងសម្លាប់សត្វក្តី លួចទ្រព្យគេក្តី ប្រព្រឹត្តកាមេសុមិច្ឆាចារក្តី និយាយកុហកក្តី យល់ឃើញ ថាគ្មានបាបដូច្នោះឈ្មោះថាមនោកម្មពេញទី ពិតមែនតែធ្វើដោយកាយ ដោយវាចា ប៉ុន្តែមិច្ឆាទិដ្ឋិជាមូលដ្ឋាន មិច្ឆាទិដ្ឋិនេះជាតួមនោកម្មសុទ្ធ ។

ន. ចុះមនោកម្ម ចាត់ទៅជាកាយកម្ម វចីកម្មបានខ្លះដែរឬពូទ?

ច. បើមនោកម្មពេញទីចាត់ទៅជាកាយកម្មនិងវចីកម្មមិនបានទេ។

ន. ហេតុដូចម្តេចបានចាត់មិនបាន កាយកម្មនិងវចិកម្ម ក៏គង់
មានចិត្តផងដែរ បើគ្មានចិត្តធ្វើម្តេចនិងសម្រេចកិច្ចទៅបាន?

ច. ពិតមែនតែមានចិត្ត តែក្នុងទីនេះមិនទាន់ចាត់ទៅជា អភិជ្ឈា
ព្យាបាទ មិច្ឆាទិដ្ឋិនៅឡើយទេ. គ្រាន់តែកើតជាមួយនឹងកាយ វាចា
ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះកាយនិងវាចាធំជាង. បើចិត្តទៅនៅនឹងកាយចាត់ជា
កាយកម្ម ទៅជាមួយនឹងវាចា ចាត់ជាវចិកម្ម អំពើទាំងនេះ
សម្រេចទៅបាន ដោយកាយនិងវាចា មិនមែនសម្រេចទៅបានដោយ
ចិត្តទេ គ្រាន់តែចិត្តគិត មិនបានឆ្ងាយកម្មបច្ចឡើយ នេះចំណែកកាយកម្ម
និងវចិកម្ម ។

បើមនោកម្មវិញ លើកចិត្តជាធំ កាយនិងវាចានៅក្រោមបង្គាប់
ចិត្ត ដូចអភិជ្ឈា ព្យាបាទនិងមិច្ឆាទិដ្ឋិ កើតឡើងទោះបីធ្វើដោយ
កាយក្តី ដោយវាចាក្តី ក៏ឈ្មោះថាមនោកម្មទាំងអស់ ។

សេចក្តីប្រៀបធៀបថា ធាតុទាំង៤ គឺធាតុដី, ទឹក, ភ្លើង, ខ្យល់
ធាតុដីគង់មានទឹក, មានភ្លើង នៅជាមួយដែរ គេហៅថាធាតុដីតែ
ម្យ៉ាងព្រោះដីច្រើនជាង ។

ធាតុទឹកមានដី ភ្លើង ខ្យល់ នៅជាមួយផងដែរហៅថា ធាតុទឹកតែ
ម្យ៉ាង ព្រោះទឹកច្រើនជាង ធាតុទាំង៤ នេះដូចគ្នាទាំងអស់យ៉ាងណា

កម្មកាំង ៣ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ន. ទោសរបស់អកុសលកម្មបច្ច មានប៉ុន្មាន ? គឺអ្វីខ្លះ ?

ច. ទោសរបស់អកុសលកម្មបច្ចមាន ៥ យ៉ាងគឺ:

១- អត្តាបិ អត្តានំ ឧបវចតិ ខ្លួនឯងគិតផ្សេងខ្លួនឯងបាន

គឺឃើញទោសដែលខ្លួនប្រព្រឹត្តខុសពីដើមមក កើតវិប្បដិសារីក្តៅ
ក្រហាយស្អាបក្រោយ

២- អនុវិច្ច វិញ្ញូ គរហន្តិ អ្នកប្រាថ្នាតែងគិតផ្សេងបាន គឺ
ទោកាន់ទីប្រជុំណា ។ អាចអស់យុប្ប គ្មានសេចក្តីកែវាយ.

៣- បាបកោ កិត្តិសធា អព្ពគ្គច្ចតិ អ្នកប្រព្រឹត្តអកុសល-
កម្មបច្ចមានកិត្តិសធាមិនពិរោះ ទៅកាន់ទីផ្សេងៗ គេថាមនុស្សអាក្រក់.

៤- សមុទ្យោ កាលំ ករោតិ ពេលពិតស្លាប់វង្វេងស្មារតី
ព្រោះកម្មអកុសលនោះមកបណ្តាលឱ្យឃើញ.

៥- កាយស្ស ភេទោ បរម្មណា ទុគ្គតិ វិនិបាតំ
និរយំ ឧបបច្ចតិ លុះទំលាយកាយទៅកាលណានឹងទៅកាន់អបាយ

ទុគ្គតិ វិនិបាត នរកព្រោះមានអារម្មណ៍គឺអំពើអាក្រក់ដែលខ្លួនធ្វើទុក
ពីខាងដើមមក និមិត្តឱ្យឃើញក្នុងពេលទៀបស្លាប់នោះនៅចាំពុំឱ្យពីមុខ ។

ន. បុ.កុសលកម្មបថ មានអនិសង្សប៉ុន្មាន? ចូររាប់!

ច. កុសលកម្មបថ មានអនិសង្ស៥ យ៉ាងគឺ:

១- អត្តាបិ អត្តានំ ន ឧបវទតិ ខ្លួនឯងមិនបាននិះវៀល
ខ្លួនឯង .

២- អចុវិច្ឆ វិញ្ញ កសលេ បុគ្គលាចចិត្តកសយសីរ .

៣- កល្យាណោ កិត្តិសទ្ធោ អព្ពគ្គច្ចតិ នឹងមានកិត្តិសព្វរន្តិ
ខ្ញុំខ្លោយទៅ

៤- អស្សមុទ្ធោ កាលំ ករោតិ ពេលពិតស្លាប់មិនវង្វេងស្មារតី.

៥- កាយស្ស ភេទោ បរមរណា សុគតី សគ្គំ លោក
ឧបបច្ចតិ លុះបែកឆ្ងាយកាយ នឹងមានសុគតិ ប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ
គឺថានឹងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។

ន. អកុសលកម្មបថ ១០ មានតែប៉ុណ្ណឹង ឬមានតទៅទៀង?

ច. អកុសលកម្មបថ ១០ មានចែកទៅជា ៤០ ទៀត ។

ន. មាន ៤០ នោះគឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់!

ច. មាន ៤០ នោះគឺក្នុងកម្មបថ ១០ កម្មបថមួយចែកជា ៤ ។

ប្តីចរាប់ខាងក្រោមនេះ :

១-បាណាតិបាតចែកជា ៤ គឺ:

ក) អត្តនា ថ បាណាតិបាតី ហោតិ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វដោយខ្លួនឯង

ខ) បរញ្ច បាណាតិបាតេ សមាទបេតិ បបួល ឬ ប្រើអ្នកដទៃ ឱ្យសម្លាប់សត្វ:

គ) បាណាតិបាតេ សមនុញ្ញោ ហោតិ ត្រេកអរនឹងគេសម្លាប់សត្វ .

ឃ) បាណាតិបាតស្ស ថ វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរនូវកិរិយាសម្លាប់សត្វ ។

២ អទិន្ធានាចែកជា ៤ គឺ:

ក) អត្តនា ថ អទិន្ធានាយី ហោតិ ជាអ្នកកាន់យកនូវទ្រព្យដែលគេមិនបានឱ្យដោយខ្លួនឯង:

ខ) បរញ្ច អទិន្ធានាទេ សមាទបេតិ បបួល ឬ ប្រើគេឱ្យកាន់យកនូវទ្រព្យដែលគេមិនបានឱ្យដោយកាយ ឬដោយវាចា.

គ) អទិន្ធានាទេ ថ សមនុញ្ញោ ហោតិ ត្រេកអរនឹងគេលួចបានមក.

ឃ) អទិន្នាទានស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរ
ក្នុងការលួច ។

ការមេសុមិច្ឆាចារចែកជា ៤ គឺ

ក) អត្តនា ច ការមេសុមិច្ឆាចារី ហោតិ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុស
ក្នុងកាមទាំងឡាយដោយខ្លួនឯង .

ខ) បរញ្ច ការមេសុមិច្ឆាចារ ធិ ហោតិ បបួលអ្នក
ដទៃប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ .

គ) ការមេសុមិច្ឆាចារ ច ធិ ហោតិ ត្រេកអរ
ក្នុងការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ.

ឃ) ការមេសុមិច្ឆាចារស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ ពោល
សរសើរក្នុងការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ .

មុសាវាទចែកជា ៤ គឺ

ក) អត្តនា ច មសាវាទី ហោតិ ជាអ្នកពោលកុហក
ដោយខ្លួនឯង !

ខ) បរញ្ច មុសាវាទេ ធិ ហោតិ បបួលអ្នកដទៃឱ្យ
ពោលកុហក.

គ) មុសាវ៉ាទេ បី សមនុញ្ញា ហោតិ ត្រេកអរនឹង
គេពោលកុហក .

ឃ) មុសាវ៉ាទស្ស បី វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរ
នូវពាក្យកុហក ។

៥ - បិសុណាវាចាចែកជា ៤ គឺ:

ក) អត្តនា បី បិសុណាវាចា ហោតិ ជាអ្នកពោល
ពាក្យចុះច្រង់មុច់អាលដោយខ្លួនឯង .

ខ) បរព្វ បិសុណាវាចាយ សមាទបេតិ បបួលគេ ឬ
ប្រើគេឱ្យចុះច្រង់មុច់អាល .

គ) បិសុណាវាចាយ បី សមនុញ្ញា ហោតិ ត្រេកអរ
នឹងពាក្យចុះច្រង់មុច់អាល ។

ឃ) បិសុណាវាចាយ បី វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរ
ពាក្យចុះច្រង់មុច់អាល .

៦ - ឆរុសវាចាចែកជា ៤ គឺ:

ក) អត្តនា បី ឆរុសវាចា ហោតិ ជាអ្នកពោលពាក្យលើ
ប្រទេសដោយខ្លួនឯង .

ខ) បរញ្ច ឥន្ទ្រសវាចាយ សមាទបេតិ បបួលគេបូប្រើគេ
ឱ្យជេរប្រទេចថ្កាសារ

គ) ឥន្ទ្រសវាចាយ ច សមនុញ្ញ ហោតិ ត្រេកអរនឹងគេជេរ
ប្រទេចថ្កាសារ .

ឃ) ឥន្ទ្រសវាចា ច វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរ
នូវពាក្យជេរប្រទេចថ្កាសារ ។

៧ - សម្ពុប្បលាបចែកជា ៤ គឺ:

ក) អត្តនា ច សម្ពុប្បលាបេ ហោតិ ជាអ្នកពោល
ពាក្យរោយរាយក៏តប្រយោជន៍ដោយខ្លួនឯង .

ខ) បរញ្ច សម្ពុប្បលាបេ សមាទបេតិ បបួលគេបូប្រើគេ
ឱ្យនិយាយនូវពាក្យរោយរាយក៏តប្រយោជន៍ .

គ) សម្ពុប្បលាបេ ច សមនុញ្ញ ហោតិ ត្រេកអរនឹង
គេនិយាយការ ឬរឿងរ៉ាវក៏តប្រយោជន៍ .

ឃ) សម្ពុប្បលាបស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរ
នូវពាក្យរោយរាយក៏តប្រយោជន៍ .

៨ - អភិជ្ឈាចែកជា ៤ គឺ:

ក) អត្តនា ច អភិជ្ឈាយុ ហោតិ ជាអ្នកសំឡឹងរំពៃ
ចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃមកដើម្បីខ្លួនដោយខ្លួនឯង .

ខ) បរព្វ អភិជ្ឈាយុ សមាទយេតិ បបួល ឬ ប្រើគេឱ្យ
សំឡឹងរំពៃចំពោះទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ

គ) អភិជ្ឈាយុ ច សមនុញ្ញ ហោតិ ត្រេកអរនឹងគេ
សំឡឹងរំពៃចំពោះទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ

ឃ) អភិជ្ឈាយុ ច វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរនូវកិរិយា
សំឡឹងរំពៃទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ .

៩ - ព្យាធានថែកថា ៤ គី:

ក) អត្តនា ច ព្យាបាទី ហោតិ ជាអ្នកគុំគួនគេខ្លួនឯង .

ខ) បរព្វ ព្យាបាទេ សមាទយេតិ បបួល ឬ ប្រើអ្នកដទៃ
ឱ្យគុំគួនគេ .

គ) ព្យាបាទេ ច សមនុញ្ញ ហោតិ ត្រេកអរនឹងគេគុំគួន
ដល់អ្នកដទៃ .

ឃ) ព្យាបាទស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរនូវ
ពាក្យគុំគួន ។

១០ - មិច្ឆាទិដ្ឋិចែកជា ៤ គឺ:

ក) អត្តនា ច មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ជាអ្នកមានទិដ្ឋិយល់ខុស កោយខ្លួនឯង .

ខ) បរញ្ច មិច្ឆាទិដ្ឋិយា សមាទបេតិ បបួលបូពន្យល់អ្នកដទៃ ឱ្យយល់ខុសតាមខ្លួន .

គ) មិច្ឆាទិដ្ឋិយា ច សមនុញ្ញោ ហោតិ ប្រែកអរនឹងការ យល់ខុស

ឃ) មិច្ឆាទិដ្ឋិយោ ច វណ្ណំ ភាសតិ ពោលសរសើរនូវ មិច្ឆាទិដ្ឋិ

ចំណែកកុសលកម្មបច្ចំ មាន ៤០ ដូចគ្នាដែរ តែក្នុងទីនេះមិនបាន ចែកទេ ប្លែកគ្នាតែត្រង់អកុសលប្រឆ្លឹត្តកន្លង កុសលវៀរ អ្នកសិក្សា គប្បីពិនិត្យតាមន័យនេះចុះ ។

(ចប់អកុសលកម្មបច្ចំ ៤០ តែប៉ុណ្ណោះ)

បូលកម្មបច្ចំ

ស. អកុសលកម្មបច្ចំទាំង ១០ នេះកម្មបច្ចំនារាប់ចូលក្នុងមូលណា?

ច. អកុសលកម្មបច្ចំទាំង ១០ នេះរាប់ចូលក្នុងមូលទាំង ៣ ដូច្នោះគឺ ពាណាតិបាតមានមូល ២ គឺទោសមូល ១, មោហមូល ១ ។ អទិន្នា -

មានមានមូល ៣ គឺលោកមូល ១, ទោសមូល ១, មោហមូល ១ ។ កាមេសុមិច្ឆាចារមានមូល ២ គឺលោកមូល ១, មោហមូល ១. ។ មុសាវាចមានមូល ៣ គឺលោកមូល ១, ទោសមូល ១, មោហមូល ១ ។ បុិសុណារាវាចានិងសម្មប្បណៈទាំងពីរនេះមានមូលដូចមុសាវាច ។ ឥរុសវាចាមានមូល ២ គឺទោសមូល ១, មោហមូល ១. ។ អភិជ្ឈាមានមូល ១ គឺទោសមូល ។ ព្យាបាទមានមូល ១ គឺទោសមូល ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិមានមូល ២ គឺលោកមូល ១, មោហមូល ១

អកុសលកម្មបច្ច មានមូលផ្សេងៗ គ្នាដូចវិស្សញ្ញនាអកនេះ ។

ន. បាណាតិបាត ហេតុដូចម្តេចក៏ចាត់ចូលក្នុងមូលពីរលោកមូល ម៉េចក៏មិនចាត់ចូលផង?

ច. លោកមូលបានជាមិនរាប់ចូលក្នុងបាណាតិបាតនោះ ព្រោះបាណាតិបាត មានកិរិយាផ្តាច់បង់នូវវិធីវិតសត្វ គឺប្រទូស្តនិងអារម្មណ៍មូលទាំងពីរនេះកើតក្នុងទីជាមួយគ្នាមិនបានទេ ទោសៈនិងមោហៈកើតក្នុងទីជាមួយគ្នាបាន បានជាថា បាណាតិបាត មានមូលពីរដូច្នោះ ។

ន. អទិន្នាទាន ដែលចាត់ចូលក្នុងមូលទាំង ៣ នោះអធិប្បាយដូចម្តេច?

ច. អទិន្នាទាន ប្រកបដោយ លោភៈ និងមោហៈ លួចច្រឡំ

របស់គេ យកមកដើម្បីនឹងប្រើប្រាស់ចាយវាយ លោភ:កើតឡើងមោហ: នាំវង្វេង បានជាកើតលួច ទោស:និងមោហ:កើតសេចក្តីព្យាបាទលួច ដុតផ្ទះឬបំផ្លាញរបស់អ្វីៗ ចោល ដោយទោសចិត្ត មូលទាំង ៣ នេះ មិនដែលកើតជាមួយគ្នាទាំង ៣ អង្គទេ កើតឡើងផ្លាស់ប្តូរគ្នាដូចវិស្សជ្ជ- នាមកស្រាប់ ។

ស. ការមេសុម្ពច្ឆាចារហេតុដូចម្តេចបានជាចាត់ចូលក្នុងលោកមូល?

ច. ការមេសុមិច្ឆាចារ បានជាចាត់ចូលក្នុងលោកមូលព្រោះលោភ: ប្រែថាចិត្តជាប់ជំពាក់នឹងអារម្មណ៍ គឺឥស្សារម្មណ៍បិះពាល់ត្រូវគ្នា ។

កម្មបថណាដែលមានមូល ៣ ។ អធិប្បាយដូចអទិន្នាទាន ប្លែក គ្នាត្រង់សេចក្តី ដំណើរលោភ: ទោស: មោហ: ដូចគ្នា ។

ស. អភិជ្ជា និងព្យាបាទ ក្នុងទីនេះហេតុអ្វីក៏ចាត់ជាមូល ១ កម្ម បថដទៃ ខ្លះមូល ២ ខ្លះមូល ៣ ?

ច. បានជាចាត់ចូលក្នុងមូល ១ នោះព្រោះអភិជ្ជាកើតឡើងគ្រាន់ តែសំឡឹងរំពៃទ្រព្យប៉ុណ្ណោះ ព្យាបាទ គ្រាន់តែគំនុំគំនួនគេចង់ឱ្យគេ វិនាសប៉ុណ្ណោះ កម្មបថ ២ នេះ ជាមនោកម្មមនោទូរបានជាចាត់ចូលក្នុង មូលមួយៗ ។

ស. មច្ឆាទិដ្ឋិ ហេតុដូចម្តេចបានជាមិនចាត់ជាតួមោហ:ផង?

២. មិច្ឆាទិដ្ឋិនេះ មិនមែនជាតួអោហៈទេមានសេចក្តីក្លែងគ្នាអោហៈ
ចេញទៅជាឧទ្ធចូនិងវិចិកិច្ឆា មិច្ឆាទិដ្ឋិ គឺ និយតមិច្ឆាទិដ្ឋិនេះឯង ។

៣. កុសលកម្មបច្ច១០បណ្ឌិតគប្បីវិនិច្ឆ័យដោយអាការប៉ុន្មានយ៉ាង?

៤. កុសលកម្មបច្ច១០បណ្ឌិតគប្បីវិនិច្ឆ័យដោយអាការ ៥ យ៉ាង ។

៥. អាការៈ ៥ យ៉ាងនោះគឺ :

ធម្មៈ១, កោដ្ឋាសៈ១, អារម្មណ៍១, វេទនា១, មូល១ . ។

អធិប្បាយថា កម្មបច្ច១០ ចែកជា ២ កម្មបច្ច ៧ ខាងដើមចាត់
ជាចេតនាធម៌ ព្រោះមានវិរតិសម្រាប់រៀរ ដោយកាយនិងវាចា កម្មបច្ច
៣ ខាងចុង ចាត់ជាចេតនាសុទ្ធ ដូច្នោះឈ្មោះថា ធម្មៈ ។

កម្មបច្ច ៧ ខាងដើម ចាត់ជាកម្មបច្ចសុទ្ធ មិនបានចាត់ជាមូលទេ
កម្មបច្ច ៣ ខាងចុង ចាត់ជាកម្មបច្ចផង ជាមូលផង ដូច្នោះឈ្មោះថា
កោដ្ឋាសៈ ។

ដូចបាណាតិបាត មានពីរវិធីត្រៀមអារម្មណ៍ជាដើម ឧបមា
ដូចជាព្រះអរិយមគ្គមានព្រះនិព្វនេជាអារម្មណ៍ ហើយលះបង់នូវកិលេស
នោះយ៉ាងណា កុសលកម្មបច្ច មានពីរវិធីត្រៀមជាអារម្មណ៍ ដើម្បីនឹង
លះបង់នូវភាវៈទ្រុស្តសីល ក៏យ៉ាងនោះដែរ ដូច្នោះឈ្មោះថា អារម្មណ៍

វេទនានោះដូច្នោះ កុសលកម្មបច្ចាំង ១០ នោះមានវេទនាពីរ គឺ សុខវេទនា ១ មជ្ឈត្តវេទនា ១(១) ឯទុក្ខវេទនាមិនមានឡើយ ដូច្នោះ ឈ្មោះថា វេទនា ។

មូលនោះដូច្នោះ កម្មបច្ច ៧ ខាងកើមបើរៀរដោយញ្ញាណសម្បយុត្ត ចាត់ជាមូល ៣ គឺអលោភៈ, អទោស, អមោហៈ បើរៀរដោយញ្ញាណ- វិប្បយុត្ត ចាត់ជាមូលពីរគឺ អលោភៈ អទោសៈ ។

អភិជ្ឈា បើរៀរដោយញ្ញាណសម្បយុត្តចាត់ជាមូល ២ គឺអទោសៈ និងអមោហៈ រៀរដោយញ្ញាណសម្បយុត្ត ចាត់ជាមូល ១ គឺអទោសៈ ។ អព្យាបាទ ដូចអភិជ្ឈាដែរ ។ សម្មាទិដ្ឋិ មានមូល ២ គឺ អលោភៈ និងអទោសៈ ដូច្នោះឈ្មោះថាមូល ។

ន. សម្មាទិដ្ឋិហេតុអ្វីក៏មិនចាត់ជាញ្ញាណវិប្បយុត្តផង?

ច. បានជាមិនចាត់ជាញ្ញាណវិប្បយុត្ត ព្រោះសម្មាទិដ្ឋិនេះជាត្រ ព្រាជ្ជាសុទ្ធចាំបាច់ជាញ្ញាណវិប្បយុត្តធ្វើអ្វីទៀត ។

កម្មបច្ច ១០ បើចាត់ជាសីល គឺ កម្មបច្ច ៧ ខាងកើមចាត់ជាចេតនា សីល កម្មបច្ច ៣ ខាងចុង ចាត់ជាចេតសិកសីល ។

ស. ហេតុដូចម្តេចក៏កម្មបច្ច ៧ ខាងកើម ចាត់ជាចេតនាសីល?

១ - មជ្ឈត្តវេទនា វេទនាជាកណ្តាល ។

ច. កម្មបថ ៧ ខាងដើម បានចាត់វាចេតនាសីលព្រោះមានវិវត្តិ រៀនដោយកាយនិងវាចា បានវាចាត់ជវចេតនាសីល ។

ឆ. កម្មបថ ៣ ខាងចុងហេតុដូចម្តេចបានវាចាត់វាចេតសិកសីល

ច. បានវាចាត់វាចេតសិកសីល ព្រោះរៀនតែផ្លូវចិត្តម្យ៉ាង ក៏គង់ កើតជាសីលបាន ទើបហៅថា ចេតសិកសីល ។

(ចប់មូលកម្មបថតែប៉ុណ្ណោះ)

អារម្មណកម្មបថ

ឆ. បាណិតបាត មានអ្វីជាអារម្មណ៍ ?

ច. បាណាតិបាត មានពីរវិធីស្រ្តីយស្ថាអារម្មណ៍ គឺអ្នកសម្លាប់សត្វ ណា មានពីរវិធីរបស់សត្វនោះជាអារម្មណ៍ ។

ឆ. អទិន្នាទានមានអ្វីជាអារម្មណ៍ ?

ច. អទិន្នាទាន មានសត្វនិងសង្ខារជាអារម្មណ៍ ។ បានវាចាត់ថា មានសត្វនិងសង្ខារជាអារម្មណ៍នោះ សត្វគឺម្ចាស់ សង្ខារគឺទ្រព្យអ្នកលួច នោះតែងនឹកក្រែងម្ចាស់ទ្រព្យគេទាន់ ត្រង់នេះចាត់ថាមានសត្វជាអារម្មណ៍ នឹករកទ្រព្យនៅត្រង់នេះនៅត្រង់នោះ ចាត់ថាមានសង្ខារជាអារម្មណ៍ ។

ឆ. ការមេសុមិច្ឆាចារ មានអ្វីជាអារម្មណ៍ ?

ច. ការមេសុមិច្ឆាចារ មានសង្ខារជាអារម្មណ៍ ។ បានវាចាត់សង្ខារ

ជាអារម្មណ៍នោះ សង្ខារគឺសម្មុទ្យដែលប៉ះពាល់ត្រូវ អ្នកប្រព្រឹត្តការមេ
រមែងនឹករកតែសម្មុទ្យម្យ៉ាងជាអារម្មណ៍ បានជាចាត់ថាមានសង្ខារ
ជាអារម្មណ៍ ។

ន. មុសាវាទ មានអ្វីជាអារម្មណ៍?

ច. មុសាវាទ មានសត្វនិងសង្ខារជាអារម្មណ៍ ។ មានសត្វជាអា-
រម្មណ៍នោះ ព្រោះអ្នកពោលនូវមុសាវាទ ចំពោះបុគ្គលណា ព្រារព្ធនូវ
បុគ្គលនោះទើបប្រព្រឹត្តទៅបាន ។ សង្ខារនោះ គឺបម្រុងនឹងចង់បានរបស់
គេដោយពាក្យកុហក ។

បិសុណាវចា ដូចមុសាវាទ ។

ធុរុសវាចា មានសត្វជាអារម្មណ៍

សម្មប្បលាបៈ មានសត្វនិងសង្ខារជាអារម្មណ៍ ។

អភិជ្យា ក៏ដូចជា សម្មប្បលាបៈដែរ ។

ព្យាបាទ មានសត្វជាអារម្មណ៍ តែម្យ៉ាង ។

មិច្ឆាទិដ្ឋិ កាលបើយល់ថាសត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត ដូច្នោះជា
តើម មានភេត្វមិធម៌ គឺធម៌ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងភូមិ ៣ ជាអារម្មណ៍
ឬនិងថាមានសង្ខារជាអារម្មណ៍ ដូច្នោះវិញក៏បាន ។

ន. ដូចម្តេចសត្វ? ដូចម្តេចសង្ខារ? ចូរឆ្លើយមកមើល?

ច. សក្ខីនោះបានដល់កូនប្រពន្ធ និងរបស់ដែលមានវិញ្ញាណ
សង្ខារបានដល់ទ្រព្យ ដែលឥតវិញ្ញាណ ។

(ចប់អារម្មណ៍កម្មបថ ១០ ដោយសង្ខេប)

ន. កិច្ចប្រតិបត្តិរបស់គ្រហស្ថមានតែត្រឹមប៉ុណ្ណឹង ឬ មានតទៅ
ទៀត?

ច. កិច្ចប្រព្រឹត្តរបស់គ្រហស្ថមានច្រើនតទៅទៀត ។

ន. កិច្ចក្រោយដែលមានតទៅទៀតនោះដូច្នោះគឺ រៀរចាកអបាយ
៦ យ៉ាង, ប្រតិបត្តិមាតាបិតា, ប្រតិបត្តិដល់កូន, ប្រតិបត្តិដល់ស្វាមី
ភរិយា, ប្រតិបត្តិដល់ពលី ៥ យ៉ាង, ប្រតិបត្តិដល់គ្រូឧបជ្ឈាយនិង
ប្រតិបត្តិដល់សមណៈ និងធ្វើប្រយោជន៍ទាំងពីរឱ្យកើតឡើង ។

ន. អបាយមុខ ៦ យ៉ាងនោះគឺអ្វីខ្លះ? ក្រសួត្រូវរៀរចាកដូចម្តេច?

ច. អបាយមុខ ៦ យ៉ាងនោះគឺ:

១- សុភមេរយមជ្ឈម្យមាទដ្ឋានានុយោគោ កិរិយាប្រកប
រឿយ ។ ក្នុងកិរិយាពិកន្ធវិទិតស្រវិហិតសុភនិងមេរយដែលជាហេតុជាទីតាំង
នៃសេចក្តីប្រមាទ .

២- វិកាលវិសិខាហិយានុយោគោ កិរិយាប្រកបរឿយ ។ ក្នុងការ

ដើរលេងតាមច្រកល្អក ក្នុងវេលាយប់ខុសកាល .

៣- សមញ្ញាភិចរណំ កិរិយាដើរមើលល្បែងមហោស្រព .

៤- ត្រូវយុទ្ធជានានុយោគោ កិរិយាប្រកបរឿយ ។ ក្នុងការលេងល្បែងគ្នាល់ ដែលកាលហេតុកាលទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ.

៥- បាបមិត្តានុយោគោ កិរិយាប្រកបរឿយ។ ដោយបាបមិត្ត .

៦- អលសានុយោគោ កិរិយាប្រកបរឿយ ។ ដោយសេចក្តី

ខ្ជិលច្រមុស ។

អបាយមុខ ៦ យ៉ាងនេះឧបាសក ឧបាសិកាមិនត្រូវប្រព្រឹត្តឡើយ ។

៥. ភូតត្រូវប្រតិបត្តិមាតាបិតា ដោយស្មារតីប៉ុន្មានយ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ ?

៦. ភូតត្រូវប្រតិបត្តិមាតាបិតា ដោយស្មារតី ៥ យ៉ាងគឺ:

១- ភតោ នេសំ ភរិស្សាមិ ភូតត្រូវតាំងចិត្តថា អញគឺមាតាបិតា អញបានឮពីមនុស្សមកហើយ អញត្រូវចិញ្ចឹមមាតាបិតារិញ.

២- កិច្ចំនេសំ ភរិស្សាមិ ភូតត្រូវតាំងចិត្តថា កាលបើមាតាបិតាមានកិច្ចរវល់ អញត្រូវបញ្ឈប់ការងាររបស់ខ្លួនទុកសិន ហើយជួយធ្វើកិច្ចរវល់របស់មាតាបិតា .

៣- កុលរំសំ បមេស្សាមិ ភូតត្រូវតាំងចិត្តថា អញត្រូវដកល់

វង្សត្រកូលមាតាបិតាទុកឱ្យល្អមិនឱ្យវិនាស គឺថានឹងមិនញ៉ាំងទ្រព្យសម្បត្តិ
របស់មាតាបិតាឱ្យវិនាសដោយការឥតប្រយោជន៍ និងសង្គ្រោះឱ្យកុំតម្កើត
វង្សដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឱ្យតាំងនៅក្នុងវង្សដែលប្រកបដោយ
ធម៌និងមិនផ្តាច់បង់នូវការកុសលទាំងឡាយ មានសលាកភត្តជាដើមដែល
មាតាបិតា បានប្រព្រឹត្តធ្វើតាមគន្លងត្រូវល្អមកហើយ :

៤- ទាយភ្នំ បរិបដ្ឋាមិ កូនត្រូវតាំងចិត្តថា អញនឹងតាំងចិត្តគំនិត
មាយាទឱ្យល្អ ឱ្យជាទីពេញចិត្តនៃមាតាបិតា ឱ្យជាមនុស្សគួរមាតាបិតា
និងប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិកេរ្តិ៍ដំណែលឱ្យ .

៥- ទក្ខិណំ អនុប្បទស្សាមិ កូនត្រូវតាំងចិត្តថា កាលបើមាតាបិតា
ធ្វើកាលកិរិយាហើយ អញត្រូវធ្វើទក្ខិណានុប្បទានឧទ្ទិសចំណែក
ផលបុណ្យជូនដល់មាតាបិតារឿយ ។ ចាប់អើមតាំងពីថ្ងៃគំរប់ព្រះអំពីថ្ងៃ
ដែលមាតាបិតាដល់នូវមរណកាលនោះតរៀងទៅ ។

ន. មាតាបិតាត្រូវប្រតិបត្តិកូននោះដូចម្តេច? ហេតុដូចម្តេចបាន
ជាមាតាបិតាត្រូវប្រតិបត្តិកូន ? គួរតែកូនប្រតិបត្តិមាតាបិតារិញទើបគួរ ?

ច. មាតាបិតាត្រូវប្រតិបត្តិនោះមិនមែនទៅគោរពលំខុតលំខិនដល់
កូននោះទេ កិច្ចប្រតិបត្តិក្នុងទីនេះសំដៅយកការសង្គ្រោះដល់កូនទេតើ ! ។

ន. កិច្ចដែលសង្គ្រោះដល់កូននោះ តើមានប៉ុន្មានយ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. កិច្ចដែលសង្គ្រោះដល់កូននោះមាន ៥ យ៉ាងគឺ:

១- ៣៣និ វារន្តិ ហាមឃាត់កូនមិនឱ្យធ្វើកម្មអាក្រក់មានឃាត់
មិនឱ្យសម្លាប់សត្វ និងមិនឱ្យលួចច្រលុយគេជាដើម .

២- កល្យាណេ និវេសន្តិ តាំងនៅក្នុងកម្មជាកុសល
មានទាននិងសីលជាដើម .

៣- សិប្បំ សិក្ខាបេន្តិ ឱ្យកូនសិក្សារៀនសិល្បសាស្ត្រ
ចំពោះវិជ្ជាដែលគួររៀនមានអក្សរនិងលេខជាដើម .

៤- បកិរូបេន ទានេន សំយោជេន្តិ រៀបចំឱ្យកូនមានភរិយា
ឬ ស្វាមី តាមសមគួរដល់ជាតិនិងត្រកូល និងទ្រព្យសម្បត្តិ .

៥- សមយេ ទាយច្នំ និយ្យាទេន្តិ ឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិដល់កូន
ក្នុងសម័យ ២ យ៉ាងគឺ: និច្ចសម័យ ១, កាលសម័យ ១, ។

និច្ចសម័យនោះ គឺឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិរឿយ ។ ដើម្បីឱ្យកូនចាយវាយ
តាមកាលគួរ ឬ ឱ្យដើម្បីឱ្យធ្វើកុសលណាមួយ ។

កាលសម័យនោះ គឺឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងកាលដែលបានរៀបចំឱ្យ
កូនមានភរិយា - ស្វាមីហើយ ឬ ឱ្យក្នុងកាលដែលខ្លួនពិតនឹងដល់នូវ
មរណភាព ។

ន. កិច្ចដែលស្វាមីត្រូវប្រតិបត្តិដល់ភរិយានោះមានប៉ុន្មានយ៉ាង?
គឺអ្វីខ្លះ?

ច. កិច្ចដែលស្វាមី ត្រូវប្រតិបត្តិដល់ភរិយានោះមាន ៥ យ៉ាងគឺ:

១- សមាននាយ: ដោយសេចក្តីរាប់អាន ដោយសំដីទន់ភ្លែម
ទៅរកភរិយា .

២- អរិមាននាយ:ដោយកិរិយាមិនបៀតបៀន គឺមិនមើលងាយ
ភរិយាដូចជាទោសកម្មករ .

៣- អនតិចរិយាយ: ដោយកិរិយាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងចិត្តភរិយា .

៤- ភ័ស្សរិយដោស្សគ្គេន ដោយកិរិយាប្រគល់នូវគ្រឿងភ័ស្ស
រិយយស គឺភារៈជាធំក្នុងការចាត់ចែងនូវខាទនីយៈ និងភោជនីយាហារឱ្យ
ដាច់មុខទៅកិរិយា .

៥- អលង្ការនុប្បទានេន ដោយកិរិយាទំនុកបំរុងគ្រឿង
ប្រដាប់ដល់ភរិយាតាមសមត្ថភាពដល់សម្បត្តិរបស់ខ្លួន ។

ន. កិច្ចដែលភរិយាត្រូវប្រតិបត្តិដល់ស្វាមី ដោយស្មារតីប៉ុន្មាន -
យ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. កិច្ចដែលភរិយាត្រូវប្រតិបត្តិដល់ស្វាមី ដោយស្មារតី ៥ យ៉ាងគឺ:

១- សុសំរិហិតកម្មន្តា ចាត់ចែងការងារ មានការចំរើននូវ

អាហារដែលបរិភោគជាដើម ដោយធ្វើតម្រូវឱ្យត្រូវតាមពេលកំណត់.

២- សុសង្កហិតបរិវេណ សង្គ្រោះដល់ជនជាញាតិរបស់ស្វាមី និងញាតិរបស់ខ្លួនដោយស្មោះស្មើ.

៣- សម្ភតញ្ច អនុក្ខតិ ចេះថែទាំនូវទ្រព្យសម្បត្តិដែលស្វាមី រកបានមកហើយ .

៤- អនតិមារិនី មិនប្រព្រឹត្តកន្លងចិត្តស្វាមី .

៥- ឥក្ខា ឬ ហោតិ អនលសា សព្វកិច្ចេសុ ជាស្រ្តីឈ្ងាសវៃ ប្រសប់ក្នុងកិច្ចការទាំងឡាយ មានការចាត់ចែងនូវបរិបទជាដើម ក៏ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងកិច្ចការទាំងពួង ហើយអាចច្បាំងកិច្ចការទាំងនោះឱ្យ សម្រេចបាន ។

ន. ភិច្ចដែលឧបាសកឧបាសិកា ត្រូវប្រតិបត្តិផ្គត់ផ្គង់ដល់សមណៈ នោះមានប៉ុន្មានយ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. ភិច្ចដែលឧបាសកឧបាសិកា ត្រូវប្រតិបត្តិផ្គត់ផ្គង់ដល់សមណៈ នោះមាន ៥ យ៉ាងគឺ:

១- មេត្តេន កាយកម្មេនៈ ដោយកាយកម្ម ប្រកបដោយមេត្តា គឺជាធ្វើនូវកិច្ចដោយកាយ មានទៅនិមន្តលោកដល់វត្តនិងទទួលយកនូវ ធម្មក្រក ទៅគ្រងទឹកប្រគេនលោកនិងគក់ច្របាច់ជាដើម ដោយសេចក្តី

រាប់អានក៏ស្មោះត្រង់អស់ពីដួងចិត្ត .

២- មេត្តេន វិចិត្រមេនៈ ដោយវិចិត្រមូប្រកបដោយមេត្តា គឺថា ធ្វើនូវកិច្ចដោយវាចា មានពោលពាក្យដាស់តឿនអ្នកឯទៀត ឱ្យធ្វើទាន ដល់សមណប្រាហ្មណ៍ និងបន្តិច្ឆន្ទវសន្តសាចុកាវ ក្នុងកាលដែលស្តាប់ធម៌ ទេសនាចប់ និងធ្វើបរិសណ្ឋារៈ ដោយសំដីរាក់ទាក់ជាដើមដោយ សេចក្តីរាប់អានក៏ស្មោះអស់ពីដួងចិត្ត .

៣- មេត្តេន បនោកមេនៈ ដោយមនោកម្មប្រកបដោយមេត្តា គឺថាធ្វើនូវកិច្ចដោយចិត្តមានគិតថា ព្រះចេះទាំងឡាយដែលលោកតែង និមន្តមកកាន់ត្រកូលរបស់យើង សូមឱ្យលោកបានប្រកបដោយសេចក្តី សុខសប្បាយជាដើម ដោយសេចក្តីរាប់អានក៏ស្មោះត្រង់អស់ពីដួងចិត្ត .

៤- អនាវុឌ្ឍតាយៈ ដោយភាវៈជាអ្នកមានទ្វារផ្ទះមិនបិទគឺថាជា អ្នកឧស្សាហ៍ធ្វើទានដល់សមណប្រាហ្មណ៍ កាលបើឃើញសមណ- ប្រាហ្មណ៍មកដល់ហើយ ក៏ឱ្យទានដោយមិនបានត្អូញត្អែរចំពោះរបស់ ដែលមាននោះ ថាជាគ្មានវិញឡើយ .

៥- អមិសានុប្បទានេន ដោយកិរិយាឱ្យនូវអាមិសគឺឱ្យនូវ ខាទនិយៈនិងភោគនិយាហារដល់សមណៈប្រាហ្មណ៍ ។

៦- វិច្ឆុវេលនុបាសកនុបាសិកា ត្រូវប្រតិបត្តិដល់សមណៈដូច

បានរៀបរាប់អំពីខាងលើរួចហើយ ចុះសមណៈមានកិច្ចសង្គ្រោះដល់
ឧបាសក ឧបាសិកាវិញដែរឬទេ?

☞ ឯអំណះត្រូវមានកិច្ច សង្គ្រោះដល់ឧបាសក-ឧបាសិកាវិញ
ដែរ មានដំណោះ យ៉ាងគឺ:

១- បាបា និវាសន្តិ ហាមឃាត់ឧបាសក ឧបាសិកាមិនឱ្យធ្វើកម្ម
អាគ្រក់ មានឃាត់មិនឱ្យសម្លាប់សត្វ និងមិនឱ្យលួចទ្រព្យគេជាដើម .

២- កល្យាណេ និវេសន្តិ ឱ្យឧបាសកឧបាសិកាដក់កល់នៅ
ក្នុងកុសលធម៌ មានទាននិងសីលជាដើម .

៣- កល្យាណេន មនសា អនុកម្មន្តិ អនុគ្រោះឧបាសក
ឧបាសិកា ដោយកល្យាណចិត្ត គឺតាំងចិត្តរៀបរយមេត្តាធម៌ដល់ឧបាសក
ឧបាសិកាទាំងឡាយ ឱ្យបានសេចក្តីសុខ កុំបីមានទុក្ខសោករោគភ័យ
អ្វីឡើយ .

៤- អស្សុត្តំ សារេន្តិ ឱ្យឧបាសកឧបាសិកាបានស្តាប់ធម៌ដែល
មិនធ្លាប់បានស្តាប់ .

៥- សុតំ វិបយោទបេន្តិ ញ៉ាំងធម៌ដែលឧបាសក ឧបាសិកា
ធ្លាប់បានស្តាប់ហើយឱ្យត្រូវតំលៃ គឺចាំប្រាប់ពន្យល់សេចក្តីនៃធម៌នោះ ។

ឱ្យច្បាស់លាស់ប្រាកដឡើង ត្រាតែឧបាសក ឧបាសិកានោះលែងមាន
សេចក្តីសង្ស័យ :

៦- សគ្គស្ស មគ្គំ អាចិក្ខុន្តិ ប្រាប់ផ្លូវស្លឹកដល់ឧបាសក
ឧបាសិកាមានប្រាប់ឱ្យដឹងដូច្នោះថា បុគ្គលដែលបានទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌
នោះព្រោះអំណាចនៃកុសលមានសីល៥និងកុសលកម្មបច្ច ១០ជាដើម ។

ស. ពាក្យថា ពលីនោះប្រែដូចម្តេច ? ពលីនោះតើមានប៉ុន្មាន
យ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ច. ពាក្យថា ពលី ប្រែថា " បូជា " ពលីនោះមាន៥ យ៉ាងគឺ
ញាតិពលី ១, អតិចិពលី ១, បុព្វប្បេតពលី ១, រដ្ឋពលី ១, ទេវតាពលី ១.

ស. ញាតិពលី បូជាដល់ញាតិនោះដូចម្តេច?

ច. បូជាដល់ញាតិនោះ គឺសង្គ្រោះញាតិដោយវត្ថុផ្សេងៗ ដែល
គួរនឹងសង្គ្រោះបាន ។

ស. អតិចិពលី បានសេចក្តីដូចម្តេច?

ច. អតិចិពលី នោះបូជាក្លៀវដែលទើបមកដល់ថ្វីដោយវត្ថុផ្សេងៗ
ដែលគួរនឹងទទួល ។

ស. បុព្វប្បេតពលី បានសេចក្តីដូចម្តេច?

ច. បុព្វប្បេតពលី នោះគឺធ្វើបុណ្យឧទ្ទិសផលបញ្ជូនទៅដល់ពួក

ញាតិដែលទៅកើតក្នុងលោកខាងមុខទៀត ។

ស. រដ្ឋពលី បានសេចក្តីដូចម្តេច?

ច. រដ្ឋពលីនេះបូជាដល់រដ្ឋ គឺបង់សួយសាអាករដល់រដ្ឋការដោយ
ចិត្តស្មោះត្រង់ (បង់ពន្ធជូនរដ្ឋការដោយជ្រះថ្លា)

ស. ទេវតាពលី នោះបូជាដូចម្តេច?

ច. ទេវតាពលី នោះបូជាដល់ទេវតា គឺធ្វើបុណ្យឧទ្ទិសផល
បញ្ជូនទៅដល់ទេវតា នឹកដល់ ទេវតាដែលបានទៅកើតជាទេវតា ព្រោះ
ប្រកបដោយគុណធម៌ទាំង ៥ យ៉ាងមានសទ្ធាជាដើម ។

ពលីទាំង ៥ នេះ គ្រហស្ថគប្បិប្រតិបត្តិ ដើម្បីសេចក្តីសុខក្នុង
លោកនេះ និងលោកខាងមុខ ។

ស. ធុះគ្រហស្ថ ដែលត្រូវប្រតិបត្តិ ប្រយោជន៍ទាំងពីរនោះតើ
ប្រយោជន៍ដូចម្តេច?

ប្រយោជន៍ទាំងពីរនោះគឺ:

- ១- ចិដ្ឋធម្មិកត្តិ ប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ;
- ២- សម្បរាយិកត្តិ ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ។

ស. ប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្នមានប៉ុន្មានយ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្នមាន ៤ យ៉ាងគឺ:

១- ឧដ្ឋានសម្បទា ដល់ព្រមដោយការខ្ចោះខ្មែងព្រើងព្រែង ចាត់ចែងការងារ ដែលខ្លួនត្រូវប្រកបនោះ ។ ដែលជាការប្រោសចាក ទោស មានកសិកម្មជាដើម ។

២- អរក្ខសម្បទា ដល់ព្រមដោយការចែងនាំរក្សាទ្រព្យ ដែលរកបានមកមិនឱ្យវិនាសទៅដោយហេតុផ្សេង ។ មានភ្លើងរេះចោរ លួច និងលេងល្បែងភ្នាលជាដើម ។

៣- កល្យាណមិត្តតា សេពគប់មិត្រល្អ គឺមិត្រដែលមានចិត្ត ល្អ ដែលនាំឱ្យរកប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន គឺជាអនុស្សត្រង់មិនចេះពោក ប្រោសក្នុងកិច្ចណាមួយ ឬរកស៊ីអ្វី។ ជាហេតុឱ្យកើតប្រយោជន៍ ។

៤- សមពិវិតា ចិញ្ចឹមពិវិតដ៏ស្មើ គឺរកទ្រព្យបានមកហើយ ចាយវាយតាមកម្លាំងខ្លួនដែលរកបានមក មិនឱ្យខ្លះខ្ចាយហួសប្រមាណ លៃឱ្យស្មើដូចគេច្នឹងនឹងចិញ្ចឹម ។

ន ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោកមានប៉ុន្មានយ៉ាង? គឺអ្វីខ្លះ?

ច ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោកមាន ៤ យ៉ាងគឺ:

១- សទ្ធាសម្បទា ដល់ព្រមដោយសេចក្តីរឿគុណព្រះរតន - ត្រ័យ រឿកម្ម រឿវល ។

២- សីលសម្បទា ដល់ព្រមដោយសីលមានសីល ៥ ជាដើម

៣- ចាត់សម្បទា ដល់ព្រមដោយការលះប៉បប៉ូយ ៤ មាន ចិវរប្បប្បូយជាដើមដល់សមណនិងព្រាហ្មណ៍ .

៤- បញ្ជាសម្បទា ដល់ព្រមដោយបញ្ជាគឺការចេះដឹង ។

ប្រយោជន៍ទាំង ៤ យ៉ាងនេះ បើបុគ្គលណាបានធ្វើហើយឈ្មោះថា បានជម្រក់ភ្នំរទៅកាន់លោកខាងមុខជានិច្ច លុះវិលាងខន្ធពីនេះទៅនឹងបាន ទៅសុគតិដោយស្រួលមិនលំបាក ឧបមាដូចជាមនុស្ស ដែលដើរតាមច្នូល ក៏ស្អាត រមែងមិនលំបាកឡើយ ។

ប្រយោជន៍ទាំងពីរនេះបើបុគ្គលណាមិនមានទេ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា អន្ធិបុគ្គល គឺបុគ្គលគ្មានភ្នែក បើបុគ្គលណា មានតែប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ឯកចក្ខុបុគ្គល គឺបុគ្គលមានភ្នែកតែម្នាក់ បើមាន ប្រយោជន៍ទាំងពីរ គឺទិដ្ឋធម្មិកត្ថប្រយោជន៍ ឈ្មោះថា ទិព្វចក្ខុបុគ្គល បុគ្គលមានភ្នែកពីរ មើលរឿងស្តាំឃើញបានទាំង អស់ បុគ្គលណាកាន់យកនូវប្រយោជន៍ទាំងពីរនេះបាន បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាបណ្ឌិត សមនឹងពុទ្ធភាសិតដែលព្រះបរមគ្រូទ្រង់សំដែងថា :

**ទិដ្ឋេ ធម្មេច យោ អន្តោ យោ ចន្តោ សម្បរាយិកោ
អគ្គាតិសមយោ ធិរោ បណ្ឌិតោតិ បទុច្ចតិ ។**

សេក្តីថា ប្រយោជន៍ឯណាដែលជាប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្នក្តី

ប្រយោជន៍ឯណា ដែលជាប្រយោជន៍ក្នុងបរិយាកាស ឬផ្តល់ផលលោក
ហៅថាបណ្ឌិត មានប្រាជ្ញាខ្លាំងខ្លួន ព្រោះបាននូវប្រយោជន៍ (ទាំងពីរ
នោះឯង) ។

(ចប់វិន័យឧបាសក)

វគ្គទី ៦ ភាវេតព្វកិច្ចប្បព្ភារ

ឧបាសកឧបាសិកាបានទទួលសមាទានឧបាសថសីល ក្នុងថ្ងៃឧបា
សថកាលនោះរួចហើយ បើចង់ឱ្យមានឥរិយាបថសម្បត្តិក្នុងថ្ងៃនោះយប់
នោះត្រូវសង្រួមកាយវាចាឱ្យបានសមគួររៀបរយតាមពុទ្ធនុញ្ញាតទុកមក ។

ឯការដែលសង្រួមកាយឱ្យបានសមគួរនោះ គឺត្រូវលះបង់នូវការងារ
ទាំងឡាយ មានក្នុងស្រែកាប់ចំការជាដើម ដែលជាការសៅហ្មងដល់
ព្រហ្មចារិយសីលដែលខ្លួនបានទទួលសមាទាន ហើយក្នុងថ្ងៃនោះយប់នោះ
សង្រួមវាចាឱ្យបានសមគួរនោះគឺត្រូវលះបង់នូវតិរច្ឆានកថាទាំង ៣២ យ៉ាង
មាននិយាយអំពីបាយឬស្រូវអង្ករជាអាក្រក់ល្អ អំពីទឹកឬអំពីដីថាក្នុងទីនេះ
ទីនោះមានទឹកថ្លាទឹកល្អក់ដីល្អដីអាក្រក់ អំពីគ្រឿងស្លៀកពាក់ថាល្អថាអាក្រក់
អំពីញាតិរបស់ខ្លួនថាល្អ ថាចំរើនដោយសេចក្តីសុខ អំពីរូបស្រ្តី
ប្រុសថាអាក្រក់ថាល្អជាដើម ហើយគួរប្រកបដោយពាក្យពោលជាទី
សប្បាយ ១០ ប្រការមានពោលអំពីសីល ៥ សីល ៨ និងអានិសង្សសីល ៥

សីល ៨ អំពីសមាទិកម្មដ្ឋានទាំង ៤០ អំពីវិបស្សនាបញ្ញាជាដើម ។

បើបានសង្រួមកាយវាចាសមគួរហើយ ក្នុងថ្ងៃនោះយប់នោះត្រូវស្តាប់
ធម៌ទេសនាឬធ្វើនូវធម្មសាកថា គឺសាកសួរអំពីធម៌ បើមិនបានស្តាប់ធម៌
នោះទេ ត្រូវសង្រួមចិត្តតាំងចំរើននូវកម្មដ្ឋានក្នុងសមចកម្មដ្ឋាន ៤០ ប្រការ
ត្រង់កម្មដ្ឋានណាមួយក៏បាន។ ឯកម្មដ្ឋានទាំង៤០នោះមានសេចក្តីពិស្តារនៅ
ក្នុងគម្ពីរវិសុទ្ធិមគ្គបាលី ឬ សំរាយត្រង់សមាធិនិទ្ទេសវានិទ្ទេសទី២. ក្នុងទី
នេះមិនបានសំដែងអំពីកម្មដ្ឋានទាំងនោះដោយសព្វគ្រប់ទេ គ្រាន់តែប្រាប់
របៀបនិងធម៌ដែលត្រូវចំរើននោះខ្លះប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រោះពុទ្ធភាសិតសំដែងថា
អ្នកដែលចំរើននូវកម្មដ្ឋានទាំង ៤០ ប្រការត្រង់កម្មដ្ឋានណាមួយក្តីនោះត្រូវ
ចំរើនមូលកម្មដ្ឋាន គឺពុទ្ធានុស្សតិកម្មដ្ឋានជាមុនសិន ហើយទើបឱ្យចំរើន
កម្មដ្ឋានឯទៀតតទៅ តាមគួរដល់អធ្យាស្រ័យ ។

ន. កម្មដ្ឋានទាំង ៤០ ប្រការនេះ តើកម្មដ្ឋានណាជាកំពូលលើ
កម្មដ្ឋានទាំងអស់ ទោះចំរើនទៅហើយកើតឧត្តហានិមិត្តក្តី មិនកើតក្តីតែ
មានប្រយោជន៍ច្រើន មានអនិសង្សជាងកម្មដ្ឋានដទៃ តើកម្មដ្ឋានណា?

- ច. ត្រូវចំរើនកាយគតាសតិកម្មដ្ឋាន ទើបមានអានិសង្សច្រើន ។
- ន. ពិនិចំរើនកាយគតាសតិកម្មដ្ឋាននោះ តើដូចម្តេច?
- ច. កាលបើព្រះយោគីប្រាថ្នាដើម្បីចំរើន កាយគតាសតិកម្មដ្ឋាន

នេះ គម្រោងយកនូវឧទ្ទិសយកកោសល្យវិធី គឺវិធីឈ្លាសក្នុងឧទ្ទិសយកយ៉ាង
និងមនសិការកោសល្យវិធី គឺវិធីឈ្លាសក្នុងមនសិការ ១០ យ៉ាង ក្នុង
សំណាកនៃអាចារ្យដែលត្រូវកល្យាណមិត្តក៏មុនសិន ។

ឧគ្គហរកោសល្យវិធី ៧ យ៉ាងនោះគឺ:

- ១- វចសា ឈ្លាសដោយវាចាស្វាច្យាយក្នុងអាការៈ ៣២ .
- ២- មនសា ឈ្លាសដោយចិត្តកំណត់តាមការស្វាច្យាយក្នុង
អាការៈ ៣២ .
- ៣- វណ្ណតោ ឈ្លាសដោយការកំណត់ពណ៌របស់អាការៈនោះ ។
- ៤- សណ្ឋានតោ ឈ្លាសដោយការកំណត់សណ្ឋានរបស់អាការៈ
នោះ .
- ៥- ទិសតោ ឈ្លាសដោយការកំណត់ទិសដែលអាការៈនោះ
កំពុងនៅ
- ៦- ឱកាសតោ ឈ្លាសដោយការកំណត់ឱកាសដែលអាការៈ
នោះ។ កំពុងនៅ .
- ៧- ហិច្ចេ វតោ ឈ្លាសដោយការកំណត់ព្រំព័ទ្ធជុំវិញរបស់អាការៈ
នោះ។ និងភាពដែលអាការៈនោះមិនច្រឡំគ្នា ។

មតិយោបល់ទី ១- ត្រូវហាត់ស្វាធារណៈដោយវាចាឱ្យស្អាតពីនាញក្នុង
អាគារ:ទាំង ៣២ . ៦អាគារ: ៣២ នោះ លោកចាត់ទុកជា ៦ ពួកគឺ:

ពួកទី ១ ឈ្មោះតបបញ្ចុក:មានអាគារ: ៥ គឺ

១- ភេសា សក់ទាំងឡាយមាន ៩ លានសរសៃ មានពណ៌ខ្មៅ
មានឫសចាក់ចុះទៅក្នុងវិស្សកក្សាលប្រវែងមួយចុងស្រូវ, សក់នេះដុះតែក្នុង
មួយឆ្នេមួយសរសៃ មិនដែលមានពីរសរសៃឡើយ . សក់នេះអ្នកប្រាជ្ញ
ទាំងឡាយហៅកំណត់ពិចារណាដោយបរិក្ខណៈកម្មជ្រានថា ជាទិដ្ឋរឿម
រមើម ៥ ប្រការ បរិក្ខណៈដោយសម្បុរ ១, បរិក្ខណៈដោយឋាន១, បរិក្ខណៈ
ដោយភ្លឺ ១, បរិក្ខណៈដោយទិកើត ១, បរិក្ខណៈដោយទិលំនៅ ១, ត្រូវ
ជា ៥ ប្រការ ឱ្យពិចារណាដូចបុគ្គលបរិភោគភោជនាហារ កាលបើបាន
ឃើញសក់ចាក់ចុះមកលើភោជនាហារ ក៏ខ្លឹមរមើមចាក់ចោលចេញ ពុំ
បានបរិភោគឡើយ, សក់នេះជាទិស្រឡាញ់ពេញចិត្តតែកាលតាំងនៅលើ
ក្សាល វេលាដែលចុះចុះមកកាលណាហើយ ក៏មានសេចក្តីខ្លឹមពន់ពេក
ណាស់, សក់នេះដុះនៅលើក្សាលត្រាំនៅក្នុងខ្ទុះនិងឈាម ទឹកស្នេស្នជា
រមើម ឧបមាដូចជាបន្លែ ឬស្មៅដុះនៅពិតកុំឱ្យបង្កន់ ការបស់ស្នេហាគ្រោក
លាមកអាត្រក់គួរខ្លឹមរមើមពេកណាស់ ។

២- លោមា រោមទាំងឡាយ មានប្រមាណ ៩ ហ្វីនរណ្តៅ សម្បុរ

សក់មាន ល្បែងក៏មាន ខ្មៅក៏មាន ឧបមាដូចបូសក្តោត. ឯរោមនោះ
កើតពីសាច់ស្បែកដែលរុំកាយ រៀបលែងតែទីដែលសក់ដុះនិងចាចដែ .
ក្នុងមួយរន្ធ១ សរសៃ ។ មិនដុះមួយរន្ធ ។ ពីរបីសរសៃឡើយ រោមនេះ
ជាបកិកូលកម្មដ្ឋាន ៥ ប្រការដូចគ្នានឹងសក់ដែរ ។

៣- នខា ក្រចកទាំងឡាយ មាន ២០ ពណ៌សដូចស្រកាត្រី
ដុះនៅចុងម្រាម ទាំង ២០ គឺម្រាមដៃ ១០ ម្រាមជើង ១០ ក្រចកនេះជា
បកិកូលកម្មដ្ឋាន ៥ ប្រការដូចគ្នា ។

៤- ទន្តា ធ្មេញទាំងឡាយមាន ៣២ ចំពោះអ្នកដែលមានវាសនា
បើអ្នកដែលក៏មានវាសនា មាន ២៤ ខ្លះ ២១ ខ្លះធ្មេញនេះមានសម្បុរស
មានសណ្ឋានទីទៃ ។ ពីគ្នា គឺចុងធ្មេញ ៤ នោះបីដូចគ្រាប់ឃ្នោតដុះរៀង
គ្នា ឯចង្កូមទាំង ៤ មានសណ្ឋានដូចផ្កាម្លិះក្រពុំមានចុងស្រួចឡើង មាន
បូសដុះចុះទៅ ចង្កូម ១ បន្ទាប់ចេញមកម្ខាង ។ ៤ សណ្ឋានដូចកងរទេះ
ឯចុងចាក់បូសទៅនោះមានចំពាម ៣ ខាងលើមានចំពាម ២ . ធ្មេញនេះ
បង្កើតពីភ្លើងលើភ្លើងក្រោមជាទីស្មោកគ្រោកជាប់ស្មៅស្ម័គ្រខ្លះ ជាប់ឈាមខ្លះ
ជាប់ទឹកមាត់ខ្លះឈាមអាត្រក់ខ្លះ បើពុំបានព័រះតែមួយវេលាក៏មានក្លិនស្អុយ
ញាប់ វាទីគួរឡើងរមើមដល់បុគ្គលទាំងពួង ធ្មេញនេះតែកើតមកហើយ
តែងបាក់បែករង្គោះរង្គើចេញទៅវិញវាធម្មតាឥតខ្ចីមសារទេ. ធ្មេញនេះក៏

ជាបរិក្ខលដោយកម្មដ្ឋាន ៥ ប្រការដែរ ។

៥- តថា ស្បែក ។ នេះបើបកយកតែសម្បកក្រៅចេញពីខ្លួនមក ប្រមូលឱ្យមូលមានប្រមាណប៉ុន្តែពុទ្ធន្ត្រាមានសម្បទីទៃ ។ ពីគ្នា ខ្លះស ខ្លះ ខ្មៅ ខ្លះលឿងខ្លះក្រហម ស្បែករុំសាច់ឧបមាដូចជាសម្ប កដង្កូវនាងស្បែក ជើងដូចជាគេពាក់ទ្រនាប់ជើងស្បែកកំភួនជើង ដូចជាគេយកស្លឹកត្នោតមក រុំ ស្បែករលោងដូចជាចង់ដែលបុគ្គលច្រកអង្ករពេញ, ស្បែកត្រគាកដូច ជាដំរងទឹក, ស្បែកខ្នងដូចជាស្បែកដែលគេរុំផែនក្តារ, ស្បែកពោះដូចជា ស្បែករុំជើង,ស្បែកដើមទ្រូងមានសណ្ឋាន ៤ ជ្រុង ស្បែកដៃទាំងពីរដូច ជាស្បែកគេរុំបំពង់ធ្នូ, ស្បែកម្រាមដៃដូចស្រោមកាំបិតកោរ, ស្បែករុំកាយ ដូចចង់ដាក់កូនសោ, ស្បែកកដូចគេយកបន្ទះឫស្សីមកត្បាញជាបំពង់តាគ្នា ស្បែកមាត់មានរន្ធព្រោកដូចជាសម្បកកណ្តូប, ស្បែកក្បាលដូចជាស្លោក បាត្រ, ស្បែកនេះក៏ជាបរិក្ខលដោយកម្មដ្ឋាន ៥ ប្រការដូចគ្នាដែរ ។

ពូកទី ២ ឈ្មោះវត្តបព្ភកៈមានអាការៈ ៥គឺ:

១- មំសំ សាច់នោះមានប្រមាណ ៩០០ ដុំ មានសម្បក្រហម ដូចផ្កាចារមានសណ្ឋានទីទៃ។ ពីគ្នា សាច់កំភួនជើងនោះដូចជាស្លឹកត្នោត ដែលគេវេចប្រមូលហើយដកលំទុក សាច់ភ្នៅដូចអង្រែច្នៃ សាច់ចុងត្រ គាកនោះដូចដុំថ្មចង្រាន, សាច់ស្នងនោះដូចផែននៃស្ករ, សាច់ញីងជំនី

នោះដូចជាវិស្វិតដែលណាមកញ៉ាំង, សាច់កោះទាំងពីរនោះ ដូចវិគេ
យកទៅចងព្រួញទុក សាច់ទាំង ៩០០ ដុំនេះដូចជាគេរុំជាប់និងក្អម ៣០០
កំណាត់, សាច់ក្រោមជាប់និងក្អម សាច់លើជាប់ស្នើនិងស្បែក សាច់
ទាំងនេះពុំមានខ្លឹមសារទេ វាអសុភស្នេហាគ្រោកគួរខ្លើមអើមក្រៃពេក ។

២- ឆ្មារសរសៃទាំងឡាយ, សរសៃនេះ មានប្រមាណ ៩០០
សរសៃ មានសម្បុរសសុទ្ធចងពុំទុរិត្តក្អមទាំង ៣០០ កំណាត់ដូចរូប
យន្តដែលគេដោតក្រកខ្សែយន្ត សរសៃធំទាក់ទៅតាមក្អមពុំនិខាងក្មេង ៥
សរសៃ ខាងស្តាំ ៥ សរសៃ, សរសៃធំចាក់ចុះទៅតាមក្អមខ្នងខាងក្មេង ៥
សរសៃ ខាងស្តាំ ៥ សរសៃ, សរសៃចាំមកជួបប្រព័ន្ធគ្នាទុរិតទាំងអស់, សរ
សៃធំសួរទៅតាមដៃស្តាំ ដៃក្មេងម្ខាងៗ ១០ គឺសរសៃខ្នងដៃ ៥ ចាចដៃ ៥
ត្រូវជា ១០ ,សរសៃធំដែលសួរទៅតាមពើងម្ខាងៗ ១០ ។ និងពើងម្ខាងៗ
៥ ។ សរសៃ រួមត្រូវជាសរសៃធំ ៦០ ដែលវិស្វិតក្អម ៣០០ កំណាត់
ដែលមាននៅក្នុងកាយ ។

៣- អដ្ឋិ ក្អមទាំងឡាយ ក្អមនេះមានប្រមាណ ៣០០ កំណាត់
លើកតែចេញ ៣២ ចេញ គឺក្អមដៃ ៦៤, ក្អមពើង ៦៤, ក្អមខ្នង
ដែលអាស្រ័យនូវសាច់នោះ ៦៤, ក្អមតែង ២ ពើងមួយៗ មានក្អមភ្នែក
គោក ។ ក្អមភ្នែក ២, ក្អមចង្កេះ ២, ក្អមទ្រុនខ្នង ១៨, ក្អម

ព័ន្ធ ២៤. ប្លង់បើមធ្យម ១៤ ប្លង់ចុងដេរឺម ១. ប្លង់ដេកាំបិត. ប្លង់ច្បាប់
២. ប្លង់ស្នាម ២. ប្លង់រង្វាយស្នាម ២. ប្លង់ដើមដៃ ២ កំភួនដៃមួយ ។ មាន
ប្លង់ពីរ ។. ប្លង់ក ៧. ប្លង់បង្ហា ២. ប្លង់ច្រមុះ ១. ប្លង់ភ្នែក ២. ប្លង់គ្រចៀក
២. ប្លង់ថ្នាស ១. ប្លង់បង្ហើយ ១. ប្លង់លោក្យាល ៩. រួមត្រូវជាប្លង់៣០០
កំណាត់ ។

ឯប្លង់ទាំងនេះមានសម្បុរសសុទ្ធ មានសណ្ឋានទ្រង់ទ្រាយរៀងរាង
គឺប្លង់ចុងម្រាមកើតដូចថ្លែងស ប្លង់ម្រាមដៃកណ្តាលដូចគ្រាប់ខ្នុរណែង.
ប្លង់ម្រាមកើតខាងគល់ដូចដើមបុស. ប្លង់នោះបីដូចជាគំនរផ្តា. ប្លង់
កែងកើតដូចកំពឹងភ្នែក. ប្លង់ភ្នែកគោដូចថ្លែងរង្គាញ់. ប្លង់កកើតដូចបណ្តាល
ចេក. ប្លង់ស្នាមកើតដូចដង្កូវ. ប្លង់ស្នាមកើតដំដូចប្លង់ពស់ស្វិត: ប្លង់
ក្យាលពង្រដូចពពុះទឹក. ប្លង់ដៃលើចាប់ទៅនឹងប្លង់ភ្នែកដូចថ្លែងត្រូចទុំវែលគេ
កាត់ចុងចេញ. ប្លង់ចង្កេះទាំងពីរចាប់គ្នាតែមួយដូចចង្រ្កានស្នូនភ្នំ. បើ
ញែកឱ្យរៀងគ្នាដូចដង្កាប់ក្រវាង. ប្លង់គ្រឡាតវែលនៅក្នុងប្លង់ចង្កេះដូច
ពស់ផ្តាច់មុខបើកពពរ មានប្រហោងតូចៗចំនួន ៧ ឬ ៨ ប្លង់ខ្នងទាំង
រស់ខាងក្នុង ដូចការង្វែងសំណ វែលគេដកល់ចុកលើ ។គ្នា ខាងក្រៅ
ដូចរបៀបតូចផ្តាំ. ប្លង់ច្រមុះខ្នង ២ ៣ តាមចង្កេះប្លង់ខ្នងទាំងនោះដូច
ចេញណាវ. ប្លង់ព័ន្ធទាំង ២៤ បើមិនពេញវិបូណ៌ទេ ដូចកណ្តៀវវែល

មានធ្មេញមិនពេញបរិបូណ៌ បើពេញបរិបូណ៌ ដូចកណ្តៀវដែលពេញ
 បរិបូណ៌រួមទាំងអស់ដូចស្លាបមាន់សដែលគេលាតសន្ធិង, ក្តីងបេះដូង
 ដូចរលាវែក, ក្តីងទ្រូងទាំង ១៤ ដូចស្លាបគ្រុឌចាស់, ក្តីងភ្នែកដូចដងកាំ-
 បិតស្ពាន់តូច, ក្តីងបង្ហូរស្នាដូចផ្លែចមរបស់ជនក្នុងប្រទេសឈ្មោះសីហាឡៈ
 ដែលវិចរិលអស់, ក្តីងដើមដៃដូចក្របកញ្ចក់, ក្តីងដើមដៃខាងចុងដូចគ្រាប់
 ភ្លោតមួយគូ, ក្តីងភ្នែកដៃដូចរំពេចសំណដែលគេរំលាយជាមួយដំកល់ទុក
 ក្តីងខ្នងដៃដូចតំនរបួសរុនដែលគេយកមកដំរៀប, ក្តីងម្រាមដៃខាងគល់ដូច
 ខ្ទុយ, ក្តីងកណ្តាលដូចគ្រាប់ខ្នុរមិនពេញ, ក្តីងខាងចុងដូចគ្រាប់ល្បៀង
 ក្តីងទាំង ៧ ដូចថ្នាំបូស្សី ដែលគេដោតនិងឈើតាមលំដាប់គ្នា, ក្តីង
 ចង្កាខាងក្រោមដូចខ្សែដង្កាប់ដៃករបស់ជាងទង, ខាងលើដូចផ្នែកាំបិត
 សកអំពៅ, ក្តីងថ្ងាសដូចស្នូកសំបូដែលគេដាក់ផ្តាប់, ក្តីងរណ្តៅភ្នែកនិង
 រណ្តៅច្រមុះដូចគ្រាប់ភ្លោតខ្លី ដែលគេយកសាច់ក្នុងចេញ ក្តីងគុម្ពត្រចៀក
 ដូចស្រោមកាំបិតកោររបស់ខ្មាន់ព្រះកេស, ក្តីងថ្ងាសក្តីងគុម្ពត្រចៀក
 ដែលជាប់គ្នាជាផ្ទាំង ។ ខាងលើដូចក្តមដាក់ខ្លាញ់ពេញ, ក្តីងបង្ហើយដូច
 ត្រឡោកដូងកោងដែលគេកាត់មាត់ចេញ, ក្តីងក្បាលដូចរលាឃ្លោកសាយ
 ដៀវចាស់គេស្រេះទុក ។

បណ្តាក្តីងទាំងឡាយក្តីងក្បាលនៅលើក្តីងក ។ នៅលើក្តីងខ្នង ។

នៅលើភ្នំចង្កេះ។ នៅលើភ្នំភ្នំ ។ នៅលើភ្នំឆ្នង់នៅលើភ្នំស្នួង។ នៅលើភ្នំភ្នំកោះ។ នៅលើភ្នំជើង មានសភាពគួរឱ្យអើមក្រៃពេក ។

អដ្ឋិមញ្ញំ ខ្លក្នុងភ្នំ មានសម្បុរសតាំងនៅក្នុងភ្នំ ៣០០ កំណាត់ បើភ្នំធំខ្លក្នុងច្រើន បើភ្នំតូចខ្លក្នុងតិច ឧបមាដូចផ្កាដែលបុគ្គលរោល ភ្លើងឱ្យភ្លឺហើយយកសំបកចេញ ហើយដាក់ក្នុងបំពង់ឬស្សី ។

៥- វកំ(១) ទាច មានសម្បុរក្រហមដូចផ្លែឧទុម្ពរស្រឡាតាលពាប់ នៅជាមួយនិងច្រើម ស្លត-បេះដូងទាំងពួង ។

ពួកទី៣ឈ្មោះបង្គោលសបក្សកម្ពុជាការ ៥គឺ:

១- ហាមយំ បេះដូង ឬ ចិត្ត នៅចំពាក់កណ្តាលដើមទ្រូងមាន សម្បុរក្រហមដូចផ្លែឧទុម្ពរជាតិ ឯខាងក្នុងបេះដូងនោះ ប្រៀបដូចផ្លែ ននោងទុំ រន្ធប៉ុនក្រូចធ្នូរ មានសណ្ឋានដូចឈូកក្រពុំ បើបុគ្គលមាន ប្រាជ្ញាឈ្លាសវាងវៃ បេះដូងនោះដូចផ្កាឈូកស្រពោនខាងក្នុងមានទឹក រក្សាទឹកចិត្តចំនួន១១ផ្លែ បើបុគ្គលជាភាគចរិតទឹករក្សាចិត្តក្រហម ទោស= ចរិតរក្សាទឹកចិត្តខ្មៅ មោហចរិតទឹករក្សាចិត្តក្រហមដូចទឹកលាងសាច់រិតក្ត

---

(១) វកំ ក្នុងសៀវភៅប្រជុំកងធម៌ថ្នាក់ត្រី ប្រែថា តម្រងបស្សាវៈ បើតម្រងបស្សាវៈទេ ហេតុអ្វីនៅជាមួយ-ស្លត-បេះដូងទៅវិញ?

ចរិតទឹកក្សាចិត្តពណ៌ដូចកាកថ្លែងពាយព្រហ្ម សទ្ធិចរិតទឹកក្សាចិត្តពណ៌
ដូចផ្កាកណ្តិកា បញ្ញាចរិតទឹកក្សាចិត្តថ្លាមិនល្អកំភក្រឡើយដូចកែវមណី ។

២- យកនំ ច្រើម មានសម្បុរក្រហមដូចផ្កាឈូកក្រហមដំកល់
នៅខាងចន្លោះខាងស្តាំ រាងដូចស្លឹករលូសធ្មេង បើអ្នកមានប្រាជ្ញាចុង
ច្រើមដែក. បើអ្នកអំប្បក្រតប្រាជ្ញា ចុងច្រើមនោះមិនដែកឡើយ. បើខ្លួន
ធំម្តេចម្តាយតែមានប្រាជ្ញាច្រើមនោះតូច បើមនុស្សនោះតូច តែជាអ្នកជោគ
ល្ងង់ ច្រើមនោះក៏ធំពុំមានចុងដែកឡើយ ។

៣- កិលោមកំ វាវប្បក្រដាស មាន ២ យ៉ាង គឺវាវដែលរុំច្រើម
ស្ងួតបេះដូង ១ វាវដែលរុំឆ្អឹង ៣០០ កំណាត់១ , មានពណ៌ដូចសំពត់
ទុក្ខលពស្រួចាស់ ។

៤- បិហាកំ ក្រពះ មានសម្បុរដូចផ្កាកន្ទីស ដូចអណ្តាតកូនគោ
ខ្មៅក៏មាន បើគេប្រហារដោយគ្រឿងសស្ត្រារុំធុងតែក្រពះនោះលៀន
ចេញមកខាងក្រៅទៀងតែស្លាប់ ។

៥- បញ្ចុ ស្ងួតៗនេះមានប្រភេទជាដុំសាច់ ៣៣ ដុំជាប់គ្នាមាន
សម្បុរក្រហមព្រឿង ។ ដូចថ្លៃឧទម្ពរស្រគាល បើបុគ្គលនោះអត់អាហារ
ពុំចាំនបរិភោគ ភ្លើងក៏រេះចូលដល់ស្ងួតៗក៏ស្ងួតក្រៀម បើបានបរិភោគអា-
ហារឆ្អែតបរិបូណ៌ហើយភ្លើងធាតុនោះ ក៏រេះអស់អាហារដែលបរិភោគចូល

ទៅ ស្ងួតនោះក៏ស្រស់ឡើងដូចពីដើម ឯស្ងួតនោះស្ថិតនៅត្រង់ចន្លោះ
ដោះទាំងពីរសំយុងចុះមកគ្របច្រើមនិងសាច់ស្ងួត ។

កូតនី៤ឈ្មោះមត្តលុទ្ធបញ្ចក មានអាការៈ៥គឺ

១- អន្តំ ពោះវៀនធំ បើពោះវៀនមនុស្សបុរសប្រវែង ៣២
ហត្ថ, បើពោះវៀនមនុស្សស្រីប្រវែង ២៤ ហត្ថ វៀនជាធ្មត់ ២៤ ធ្មត់
ទៅលើទល់ដើមក ចុះទៅក្រោមទល់ទ្វារធំ ពោះវៀននេះមានសម្បុរស
ខាងក្នុងពោះវៀននោះដូចសម្បុរខ្មែរណាម្នាក់ ក្រៅពីរនោះរម្ងល់ ។ ក្នុងពោះ
វៀននោះសឹងច្រឡមដោយហ្នូរដង្កូវ ៣២ ត្រកូល ដង្កូវនេះវាទៅវាមក
ក្នុងពោះវៀនធំ បើខានបរិភោគអាហារចូលទៅ ដង្កូវទាំងនោះវាងើប
ក្បាលឡើងច្រូង ហើយវាវញក់ច្រើម បេះដូង - ស្ងួត បើបុគ្គលបានបរិ-
ភោគអាហារចូលទៅបាន ១ ម៉ាត់ឬ ២ ម៉ាត់ ដង្កូវទាំងនោះក៏នាំគ្នាមកប្រ-
ពែងដណ្តើមស៊ីអាហារដែលចូលទៅនោះ ដង្កូវទាំងនោះតែងកើតតែង
ស្លាប់នូវក្នុងពោះវៀនធំនោះឯង ។ ពោះវៀនធំនោះជាលំនៅជាទីកើត
ជាទីស្លាប់នៃដង្កូវទាំងឡាយ ឧបមាដូចបុគ្គលកាត់ក្បាលពស់ ហើយ
បំពេនក្នុងទីណាមួយ ។

២- អន្តគុណំ ពោះវៀនតូច ។ នេះចងទាក់និងពោះវៀនធំមាន
សម្បុរសដូចជានិលុប្បល (ផ្កាឧប្បលខៀវ) បើបុគ្គលធ្វើការជាទម្ងន់ពោះ

រៀនតូចធ្ងន់ បើពោះរៀនតូចនោះធ្ងន់ហើយ ពោះរៀនធំក៏ធ្ងន់តាម បើនៅ
ស្ងៀមដូចប្រក្រតី ពោះរៀនតូចនោះក៏រិតរួតពោះរៀនធំ តង់នៅដូច
ដើម ។

៣- ឧទរិយំ អាហារថ្មីដែលបុគ្គលបរិភោគចូលទៅនោះល្អិតដោយ
ធ្មេញក្រោម និងធ្មេញលើ ដូចស្ងាស់បុក អណ្តាតនោះដូចបុគ្គលយកដៃ
ត្រឡប់បង្វិល កាលបើអាហារចូលទៅដល់ក្នុងអណ្តាតជ្រួតជ្រាបច្រឡំ
និងទឹកមាត់វាវ លុះដល់ដើមអណ្តាតជ្រួតជ្រាបច្រឡំនិងទឹកមាត់ខាប់ភ្លិន
រសពិសាក៏បាត់ទៅ ។ លុះដល់ក្នុងពោះហើយ មុខគួរឱ្យខ្លើមរមើមក្រៃ
ពេកឧបមាដូចកំអួតផ្អែរនោះសោត ដូចបាយគេត្រាំសិតអំបោះកាលបើ
អាហារនោះធ្លាក់ចូលទៅក្នុងពោះហើយ ក៏ប្រឡាក់ដោយទឹកណាមកអា-
ក្រក់ បើបុគ្គលនោះមានស្មៅស្ម័គ្រច្រើនអាហារនោះខៀវ បើមានខ្ទះច្រើនអា-
ហារនោះប្រឡំទៅដោយទឹកស្អុយ បើមានណាមច្រើនអាហារនោះក្រហម
ភ្លើងធាតុសុតអាហារនោះបក់ឡើងឱ្យហូងដង្ហូវដណ្តើមគ្នា អាហារដែល
បុគ្គលលេបចូលទៅនោះ ចែកចេញជា ៥ ចំណែក គឺបានទៅដង្ហូវស៊ី
១ ចំណែក ភ្លើងធាតុសុតក្នុងឧទរ ១ ចំណែក បានជាទឹកមូត្រចំណែកបាន
ជាណាមក១ ចំណែក បានជាសាច់ស្បែកណាម ១ ចំណែក រួមជា ៥ ចំណែក

៤- ករិសំ អាហារចាស់ ដែលភ្លើងធាតុសុតឱ្យស្អាតដូចគេបុកនិង

គុណវុច្ចល្អិតហើយ ក៏ហូរចូរទៅតាមចន្លោះពោះរៀនធំចូលទៅខាប់ជាដុំ
 ហើយក៏តាំងនៅក្រោមពោះរៀនធំ ក្នុងពោះរៀនយើងនេះឧបមាដូចថ្នាំ
 ឫស្សីប្រវែង ១ អង្គលីដ៏ពេញដោយដី ដូចម្តេចវិញ. ឯអាហារចាស់នោះ
 សោតក៏ដូចដីដែលបុគ្គលដាក់ក្នុងបំពង់ឫស្សីនោះឯង ។ អាហារដែល
 ជ្រួតជ្រាបសព្វសព្វកាយ ឱ្យចំរើនសាច់សម្បុរឈាម គឺអាហារដែល
 បុគ្គលបរិភោគទៅនោះ ទោះតិចក្តីច្រើនក្តី ក៏បែកចេញជា ៥ ជំពូកដូច
 ពណ៌នាមកនោះឯង អាហារដែលភ្លើងធាតុពោះពុះចុលឡើង ឧបមាដូច
 ថ្នាំបាយពុះ ធម្មតាបាយពុះកន្ទក់លំអងរមែងអណ្តែតតាមពុះឡើង
 មកជាប់នឹងមាត់ថ្នាំដូចម្តេចវិញ អាហារដែលយើងបរិភោគចូលទៅ
 ភ្លើងធាតុរមែងពោះពុះចុលឡើងមកជាប់នៅត្រចៀក ភ្នែកច្រមុះដូច្នោះដែរ ។
 ពពុះអាហារដែលភ្លើងធាតុបក់ឡើងមកជាប់នៅក្នុងរន្ធត្រចៀក ភ្នែកច្រមុះ
 សន្មតថា អាចម៍ត្រចៀកភ្នែកច្រមុះ បើមកជាប់នៅធ្មេញ សន្មតថាសំអេក
 ធ្មេញបើមកជាប់អណ្តាតសន្មតថាអុលអណ្តាត ភ្លើងធាតុដុតឱ្យល្អិតឡើង
 ចែកចេញជាលាមក (អាចម៍) ចែកចេញឱ្យចំរើនសាច់ស្បែកទាំងពួង ។

៥- មត្តកេមត្តលុត្តំ ខួរក្នុងក្បាល មូលបីដូចជានំ ខួរក្នុង
 ក្បាលនេះឧបមាដូចម្សៅ ដែលបុគ្គលលុញឱ្យមូលជាដុំ មានសម្បុរស
 ដូចដំឡូង ៣ ដុំប្រជុំគ្នានៅក្នុងក្នុងក្បាល មុខគួរឱ្យខ្ពើមរមើម

ក្រែពេក ។ លោកអ្នកប្រាជ្ញគប្បីពិចារណារឿងពេះខ្លួនអសុភដូចម្តេចមិញ
ខ្លួនក្នុងក្បាលយើងទាំងពួងក៏ដូចគ្នាពុំមានប្លែកឡើយ ។

ពូកទី ៥ ឈ្មោះបេធតក្កៈ មានអាករៈ ៦គឺ:

១- បិត្តំ ទឹកប្រមាត់ ៦ទឹកប្រមាត់នោះមាន ២ យ៉ាងគឺ ព័ទ្ធបិត្ត ១
អព័ទ្ធបិត្ត ១ ។ ព័ទ្ធបិត្តនោះមានសណ្ឋានដូចថ្នែរនោងនៅក្នុងទីពាចនោះ
បេះដូងច្រើម, ទឹកប្រមាត់នោះថាបើកំរើកហើយសត្វពងទាំងពួងទៅពាំ
ក្អួតល្វីល្វើ ពុំអីងអ្វីឡើយ, អព័ទ្ធបិត្តនោះមានសម្បុរសដូចក្តារក្តុលស្វិត
ប្រមាត់នេះប្រាបសព្វសព័ក្តារយចៀសតែសក់រោមក្រចកចេញ ក្រៅពី
នោះទាំងប៉ុន្មានប្រាបទៅសព្វទាំងអស់ ក៏តមានសេសសល់ឡើយ,
ប្រមាត់នេះតែកម្រើកហើយតែងធ្វើឱ្យភ្នែកក្រហមឱ្យវិល ធ្វើខ្លួនឱ្យកំរើក
ញាប់ញ័រ រួមត្រូវជាប្រមាត់២ ប្រការ ។

២- សេម្ហំ ស្មេស្មំ ។ ក្នុងរាងកាយនៃអ្នកទាំងពួងនេះ ប្រមាណ
១៣ត្រ សម្បុរដូចទឹកស្អិតខ្ពង់កំលំនៅក្នុងពោះ បរិភោគអាហារចំណី
អ្វីៗទៅក្នុងបំពង់កហើយ អាហារនោះក៏រំកសេម្ហៈចែកពាចនោះហើយ
កលេថចុះទៅក្នុងខាងក្រោមពោះ កាលអាហារលេថចុះទៅក្រោម ស្មេស្មំ
នោះក៏ប្រមូលគ្នាដូចដែលវិញ មានគណនាដោយស្រះក៏ពេញទៅដោយ
ចកសារាយទាំងពួង ហើយបុគ្គលយកដុំអ្វីមួយចោលទៅក្នុងស្រះ ចក

សារាយនោះក៏មកពិតវិញ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ - អាហារដែលបរិ-
ភោគចូលទៅហើយ ក៏ពិតមកវិញដូចដើម មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ ។

សេដ្ឋះនេះ ប្រមូលបិទចាំងនៅលើខ្លួនអសោចី ក្នុងពោះមិនឱ្យហុយ
មកលើពាន បើពុំមានសេដ្ឋះបិទចាំងទេ សំអុយអសោចីក្នុងពោះក៏
ហុយឡើង ស្មេស្ម័នេះមានឧបមាដូចផែនក្តារបិទបង្គន់ មិនឱ្យក្លិន
អសោចី ហុយឡើងយ៉ាងណា. ស្មេស្ម័បិទចាំងក្លិនអសោចី ក្នុងកាយមិន
ឱ្យហុយឬចំហាយឡើងយ៉ាងនោះដែរ ។

៣- បុព្វេ ខ្ពុះ មានពណ៌ក្រហម ស- លឿនទីទៃ។ ពិត្នា បើ
ត្រូវមុតនិងអ្វីៗខ្លាំង ឈាមក៏មកតុមទៅជាខ្ពុះត្រង់កន្លែងដែលមុតនោះ ។

៤- លោហិតំ ឈាម មានពីរប្រការ គឺសំសរណលោហិត ១
សន្និទិតលោហិត ១ ។ សន្និទិតលោហិត មានសម្បុរដូចជាទឹកស្បែង
ខាប់- នៅក្នុងពោះឡើងទៅដល់ស្បត ច្រើម បេះដូង បើឈាមនោះពុំ
បានលិចដល់ស្បត ច្រើម - បេះដូងកាលណា ក៏បណ្តាលទៅជាផ្សាព្វល
ក្តៅក្នុងដើមទ្រូងកាលណោះ ។ ថាបើឈាមនោះតាំងនៅដោយធម្មតា
ប្រក្រតី ក៏ត្រជាក់ដើមទ្រូង ត្រជាក់ចិត្ត មានសិរស្សស្តី មានសម្បុរដូច
ទឹកល្អក្រហមថ្លា ។

៥- សេទោ ញើស ។ នេះជាទីតាំងនៅក្នុងរោមទាំងពួង មាន

សម្បជូនប្រេងលូថ្នាំ ជាបើត្រូវក្តៅកាលណាក៏ហូរចេញពីរន្ធពោមទាំង ពួងកាលណោះ ។

៦- មេទោ ខ្លាញ់ខាប់ មានសម្បជូនរមៀត មានសណ្ឋានដូច សំពត់ទុក្ខលបកស្រួចស្រាស់ នៅចន្លោះស្បែកក និងសាច់បើបុគ្គលនោះស្គម ខ្លាញ់ខាប់ក៏តិច បើធាត់ខ្លាញ់ច្រើន ។

ពូកទី ៦ ឈ្មោះបុគ្គតក្កៈមានអាការៈ ៦គឺ

១- អស្ស ទឹកភ្នែក ។ បីដូចប្រេងថ្នាំ នៅក្នុងរង្វង់ភ្នែកទាំងពីរ ជាបើមានកើតទុក្ខទោមនស្សកាលណាហើយ ទឹកភ្នែកនោះក៏ហូរចេញ មកឬសើចខ្លាំងពេកឬអត់ងងុយណាក៏ទេ ក៏បណ្តាលឱ្យទឹកភ្នែកហូរ ចេញមកដែរ ហើយក៏ស្រក់មកពីរង្វង់ភ្នែក ។

២- វសា ខ្លាញ់វាវ សម្បជូនប្រេងដូង ដែលតាំងនៅក្នុងស្បែក ពោះ ជ្រមុះ ថ្នាំស និងចុងស្មា ជាបើបុគ្គលត្រូវកំដៅភ្លើងភ្លឺ កំដៅព្រះ អាទិត្យភ្លឺ ឬធ្វើការសារពើអ្វីជាទម្ងន់ ខ្លាញ់វាវនោះក៏ហូរចេញមកជ្រាប អស់ទាំងខ្លួន ។

៣- ខេឡោ ទឹកមាត់ មានសម្បជូន តាំងនៅក្នុងថ្ពាល់ បើ ឃើញវត្ថុអ្វីៗ ដែលគួរខ្ពើមរមើម ទឹកមាត់នោះក៏ហូរចេញមក ឬឃើញ គេបរិភោគអ្វី ។ ដែលមានរសជាតិដ៏ឆ្ងាញ់ក៏កើតសេចក្តីស្រេកឃ្លានឡើង

ទឹកមាត់នោះក៏ហូរចេញមក ពុំនោះសោតបរិភោគរបស់មាត់ចេញ បរិភោគ
ហើរជាដើមក៏បណ្តាលឱ្យហូរមកដែរ ឬមិនចាប់បរិភោគអ្វី ។ ស្រែនៃ
ស្រាប់តែហូរមកឯង។ ក៏មាន, បើទឹកមាត់គ្មានទេ បំពង់កកខះស្ងួតពុំបាន
សេចក្តីសុខស្រួលឡើយ ។ ទឹកមាត់រាវនៅចុងអណ្តាត ទឹកមាត់ខាប់នៅ
ដើមអណ្តាត ទឹកមាត់តែងហូរជ្រាបមកជានិច្ច ឧបមាដូចអណ្តូងខ្សាច់
ដែលបុគ្គលពិក មិនដែលរឹងទឹកដូចម្តេចមិញ, ទឹកមាត់យើងនេះ ក៏ជ្រាប
សើមចេញមកពីក្នុងមាត់មិនដែលដាច់ ដូចអណ្តូងខ្សាច់នោះឯង ។

៤- សង្ឃនិកា ទឹកសម្បោ មានសម្បុរដូចជាទឹកនៅក្នុងគ្រាប់
ត្នោតខ្លី បើបុគ្គលនោះមានធម៌ឈឺផ្តាសសាយ ក្អក ទឹកសម្បោក៏ហូរចេញ
មកតាមរន្ធច្រមុះ មានសភាពគួរឱ្យរើមមែកពេក ។

៥- លសិកា ទឹករំអិល នៅក្នុងសម្ងាត់ភ្លឺងទាំងពួង បើបុគ្គល
នោះមានទឹករំអិលនៅក្នុងសម្ងាត់ភ្លឺងតិច នឹងដេក, រើរ ឈរ អង្គុយមិន
ស្ងប់រហ័សរហួន ហើយច្រើនលាន់ឮប្រស ។ បើសម្ងាត់ភ្លឺងនោះមានទឹក
រំអិលច្រើន មិនលាន់ឮឡើយ ហើយជាអ្នករហ័សរាងវែងផង ។

៦- មុត្តំ ទឹកមូត្រ មានសម្បុរដូចទឹកជ្រក់សណ្តែករាជមាសកើត
នៅក្នុងខាងក្រោមស្ថិតនៅក្នុងក្រពះនោម ផ្លូវដែលទឹកមូត្រចូលទៅមិន
ប្រាកដ ប្រាកដតែទឹកមូត្រហូរចេញ បើក្រពះនៅមានទឹកមូត្រពេញ

ហើយស្រុកនឹងឆ្ងាយតែងខ្វល់ខ្វាយថា " អញនឹងបន្ទេរកំន្រូវស្រូវ " ក្នុងចំនោមអ្នកដែលបានបញ្ជូនមកនោះ គួរឡើងមរមើមក្រៃពេក ។

ត្រូវស្វាធ្យាយពួកទី ១ ជាអនុលោមប្បវិលោមឱ្យចេះស្មាត់ជាមុន រួចហើយស្វាធ្យាយចូលទៅក្នុងពួកទី ២. លុះបានស្មាត់ក្នុងពួកទី ២ ហើយ ត្រូវស្វាធ្យាយសាភ្ជាប់មកនឹងពួកទី ១ ខាងកើតវិញ ជាអនុលោមប្បវិលោមដូចគ្នា ត្រាបានស្មាត់ហើយ សឹមស្វាធ្យាយក្នុងចូលទៅក្នុងពួកខាងចុងៗ ទៀតជាលំដាប់តទៅ ។

ព្រះយោធាវចរ ស្វាធ្យាយនូវកាយគតាសតិកម្មដ្ឋាននេះ ឧបមាដូចសត្វស្វាដែលទីពីរអាស្រ័យនូវដើមត្នោត ៣២ ដើម ដែលជាទីលំនៅរបស់សត្វស្វានោះ ថ្ងៃមួយមានព្រានព្រៃម្នាក់បណ្តើរឆ្កែមួយហូងទៅជួបប្រទះឃើញសត្វស្វានោះ ព្រានព្រៃក៏ពន្យុះឆ្កែឱ្យដេញស្វានោះ ស្វាក៏យនឹងឆ្កែដេញខាំកំបោលទៅឡើងដើមត្នោតទី ១ ដែលជាលំនៅរបស់ខ្លួនលុះស្វានោះឡើងដល់ចុងត្នោត ហើយក៏គិតថា " អញអស់នរណាបៀតបៀនបានហើយ " ព្រានព្រៃនោះបានឃើញស្វាឡើងដើមត្នោតដូច្នោះ ក៏បានបូស្សីមួយដើមក៏ដេញចាក់ស្វានោះ ។ ក៏លោតពីដើមទី ១ ទៅដើមទី ២ ស្វាក៏នៅមិនទាន់ភ័យ ដោយអាងថាដើមត្នោតច្រើន. ព្រានព្រៃមិនឈប់ដេញ ចេះតែយកដើមបូស្សីទៅចាក់សត្វស្វា ឱ្យលោតពីដើម ១

ទៅដើម ១ ចេះតែលោតត ។ ទៅដរាបដល់ដើមទីបំផុត ស្នាដោះទល់
 គំនិតដោយមើលទៅខាងមុខឃើញសុទ្ធតែទីវាលស្រឡះ និងលោតទៅ
 ទៀតពុំបាន ព្រោះរកដើមឈើខ្ពស់ទីពីរគ្មាន ស្នាដោះភ័យណាស់
 ពុំដឹងទៅណាទៀត ក៏លោតទៅឱបកំពូលភ្នោតសម្លេងស្ងៀម ព្រាន
 ព្រៃបានឈើឮដូច្នោះហើយ ក៏លបឡើងទៅចាប់ស្នាដោះបានមកទាំងរស់
 ហើយយកស្នាដោះទៅបង្ហាត់បង្រៀនដរាបដល់ប្រើការបានយ៉ាងណា ចំ
 ណែកសតិទុកដូចព្រានព្រៃ, ចិត្តទុកដូចជាស្នា, អាការៈទាំង ៣២ ទុក
 ដូចដើមភ្នោត, ព្រះយោគាវចរដែលស្នាធាយនូវអាការៈ ៣២ ដូចជា
 ព្រានព្រៃដេញ ស្នាដែលនៅលើកំពូលភ្នោតនោះ ។ ដូចជាចិត្តដែលពីរ
 អាការៈ ៣២ ព្រោះឃើញសុទ្ធតែជាបដិកូលគួរខ្ពើមរមើមក្រែកពេក លែង
 ជាប់ចិត្តក្នុងអាការៈនោះៗក៏យ៉ាងនោះឯង ។

ម្យ៉ាងទៀតឧបាសកឧបាសិកា ដល់ថ្ងៃឧបោសថសីលបើសមាទាន
 រួចហើយ គប្បីចំរើននូវកម្មដ្ឋានណាមួយដើម្បីពង្រាត់ចិត្តឱ្យចេញចាក
 ពីកាមគុណ ៥ ឧបមាដូចគេពង្រាត់កូនគោដែលកំពុងចៅដោះនៅឡើយ
 កូនគោនោះនូវអល័យដោះខ្លាំងណាស់ព្រោះជាសត្វនៅតូច តែគេអាច
 ចាប់កូនគោនោះបង្ហាំងទុកហើយគេយកមេវាទៅ លុះគេយកទៅចាត់ចំនួន
 រំលងស្រែមួយ ឬ ស្រែពីរទើបគេលែងកូនគោនោះឱ្យទៅចៅដោះមេ ថ្ងៃ

ក្រោយមកទៀតគេចង់កូនគោនោះទុកចំនួន ១ ថ្ងៃ កូនគោនោះក៏ទ្រាំនៅ
បានគេចេះតែធ្វើដូច្នោះរាល់ៗ ថ្ងៃដើម្បីឱ្យកូនគោដាច់អាស័យអំពីដោះបន្តិច
ម្តងៗយ៉ាងណា. ឧបាសកឧបាសិកាដែលស្វាធ្យាយកម្មដ្ឋានក្នុងថ្ងៃឧបោ
សថរឿយ ។ ទៅទាល់តែចិត្តងាកចេញពីកាមគុណ ៥ បន្តិចម្តងៗដើម្បីឱ្យ
ចិត្តងាកទៅរកវិបស្សនាញាណ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ន. វិបស្សនាញាណមានប៉ុន្មាន?

ច. វិបស្សនាញាណមាន ៩ យ៉ាង ។

ន. មាន ៩ នោះតើមានអ្វីខ្លះ ? ចូររាប់និងអធិប្បាយមកមើល ។

ច. មាន ៩ នោះដូច្នោះគឺ:

១- ឧទយព្វយានុបស្សនាញាណ ព្រាជ្ជាវរំពឹងឃើញទាំងសេចក្តី
កើតទាំងសេចក្តីរលត់.

២- ភក្ខានុបស្សនាញាណ ព្រាជ្ជាវរំពឹងឃើញសេចក្តីរលត់.

៣- ភយតុបដ្ឋានញាណ ព្រាជ្ជាវរំពឹងសង្ខារឃើញព្រាកដជារបស់
គួរខ្លាច.

៤- អាទិនវានុបស្សនាញាណ ព្រាជ្ជាវរំពឹងឃើញទោសសង្ខារ.

៥- និព្វិទានុបស្សនាញាណព្រាជ្ជាវរំពឹងដោយសេចក្តីនឿយណាយ

៦- មុញ្ជិតុកម្សតាញាណ ព្រាជ្ជាវរំពឹងដោយចង់ចេញតុតទៅ

៧- បដិសង្ហារុបស្សនាញាណ ព្រាជ្ជារំពឹងដោយពិចារណា
រកផ្លូវ ;

៨- សង្ហារុបេក្ខាញាណ ព្រាជ្ជារំពឹងដោយសេចក្តីព្រមព្រើយ
កន្តើយចំពោះសង្ហារ,

៩- សច្ចានុលោមិកញាណ ព្រាជ្ជាប្រព្រឹត្តទៅដោយសមគួរ
ដល់សេក្តីកំណត់អីងនូវអរិយសច្ច ។

អធិប្បាយថា :

ញាណទី ១ ពិចារណាឃើញនូវសភាវៈកើតឡើងរលត់សូន្យទៅ
នៃសង្ហារ ដូចជាពពុះទឹកដែលបោកឡើងហើយបែកធ្លាយទៅវិញ ។

ញាណទី ២ ពិចារណាឃើញនូវកិរិយាបែកធ្លាយនៃសង្ហារគឺឃើញ
ថាឧប្បាទៈ ចិត្តិ ភង្គៈ, ឧប្បទានៈ ជាជាតិទុក្ខ, ចិត្តិ ជាជានិទុក្ខ, ភង្គៈជា
មរណទុក្ខៈ ដូចជាទឹកសន្សើមដែលជាប់នៅលើចុងស្មៅ ព្រះអាទិត្យរះ
ឡើងក៏ស្ងួតហែងហួតអស់ទៅមួយរំពេច យ៉ាងណាមិញ . ចំណែក
សង្ហារដែលកើតឡើងហើយសូន្យទៅវិញ យ៉ាងនោះដែរ ។

ញាណទី ៣ ពិចារណាឃើញថាសង្ហារជាធម្មជាតិគួរខ្លាច ដូចគេ
ខ្លាចសត្វសាហាវ មានសត្វសីហៈជាដើម ព្រោះឃើញថាសង្ហារណា
ដែលកន្លងហួសទៅហើយ សង្ហារនោះក៏រលត់ទៅ, សង្ហារណាដែល

មាននៅក្នុងបច្ចុប្បន្ន . សង្ខារនោះក៏រលត់ទៅក្នុងបច្ចុប្បន្ន សង្ខារ
 ណាដែលមិនទាន់មានមក ក៏សង្ឃឹមទុកជាមុនថា មុខជានឹងបែកធ្លាយ
 ឧបមាដូចជាស្រ្តីមានកូនពនាក់មានទោសកំហុសនឹងព្រះរាជអាជ្ញា
 ព្រះរាជាមានព្រះរាជឱង្ការឱ្យពេជ្ឈឃាតនាំយកទៅសម្លាប់ មាតាក៏ដើរ
 តាមកូនដែលពេជ្ឈឃាតនាំយកទៅសម្លាប់ លុះដល់កន្លែងសម្រាប់
 សម្លាប់ហើយ ពេជ្ឈឃាតក៏កាត់ក្បាលកូនច្បងជាដម្បងលុះស្លាប់កូនច្បង
 នោះហើយ ទើបប្រារព្ធនឹងសម្លាប់បួនកណ្តាលនោះទៀត ស្រ្តីនោះកាល
 បើឃើញនាយពេជ្ឈឃាតកាត់ក្បាលកូនច្បង ហើយប្រារព្ធនឹងកាត់ក្បាល
 កូនបន្ទាប់ទៀត ក៏អស់អាឡោះអាល័យនិងកូនពៅ ដោយគិតថាមុខ
 តែគេនឹងសម្លាប់កូនពៅទៀតមិនខានឡើយ. ព្រះយោគីពិចារណា
 ឃើញសង្ខារជាអតីតរលត់ទៅនោះ ដូចជាស្រ្តីឃើញពេជ្ឈឃាតកាត់
 ក្បាលកូនច្បង ដែលឃើញនូវសង្ខារជាបច្ចុប្បន្នរលត់ទៅនោះ ដូចជា
 ស្រ្តីឃើញពេជ្ឈឃាតកាត់ក្បាលកូនបន្ទាប់ ដែលឃើញនូវសង្ខារជាអនា-
 គតមុខជានឹងបែកធ្លាយទៅដូចជាស្រ្តីអស់អាឡោះអាល័យនិងកូនពៅ ។

ញាណទី ៤ ពិចារណាឃើញទោសរបស់សង្ខារមិនគួរស្ម័គ្រចិត្ត
 ដូចជាផ្ទះដែលភ្លើងរេះ ហើយភៀសខ្លួនចេញពីផ្ទះនោះទៅ ពុំនោះដូចជា
 គេឃើញទោសក្នុងភពទាំង ៣ ក៏វិចិត្រចនាទៅដោយរតើកភ្លើង, ចត្តារោ

អាហារភូតា យោវិសាសិវិសា វិយ មហារក្ខត្រប ៤ ដូចជាពស់
មានពិសដ៏ពន្លឹក, បញ្ចក្ខន្ធា ឧក្ខិតាសិកវធា វិយ បញ្ចក្ខន្ធា ដូចជា
ខ្មាំង៥នាក់ លើកដាវឡើងបំប្រុងនឹងប្រហារអ្នកដំណើរដែលដើរទៅតាមផ្លូវ
៧ អជ្ឈតិកាយតនានិ សុញ្ញេតាមោ វិយ អាយតនៈខាងក្នុង ៦ ដូច
ជាស្រុកដ៏ស្ងាត់ ជាទីរហោម៉ាស, ៨ ពហិរាយតនានិ តាមយា-
តិកចោរា វិយ អាយតនៈខាងក្រៅ ៦ ដូចជាចោរសម្លាប់អ្នកស្រុក
សត្វវិញ្ញាដ្ឋិតិយោ នវសត្តាវាសោ ឯកាទសហិ អគ្គិហិ អាទិ-
ត្តា សម្បជ្ឈលិតា សញ្ញេតិភូតា វិយ ច វិញ្ញាណដ្ឋិតិ ៧ និងសត្តា
វាស ៩ ដូចជាគប់ភ្លើងទាំង ១១ សន្ទោសន្ទៅទៅលើពពួកសត្វដែល
ដេកលក់ក្នុងផ្ទះ គឺសង្សារវដ្តៈ សព្វេ សង្ខារា រោគា វិយ សង្ខារទាំង
ឡាយដូចជាដំបៅនិងរោគាពាធគ្រប់យ៉ាង ។ ព្រះយោគីដែលពិចារ
ណាឃើញទោសរបស់សង្ខារជាក់ច្បាស់កើតឡើងប្រាកដ ដូចជាបុរស
មានភ័យប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុខ រត់ទៅរកព្រៃជ្រក បែរទៅឯព្រៃ
នោះសុទ្ធតែបន្ទាធិតស្មិទ្ធចូលមិនរួច ចុះទឹកមានអារក្សទឹកឬក្រពើជាដើម
ដើរតាមផ្លូវប្រទះនឹងចោរ នៅក្នុងភូមិសុទ្ធតែសេនាទាហាន បុរសនោះ
ឃ្លានបាយណាស់ងាកទៅមើលភោជនសុទ្ធតែថ្នាំពិស ហើយក៏ភិតភ័យ
តក់ស្លុតមហិមា យ៉ាងណាមិញ, ព្រះយោគាវចរឃើញទោសរបស់សង្ខារ

ហើយភិតភ័យខ្លាច ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ញ្ញាណទី ៥ ពិចារណាឃើញទោសក្នុងសង្ខារ ធុញទ្រាន់នឿយ
ណាយរអាចិត្ត ដូចសត្វរាជហង្សមាននៅលើកំពូលភ្នំចិត្តកូដ មិនត្រេក
អរនិងរណ្តៅដែលប្រឡាក់ដោយវត្ថុមិនស្អាត ត្រេកអរតែនឹងស្រះធំ៧ប្រ-
ការ យ៉ាងណាមិញ, ព្រះយោធិមិនពេញចិត្តនិងសង្ខារ ដែលប្រកប
ដោយទោសច្រើន ។ ពេញចិត្តតែក្នុងអនុបស្សនា ៧ ប្រការ យ៉ាងនោះ
ដែរ ។ ពុំនោះសោត ដូចជាសត្វសីហាដែលគេដាក់ក្នុងទ្រុងមាស
រមែងមិនត្រេកអរឡើយ តែងត្រេកអរក្នុងព្រៃហេមពាន្តតែម្យ៉ាង យ៉ាង
ណាមិញ, ព្រះយោធិមិនត្រេកអរក្នុងសុគតិភព ៣ ត្រេកអរតែក្នុង
អនុបស្សនាញ្ញាណ ៣ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ញ្ញាណទី ៦ ពិចារណា^{ឃើញ}ទោសរបស់សង្ខារ ប្រាថ្នាចង់ដោះ
ខ្លួនឱ្យរួចពីខន្ធ ៥ ប្រៀបដូចត្រីចង្កូចពីសំណាញ់ ឬក៏ពីទីគោក ឬក៏ដូច
មនុស្សមានទោសចង្កូចពីតុកប្រាក់ខ្មោះឃ្នាង ពុំនោះដូចសត្វលលកចង់
រួចចេញពីទ្រុង ពុំនោះសោត ដូចជាសត្វពស់ចង្កូចពីកណ្តាប់ដៃនៃហ្ម
ពស់ សេចក្តីចង្កូចដូចប្រៀបមកនេះ ហៅថា មុញ្ជិតុកម្យតាញ្ញាណ ។

ញ្ញាណទី ៧ ពិចារណាឃើញទោសរបស់សង្ខារហើយ រកឧបាយ
ដែលនឹងដោះខ្លួនឱ្យរួចពីបញ្ចក្ខន្ធ ប្រៀបដូចបុរសចាប់ពស់ស្មានថាជា

ត្រីលុះដឹងថាពស់ទើបរកឧបាយនឹងវាយពស់នោះឱ្យអន់ហើយលែងទៅ ។

ញាណទី ៨ ពិចារណាឃើញទោសរបស់សង្ខារដូច្នោះហើយ ក៏
តាំងចិត្តជាឧបេក្ខា គឺតោះតើយមិនសោមនស្សមិនថ្នាំថ្នាក់ចិត្តនឹងសង្ខារ
ធម៌នោះ ។ ឡើយ ដូចបុរសដែលប្រាសើយកន្តើយនឹងប្រពន្ធដែលលែង
លះស្រឡះហើយ ។

វិបស្សនាញាណទាំង ៨ នោះប្រៀបឧបមាដូចជាសត្វប្រចៀវសេចក្តី
ថា ប្រចៀវទំនេរលើមែកស្រកំទាំង ៥ ថាមុខជានិងបានផ្លែផ្កាពីមែក
ស្រកំទាំង ៥ នេះមិនខានឡើយ ហើយហើរទៅទំលើមែកទីមួយមិនឃើញ
មានផ្កាផ្លែនៅត្រង់មែកនោះសោះទើបហើរទៅទំលើមែកទី ២, ទី ៣, ទី ៤
ទី ៥ ទៀត ក៏មិនឃើញមានផ្លែទៀត វាក៏គិតថាលើនេះគ្មានផ្លែបន្តិច
បន្តួចសោះទើបហើរចេញពីដើមឈើនោះទៅ ហើយហើរទៅទំដើម
ឯទៀតដែលមានផ្លែវិញ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ, ព្រះយោគីពិចារ-
ណារូបក្ខន្ធមិនឃើញមានរបស់អ្វីបន្តិចបន្តួចក្នុងរូបក្ខន្ធសោះ ហើយពិចារ
ណានូវខន្ធដ៏សេស ដូចជាប្រចៀវទំនេរលើមែកមួយ ។ មិនឃើញនូវ
របស់អ្វីបន្តិចបន្តួចសោះ ដូចប្រចៀវស្តាប់អង្គុលនូវមែកដ៏សេស ដែល
ធុញត្រាន់នឿយណាយប្រាថ្នានឹងចេញពីដើមឈើ ដូចប្រចៀវសំ-
គាល់ថាលើគ្មានផ្លែហើយហើរចេញទៅ ។ ឯអនុលោមជវនរបស់ព្រះ

យោគីដូចប្រចៀវឡើងទៅលើមែកឈើ ត្រង់គោត្រភូញាណដូចប្រចៀវ
អើតក្បាលចេញហើយក្រឡេកមើលទៅខាងលើ មគ្គញាណដូចប្រ-
ចៀវហើរទៅឆ្លងអាកាស ផលញាណដូចជាប្រចៀវទំនេរលើដើមឈើ
ឯទៀតដែលមានផ្លែ មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ។

ញាណទី ៩ បញ្ញាដែលអនុលោមតាមវិបស្សនាញាណទាំង ៨ ខាង
ដើម សច្ចានុលោមញាណនេះបានដល់ជំនាន់ទាំង ៣ គឺបរិកម្មជំនាន់ លះ
កិលេសគ្រោតគ្រោត ១ ឧបចារជំនាន់ លះកិលេសយ៉ាងកណ្តាល ១ អនុ-
លោមជំនាន់ លះកិលេសយ៉ាងល្អិត ១ ។ វិបស្សនាញាណខាងដើមមាន
ព្រះត្រៃលក្ខណ៍ជាអារម្មណ៍ អនុលោមញាណមានពោធិបក្ខិយធម៌ជា
អារម្មណ៍ ឧបមាដូចស្តេចប្រកបដោយរាជធម៌ គង់នៅក្នុងសាលាសម្រាប់
វិនិច្ឆ័យក្តី ហើយចាំស្តាប់ពាក្យមហាមាត្យទាំង៨នាក់ ដែលជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ
ទ្រង់ពេញព្រះរាជហឫទ័យ ចំពោះពាក្យមហាមាត្យទាំងនោះព្រះអង្គក៏ទ្រង់
អនុលោមទៅតាមពាក្យមហាមាត្យដែលវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវនោះ យ៉ាងណា
មិញ. អនុលោមញាណដូចជាស្តេច វិបស្សនាទាំង៨ទុកដូចជាមហាមាត្យ
ពោធិបក្ខិយធម៌ ៣៧ ទុកដូចជាស្តេចប្រកបដោយរាជធម៌ដែលមានមក
ពីដើម ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

វិបស្សនាញាណទាំង៩ ដូចជាកញ្ចក់សម្រាប់ចុះបញ្ជាំងមើលសង្ខារ
ធម៌ទាំងអស់ ។

(ចប់ភាវេតព្វកិច្ចតែប៉ុណ្ណោះ)

វគ្គទី៧បក្ខិណ្ណកចម៍

សច្ចកិរិយាគាថា (១)

គាថានៃដំណើរបួងសួង

ឥមិនា បុញ្ញកម្មេន ឧបជ្ឈាយា គុណត្តរា

អាចរិយ្យបកាវា ច មាតា បិតា បិយា មម៍

ប្រែថាព្រះឧបជ្ឈាយ៍ទាំងឡាយផងដែលមានគុណយ៉ាងលើសលុប
ព្រះអាចរិយ្យទាំងឡាយផងដែលមានឧបការគុណ , មាតាផងបិតាផងដែល
ព្រះស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ (សូមឱ្យជាបុគ្គលមានសេចក្តីសុខ) ដោយសារ
បុញ្ញកម្មនេះ.

សុរិយោ ចន្ទិមា រាជា គុណវណ្ណា នរាមិ ច

ព្រហ្មហារា ច គង្គា ច លោកធាលា ច ទេវតា

ប្រែថា ព្រះអាទិត្យផង ព្រះចន្ទផងព្រះរាជាផង ទាំងមនុស្សទាំងឡាយ
ដែលមានគុណផង ព្រះព្រហ្មនិងទេវបុគ្គលទាំងឡាយផង ព្រះឥន្ទ្រ

១- ធម៌ឥមិនានេះព្រះមហាវិយបណ្ឌិត សន្និទ្ធិ(ពោង សុខ)អតីតក្រុមធម៌ព្រះត្រៃបិដក
បានប្រែនិងកែតាមយ៉ាងត្រឹមត្រូវឥតខ្ចោះ ព្រោះលោកពូកែខាងចាលីលេខ ១ ។

ទាំងឡាយផងទេវតាទាំងឡាយដែលថែរក្សានូវសត្វផង (សូមឱ្យជាបុគ្គល
មានសេចក្តីសុខ ដោយសារបុណ្ណកម្មនេះ) :

**យមោ មិត្តា មនុស្សា ច មជ្ឈត្តា វេរិកាមី ច
សព្វេ សត្តា សុខី ហោន្ត បុញ្ញានិ មកតានិ មេ
សុខក្ក តិវិធំ ទេន្ត ខិប្បំ ធាមេថ វោមតំ**

ប្រែថាព្រះយមរាជផងមនុស្សទាំងឡាយផង ដែលជាទីស្រឡាញ់ខ្លះដែល
មានចិត្តយ៉ាងកណ្តាលខ្លះដែលមានពៀរខ្លះ សត្វទាំងឡាយទាំងអស់ផង
សូមឱ្យជាបុគ្គលមានសេចក្តីសុខ (ដោយសារបុណ្ណកម្មនេះ) សូមឱ្យ
បុណ្យទាំងឡាយដែលខ្ញុំបានសាងហើយ ឱ្យនូវសេចក្តីសុខដែលមាន ៣
យ៉ាងដល់ខ្ញុំផង សូមឱ្យលោកអ្នកទាំងឡាយ (ញ៉ាំងខ្លួន) ឱ្យដល់នូវ
ព្រះនិព្វានយាងជាប់ផង ។

**ឥមិនា បុញ្ញកម្មេន ឥមិនា ឧន្ទិសេន ច
ខិប្បាហំ សុបកេ ចេវ តណ្ហាធានានកេននំ**

ប្រែថា សូមឱ្យខ្ញុំបានងាយនូវកិរិយាកាត់នូវតណ្ហានិងឧបាទានយ៉ាងជាប់
ផងកុំឱ្យខាន ដោយសារបុណ្ណកម្មនេះ និងដោយសារកិរិយាផ្សាយនូវ
ផលនៃបុណ្ណកម្មនេះ ។

យេ សន្តានេ ហីនា ធម្មា យាវ និព្វានតោ មរិ

នស្សន្តុ សព្វទាយេវ យត្ត ជា { **តោ ភវេ ភវេ**
} **តា**

ប្រែថា ធម៌គឺចិត្តចេតសិកទាំងឡាយណាដែលថោកថយ (មាន) ក្នុង
សន្តានរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំកើតក្នុងភពណា ក្នុងភពណា សូមឱ្យ (ធម៌ចិត្ត
និងចេតសិកទាំងឡាយនោះ) បាត់ (ក្នុងភពនោះភពនោះ) ជងកុំឱ្យ
ខាន គ្រប់កាលទាំងពួង រហូតដល់ព្រះនិព្វាន (ដោយសារបុណ្យកម្មនេះ
និងដោយសារកិរិយាផ្សាយនូវផលនៃបុណ្យកម្មនេះ)

ឧប្បចិក្កំ សតិប្បញ្ញា សល្លេខោ វិរិយម្ហិ វា
មារា លកនត្តុ នោកាសំ កាតុក្កុ វិរិយេសុ មេ

ប្រែថា ចិត្តត្រង់ផងមែនពិត សតិនិងបញ្ញាទាំងឡាយផងមែនពិត
សេចក្តីហ្មត់ហ្មងផងមែនពិត សេចក្តីព្យាយាមផងមែនពិត (សូមឱ្យមាន
ដល់ខ្ញុំផងកុំខាន), សូមកុំឱ្យមានទាំងឡាយបានសោះនូវឱកាសដើម្បី
ធ្វើនូវ (អន្តរាយ) ក្នុងសេចក្តីព្យាយាមទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំផង (ដោយសារ
បុណ្យកម្មនេះ និងដោយសារកិរិយាផ្សាយនូវផលនៃបុណ្យកម្មនេះ) ;

ពុទ្ធា ទិបវរោ នាថោ ធម្មោ នាថោ វុត្តមោ

**នាថោ បច្ចេកពុទ្ធា ច សឡោ នាថោគ្គរោ មមំ
តេសោគ្គរោនុភារេន មារោកាសំ លកន្តុ មា ។**

ប្រែថា ព្រះពុទ្ធដូចប្រទេសប្រសើរជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំផង ព្រះធម៌ប្រសើរ
ជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំផង ព្រះបច្ចេកពុទ្ធដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំផង ព្រះ
សង្ឃក៏លើសលុបជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំផង សូមកុំឱ្យទាំងឡាយបាននូវ
ឱកាស (ដើម្បីធ្វើនូវអន្តរាយនៃបុព្វកម្មរបស់ខ្ញុំ) ដោយសារអានុភាពដ៏
ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះពុទ្ធ និងព្រះធម៌និងព្រះបច្ចេកពុទ្ធនិងព្រះសង្ឃទាំងឡាយ
នោះ ។

(ចប់កមិណ)

សុខមូលកកាថា

សុខោ ពុទ្ធានុប្បារាទោ សុខោ សទ្ធម្មទេសនា (១)

សុខា សច្យស្សសារមគ្គី សមគ្គានំ តទោ សុខោ ។

ការកើតឡើងនៃព្រះពុទ្ធទាំងឡាយនាំមកនូវសេចក្តីសុខ, ការសំដែង
ព្រះសទ្ធម្មនាំមកនូវសេចក្តីសុខ ការព្រមព្រៀងគ្នានៃពួកនាំមកនូវសេចក្តី
សុខ, តបៈធម៌របស់ជនអ្នកព្រមព្រៀងគ្នាទាំងឡាយនាំមកនូវសេចក្តីសុខ ។

១- សុខោនេះ មហាពុទ្ធបរិស័ទតែងសូត្រក្នុងធម្មសភាវត្តលញ្ញាក្រុងភ្នំពេញ ដែលជា
កន្លែងប្រជុំ សមាទានសីលពិប័ត្តក ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា, សូត្រពេល ព្រះសង្ឃឱ្យពរហើយ
បន្ទាប់ពីសូត្រសុខោនេះទៅ សូត្ររាគាសដ្ឋាទើបសូត្រយំកិញ្ចិចុងបំផុត ។

រតនគ្គយវន្ទនកាថា

ក៏ច្នៃសច្ចន្តនមស្សនេយ្យំ   នមស្សមារោ   រតនគ្គយំ   យំ
 បុញ្ញភិសន្តំ   វិបុល   អលត្តំ   តស្សានុភារវេនហតន្តរាយោ
 ខ្ញុំសូមនមស្សការ   លើកហត្ថាឱនសិរសី   បង្ខំគុណទាំងបី   ខ្ពស់
 លើសលប់លោកាចារ្យ ។   សូមបុណ្យកងកុសល   ចូរមានដល់យើង
 ខ្ញុំណា   ពេញពោរស្មើធារា   ដូចផលសាធំទូលាយ ។   សូមឱ្យកំចាត់
 បង់   អព្វមង្គលទាំងឡាយ   ឱ្យចៀសចេញចាកក្លាយ   ក្តីអន្តរាយកុំបី
 មាន ។   ដោយកំឡាំងអានុភាព   បុញ្ញលាភជាប្រធាន   កងបុណ្យ
 រាសីមាន   សូមបានក្បានកុំមានមោះ ។   ដោយគុណនមស្សការ   ព្រៃ
 រតនាប្រសើរខ្ពស់   សូមអានិសង្សនោះ   ដាក់ដល់ឋាននិព្វានហោង ។

នមស្ការប្រេជនីយវត្តជាទីគោរព

**វន្ទាមិ   ចេតិយំ   សព្វំ   សព្វជ្ឈានេសុ   បតិជ្ជិតំ
 សារីរិកធាតុមាហារោធិ   ពុទ្ធរូបំ   សកលំ   សទា ។**

ប្រែថា ខ្ញុំព្រះករុណាសូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះចេតិយទាំងអស់   ដែល
 ប្រតិស្ថានល្អហើយក្នុងទីទាំងពួង   នូវព្រះមាហារោធិពិក្ស   និងព្រះ
 សារីរិកធាតុផង   នូវព្រះពុទ្ធរូបទាំងអស់ផងក្នុងកាលទាំងពួង ។

ព្រៀបប្បយមេបទន្ស៊ីត

ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំ ឆ្ពោះព្រះបរមចេតិយ ព្រមទាំងព្រះសារី វិកៈ
ធាតុនៃព្រះពុទ្ធ ។ និងមហាពោធិព្រឹក្ស ដែលគួរនឹកដោយលំអុត លំឱន
ចិត្តបរិសុទ្ធ លើកកំបង់អញ្ចលី ។ និងព្រះពុទ្ធរូប តំណាងអង្គព្រះមុនី
ដែលបិតនៅគ្រប់ទី ថាននានានោះទាំងអស់ៗដោយគេជះនៃគុណ ព្រះ
មានបុណ្យប្រសើរខ្ពស់ ដែលតែងតែរំលស់ រំដោះទុក្ខភ័យអន្តរាយ ។
សូមឱ្យខ្ញុំបានសុខ ឃ្លាតចាកទុក្ខផងទាំងឡាយ សត្រូវទោះពិតឆ្ងាយ
សូមឱ្យក្លាយមកជាមិត្ត ។ សូមឱ្យទាន់ព្រះអរិយៈមេតេយ្យថ្ងៃវិសិដ្ឋ សូម
បានឃើញធម៌ពិត សមដូចចិត្តប្រាថ្នាហោង ។

អនុមោទនារក្សាបាវនកាថា

កាថានៃកិរិយាសូមនូវកិរិយាអនុមោទនានិងកិរិយារក្សា

អាកាដ្ឋា ច តុប្បដ្ឋា ទេវា នាគា មហិទ្ធិកា

បុញ្ញំ $\left. \begin{matrix} មេ \\ នោ \end{matrix} \right\}$ **អនុមោទនុ ចិរិ រក្ខនុ សាសនំ**

ប្រែថា ទេវតាទាំងឡាយដែលបិតព្រះអាកាសផង ដែលបិតលើផែន
ដីផង នាគទាំងឡាយដែលមានប្ញទ្ធិច្រើនផង សូមឱ្យអនុមោទនានូវបុណ្យ

របស់ $\left. \begin{matrix} ខ្ញុំ \\ យើង \end{matrix} \right\}$ ទាំងឡាយ សូមឱ្យរក្សានូវព្រះពុទ្ធសាសនា (ឱ្យបិតថេរវុង

រឿង) យូរយារ.

អាកាសដ្ឋា ច តុប្បដ្ឋា ទេវា នាគា មហិទ្ធិកា

បុត្តំ $\left\{ \begin{array}{l} មេ \\ នេ$ **អនុមោទន្តុ ចិរិ កេត្តុ រដ្ឋកេ**

ប្រែថា ទេវតាទាំងឡាយដែលចិតព្វគឺអាកាសផង ដែលចិតលើ
តែនកីតង នាគទាំងឡាយដែលមានបូជិច្រើនផង សូមឱ្យអនុមោទនាត្រូវ
បុណ្យរបស់ $\left\{ \begin{array}{l} ខ្ញុំ \\ (ឱ្យចិតយើងទាំងឡាយ) \end{array} \right\}$ សូមឱ្យរក្សាត្រូវអ្នករក្សារដ្ឋទាំង
ឡាយក្នុងពេលកាយ) យូរយារ .

អាកាសដ្ឋា ច តុប្បដ្ឋា ទេវា នាគា មហិទ្ធិកា

បុត្តំ $\left\{ \begin{array}{l} មេ \\ នេ$ **អនុមោទន្តុ ចិរិ កេត្តុ ព្រាតយោ**

ប្រែថា ទេវតាទាំងឡាយដែលចិតព្វគឺអាកាសផង ដែលចិតលើតែនកីតង
នាគទាំងឡាយដែលមានបូជិច្រើនផង សូមឱ្យអនុមោទនាត្រូវបុណ្យ
របស់ $\left\{ \begin{array}{l} ខ្ញុំ \\ (យើងទាំងឡាយ) \end{array} \right\}$ សូមឱ្យរក្សាត្រូវព្រាតិទាំងឡាយឱ្យបានចម្រុក
ចម្រើននិងសុខសាន្ត) យូរយារ .

អាកាសដ្ឋា ច តុប្បដ្ឋា ទេវា នាគា មហិទ្ធិកា

បុណ្ណំ $\left\{ \begin{array}{l} នោ \\ មេ \end{array} \right.$ អនុមោទន្តុ ចិរំ រក្ខន្តុ វាណិនោ

ប្រែថា ទេវតាទាំងឡាយ ដែលចិត្តព្រឺអាកាសធាតុ ដែលចិត្តលើផែន
ដីធាតុ ធាតុទាំងឡាយដែលមានបូជិច្រើនធាតុ សូមឱ្យអនុមោទនាត្រូវបុណ្យ

វេសំ $\left\{ \begin{array}{l} យើងទាំងឡាយ \\ ខ្ញុំ \end{array} \right.$ សូមឱ្យរក្សាត្រូវសត្វទាំងឡាយ (ឱ្យចម្រុះ

ចម្រើននិងឱ្យសុខសាន្ត) យូរយារ :

អាកាសជ្ជា ច តុប្បជ្ជា ទេវា នាគា មហិន្ទិកា

បុណ្ណំ $\left\{ \begin{array}{l} នោ \\ មេ \end{array} \right.$ អនុមោទន្តុ ចិរំ រក្ខន្តុ $\left\{ \begin{array}{l} នោ \\ មេ \end{array} \right.$ សទា

ប្រែថា ទេវតាទាំងឡាយដែលចិត្តព្រឺអាកាសធាតុ ដែលចិត្តលើផែនដី
ធាតុ ធាតុទាំងឡាយដែលមានបូជិច្រើនធាតុ សូមឱ្យអនុមោទនាត្រូវបុណ្យ

វេសំ $\left\{ \begin{array}{l} យើងទាំងឡាយ \\ ខ្ញុំ \end{array} \right.$ សូមឱ្យរក្សាត្រូវ $\left\{ \begin{array}{l} យើងទាំងឡាយ \\ ខ្ញុំ \end{array} \right.$

ឱ្យចម្រុះចម្រើននិងឱ្យសុខសាន្ត) យូរយារគ្រប់កាលទាំងពួង ។

(ចប់អាកាសជ្ជា)

យំ កិញ្ចិ កុសលកម្មំ កត្តព្វំ កិរិយំ មម
 កាយេន វាចាមនសា តិទសេ សុគតំ កតំ
 យេ សត្តា សញ្ញិនោ អត្ថិ យេ ច សត្តា អសញ្ញិនោ
 កត្តំ បុញ្ញផលំ មយ្ហំ សព្វេ ភាគី ភាវនុតេ
 យេ តំ កតំ សុវិនិតំ និន្នំ បុញ្ញផលំ មយា
 យេ ច តត្ថ ន ជានន្តិ នេវា កត្តា និវេទយ្ហំ
 សព្វេ លោកម្ហិយេ សត្តា ជីវន្តាហារមោតុកា
 មនុញ្ញំ ភោជនំ សព្វេ លកន្ត មម ចេតសាតិ ។

ប្រែថា: យំ កិញ្ចិ កុសលកម្មំ កត្តព្វំ កិរិយំ មម អំពើជាកុសល
 ឯណាមួយដែលខ្ញុំគប្បីធ្វើ កាយេន វាចាមនសា ដោយទ្វារទាំង ៣
 គឺកាយ វាចា ចិត្ត តិទសេ សុគតំ កតំ អំពើជាកុសល
 ទាំងអស់នោះ ដែលខ្ញុំបានធ្វើហើយជាកុសលអាចនឹងនាំឱ្យទៅកើតក្នុង
 ឋានត្រៃត្រីង្សស្ថិតិបាន យេ សត្តា សញ្ញិនោ អត្ថិ សត្វ

ទាំងឡាយឯណាគឺជាមនុស្សឬទេវតា ឬព្រហ្មដែលជាសត្វមានសញ្ញា
 យេ ច សត្តា អសញ្ញិនោ សត្វទាំងឡាយឯណា ជាអសញ្ញិសត្វ
 គឺសត្វដែលកតសញ្ញា កតំ បុញ្ញផលំ មឃ្នំ សព្វេ ភាគី ភវន្តុ តេ
 សត្វទាំងឡាយទាំងអស់នោះ ចូរឱ្យបាននូវចំណែកផលនៃបុណ្យ
 ហើយចូរសោយនូវផលនៃបុណ្យ ដែលខ្ញុំបានធ្វើហើយ បានឧទ្ទិស
 ឱ្យទៅនោះចុះ យេ តំ កតំ សុរិទិតំ ទិន្នំ បុញ្ញផលំ មយា
 បុណ្យដែលខ្ញុំបានធ្វើហើយនោះ បើសត្វទាំងឡាយឯណាបានដឹងច្បាស់
 ហើយ សត្វទាំងឡាយនោះ ចូរឱ្យបានសោយនូវផលនៃបុណ្យដែល
 ខ្ញុំបានឧទ្ទិសឱ្យទៅនោះចុះ យេ ច តត្ថ ន ជានន្តិ ម្យាងទៀត
 បណ្តាសត្វទាំងអស់នោះ បើសត្វទាំងឡាយឯណាមិនបានដឹងនូវបុណ្យ
 ដែលខ្ញុំបានធ្វើហើយនោះ ទេវា គន្ធា និវេទយុំ សូមទេវតាទាំងឡាយ
 អញ្ជើញទៅឱ្យដំណឹងដល់សត្វទាំងឡាយនោះ ឱ្យបានដឹងផងថា ជន
 ឯនោះគេបានធ្វើបុណ្យ ហើយគេឧទ្ទិសឱ្យផលបុណ្យនោះមកដល់អ្នក
 ទាំងឡាយ ។ ចូរអនុមោទនាត្រេកអរនឹងបុណ្យគេនោះចុះ សព្វេ
 លោកម្ចី យេ សត្តា ជីវន្តាហារហេតុកា សត្វទាំងឡាយឯណា
 ក្នុងលោកទាំងអស់ ដែលអាស្រ័យនូវអាហារហើយរស់នៅ មនុស្ស

ភោគនំ សព្វ លភន្ត មម ចេតស្សាតិ សត្វទាំងឡាយទាំងអស់
នោះចូរឱ្យបាននូវភោគនំជាទីគាប់ចិត្ត ដែលសម្រេចដោយបុណ្យបូជិតាម
ចិត្តខ្ញុំឧទ្ទិសឲ្យទៅឱ្យនេះចុះ ។

(បត្តិទានគាថានេះសម្រាប់សូត្របានក្នុងទីទាំងពួង ក្នុងកាលដែល
បានធ្វើកុសលអ្វីមួយរួចហើយ)

- ន. សត្វដែលកត់សញ្ញានោះ បានដល់សត្វពួកណា? ចិតនៅទីណា?
- ច. សត្វដែលកត់សញ្ញានោះ បានដល់អសញ្ជីសត្វ ចិតនៅក្នុង
សញ្ជីភព ។

ន. អសញ្ជីសត្វនោះ ហេតុអ្វីក៏ទទួលកុសល ដែលគេឧទ្ទិស
នោះបាន? បើគ្មានសញ្ញាសោះ ។

ច. ទោះបីទទួលបានក្តី មិនបានក្តី ត្រូវឧទ្ទិសឥតលឱ្យទៅ អ្នកធ្វើ
កុសលត្រូវឧទ្ទិសឥតលឱ្យ ព្រោះប្រកបដោយមេត្តាចិត្ត ។

- ន. អ្នកឧទ្ទិសឥតលឱ្យទៅនោះ សុទ្ធតែបានដល់ឬមានមិនដល់ដែរ?
- ច. អ្នកឧទ្ទិសឥតលឱ្យទៅនោះ សុទ្ធតែដល់ទាំងអស់ ។

ន. បើសុទ្ធតែដល់ចុះក្នុងសោណិជានិស្សត្រ ថាបានដល់តែប្រេត
៣ ពួក មានប្រេតបរទត្តបរិវាដើមទេ ចុះហេតុអ្វីក្នុងបត្តិទានគាថានេះ
ថាបានដល់ពួកសត្វទាំងអស់?

ច. ឧទ្ទិសឥលនោះមាន ២ ចំណែក ១ ចំណែកឧទ្ទិសចំពោះឱ្យ
កើតអាហារ ឬ សំពត់សម្រាប់ស្លៀកពាក់ នោះបានចំពោះតែប្រេត
៣ ពួកទេ. ឯមនុស្សទេវតាជាដើមមិនបានទេ ឧទ្ទិសឱ្យទៅបាននោះ
គឺឧទ្ទិសកុសលឱ្យទៅមិនកំណត់ដូចបុណ្យធ្វើជាសាធារណ៍ ទោះបី
ទៅកើតក្នុងទីណាក៏គង់ដល់ ។

ន. ឧទ្ទិសដល់ប្រេតដោយអង្គប៉ុន្មាន?

ច. ឧទ្ទិសដល់ប្រេតដោយអង្គ ៣ ។

ន. អង្គ ៣ គឺអ្វីខ្លះ? ចូររាប់និងអធិប្បាយ?

ច. អង្គ ៣ ដូច្នោះគឺ

១. **ឧទ្ទិសេន** អ្នកឧទ្ទិសឱ្យទៅ.

២. **សទ្ធិស្តិ** សុប្បតិដ្ឋិតិ តំកល់នៅចំពោះសង្ឃ

៣. **អនុមោទនេន** ពួកសត្វទាំងអស់នោះបានទទួលអនុមោទនា។

អធិប្បាយថា **ឧទ្ទិសេន** អ្នកឧទ្ទិសឱ្យទៅនោះគឺ កូនចៅសាច់

សាលោហិតញាតិមិត្ត ធ្វើកុសលណាមួយហើយឧទ្ទិសឱ្យទៅដោយ

មេត្តាចិត្ត ឬដោយកតញ្ញុកតវេទី

ដែលឥដ្ឋល់ចំពោះសង្ឃនោះគឺ ឱ្យដល់សង្ឃ ឬដែលគណៈ

សង្ឃឧទ្ទិសឱ្យទៅ ឈ្មោះថាសង្ឃទាំងអស់ ។

អនុហោទនេន សត្វដែលកំពុងរាងទុក្ខ ដែលគេឧទ្ទិសផល
ឱ្យទៅបើសត្វមានកម្មស្រាលទទួលផលបាន បើសត្វនោះមានកម្មធ្ងន់
ផលទៅដល់ទទួលយកមិនបានទេ ។ បើប្រកបដោយអង្គទាំង ៣
នេះទទួលបាន ។

បត្តិទានគាថា

យា ទេវតា សន្តិ វិហារវាសិនី
ថុបេយវេ ពោធិយវេ តហី តហី
តា ធម្មទានេន ភវន្តុ បូជិតា
សោត្តី ករោន្តេធម វិហារវេណ្ណលេ
ថេរា ច បជ្យា នវកា ច កិក្ខុវោ
សារាមិកា ទានបតី ឧបាសកា
កាមា ច ទេសា និគមា ច ឥស្សរា
សប្បាណតុតា សុខិតា ភវន្តុ តេ
ជលាតុជា យេបិ ច អណ្ណលសម្ពុទា
សំសេនជាតា អថវោបចាតិកា
និយ្យានិកំ ធម្មវំ បជិច្ច តេ

សព្វេចិ ទុក្ខស្ស គរោន្តុ សំខយំ ។

ហំតុ ចិរំ សតំ ធម្មោ ធម្មជរា ច បុគ្គលា

សឡោ ហោតុ សមគ្គោវ អត្ថាយ ច ហិតាយ ច

អម្ពេ រក្ខតុ សទ្ធម្មោ សព្វេចិ ធម្មធារិនោ

ទុខ្សី សម្មាបុណេយ្យាម ធម្មារិយប្បវេទិតេ ។

ប្រែថា : យា ទេវតា សន្តិ វិហារវាសិនី ចូរបេយម

ពោធិយម តហី តហី ទេវតាទាំងឡាយឯណាមានប្រក្រតីនៅ

ក្នុងទីវត្តជាទីនៅនៃសង្ឃ ពួងខៀនព្រះសច្ចុប ពួងខៀនព្រះពោធិ-

ព្រឹក្សាក្នុងទីនោះ ។ តា ធម្មទានេន ភវត្តុ បូជិតា ទេវតាទាំង

ឡាយនោះជាបុគ្គលគឺយើងទាំងឡាយបូជាហើយដោយធម្មទាន សោត្តិ

ករោន្តេធិ វិហារមណ្ឌលេ ចូរធ្វើនូវសួស្តីក្នុងមណ្ឌលនៃវត្តជាទីនៅនៃ

សង្ឃនេះ ថេរា ច មជ្ឈា នវកា ច ភិក្ខុវោ ភិក្ខុទាំងឡាយជា

ថេរៈក្តី ជាកណ្តាលក្តី ទើបនឹងប្តូរសច្ចីក្តី សារាមិកា ទានបតី

ឧបាសកា ឧបាសកនិងឧបាសិកាទាំងឡាយដែលជាម្ចាស់នៃទាន ព្រម

ទាំងអារាមិកជន គីញោមវត្តក្តី តាមា ច ទេសានិគមា ច ក៍ស្សរា

ជនទាំងឡាយដែលជាអ្នកស្រុកក្តី ជាអ្នកប្រទេសក្តី ជាអ្នកនិគមក្តីដែលជា

កស្សនៈ វាចិត្តិ សប្បណាភូតា សុខិតា ភវន្តុ ភេ សត្វទាំងឡាយ
 នោះ ។ ចូរឱ្យបាននូវសេចក្តីសុខ ជលាពុកា យេបិ ច
 អណ្ណសម្ភវា សំសេចវាតា អចរោបចាតិកា មួយវិញទៀត
 សត្វទាំងឡាយឯណាដែលជាជលាពុកៈកំណើតក្តី ដែលជាអណ្ណកៈកំ-
 ណើតក្តី ដែលជាសំសេចកៈកំណើតក្តី ដែលជាឧបចាតិកៈកំណើតក្តី
 និយ្យានិកំ ធម្មវំ បដិច្ច ភេ សព្វេបិ ទុក្ខស្ស តរោន្តុ
 សំខយំ សត្វទាំងឡាយទាំងអស់នោះ កាលបើបានអាស្រ័យនូវធម៌ក៏
 ប្រសើរ ជានិយ្យានិកធម៌ហើយ ចូរធ្វើនូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃទុក្ខចុះ
 ថាតុ ចីរិ សតំ ធម្មោ សូមឱ្យធម៌របស់សប្បុរសទាំងឡាយ
 ស្ថិតនៅអស់កាលអង្វែងទៅ ធម្មធរា ច បុគ្គលា បុគ្គល
 អ្នកទ្រទ្រង់នូវធម៌ទាំងឡាយ (ចូរស្ថិតនៅអស់កាលយូរអង្វែងទៅ)
 សង្ឃោ ហោតុ សមគ្គោវ សូមព្រះសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា អត្តាយ
 ច ហិតាយ ច ដើម្បីសេចក្តីចំរើនឥត ដើម្បីសេចក្តីសម្រេចរាល់
 ប្រយោជន៍ឥត អម្ពេ រក្ខន្តុ សទ្ធម្មោ សព្វេបិ ធម្មចារិនោ
 សូមព្រះសទ្ធកម្មរក្សានូវយើងទាំងឡាយ សូមរក្សានូវអ្នកដែលប្រព្រឹត្តធម៌
 ទាំងឡាយទាំងអស់ឥត វុឌ្ឍិ សម្មាបុណោយ្យាម ធម្មារិយប្ប-

តើទេតើ សូមឱ្យយើងទាំងឡាយបានដល់នូវសេចក្តីចម្រើនក្នុងធម៌ដែល
ព្រះអរិយៈទាំងឡាយលោកសំដែងហើយ ។

(ចប់យាវទេវតា)

សុខាភិយាចនកាថា

បសន្នា ហោន្តុ សព្វេបិ បាណិនោ ពុទ្ធសាសនេ
សម្មា ធារំ បរេច្ឆន្តោ កាលេ ទេវោ បរស្សតុ
វុឌ្ឍិភារាយ សត្តានំ សមិទ្ធិំ នេតុ មេទនី
មាតា បិតា ច អត្រុតំ និច្ចំ រក្ខន្តិ បុត្តកំ
ឯវំ ធម្មេន រាជានោ បដំ រក្ខន្តុ សព្វទា ។

ប្រែថា បសន្នា ហោន្តុ សព្វេបិ បាណិនោ ពុទ្ធសាសនេ
សត្វទាំងឡាយទាំងពួងចូរព្រះថ្នាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា សម្មា ធារំ បរេ-
ច្ឆន្តោ កាលេ ទេវោ បរស្សតុ វុឌ្ឍិភារាយ សត្តានំ សមិទ្ធិំ នេតុ
មេទនី សូមឱ្យភ្ញៀវបង្ហូរនូវធារទឹកដោយប្រពៃ ចូរបង្កូរចុះក្នុងកាលដ៏គួរ
ចូរបណ្តាលឱ្យផែនដីសំរិទ្ធិគឺថាឱ្យមានជីវជាតិល្អឡើង តើម្យ៉ាងណាក៏សេចក្តី
ចម្រើនដល់សត្វទាំងឡាយ មាតា បិតា ច អត្រុតំ និច្ចំ រក្ខន្តិ បុត្តកំ
អាតាក្តី បិតាក្តី ក៏ពេចរក្សាជានិច្ចនូវកូនតូចជាកូនបង្កើត យ៉ាងណាមិញ

វិនាសបាត់ទៅ ។

លុះលោកអាចារ្យអារាធនាដូច្នោះហើយ ហោកសង្ឃចំរើនព្រះ
បរិត្តនោះ ត្រូវសូត្រធម៌ សគ្គ កាមេ ។ ល ។ អយម្ភទន្តា ប្រកាស
អញ្ជើញពួកទេវតារួចហើយ ទើបចំរើនព្រះបរិត្តជាពុទ្ធមន្តតាមគួរដល់
ពុទ្ធានុញ្ញាតក្នុងខុទ្ទកវត្ថុក្នុងព្រះវិន័យ ។

ទេវតាបកាសនកាថា

(ពាក្យប្រកាសអញ្ជើញពួកទេវតា)

**សគ្គ កាមេ ច រូបេ គិរិសិខរតដេ ចន្ទលិកេ
វិមាលេ និបេ រដ្ឋេ ច កាមេ ករុវនកហលេ
គេហវត្តុម្ពិ ខេត្តេ កុម្មារ ធាយន្ត ទេវា
ជលជលវិសមេ យក្ខកន្ធិព្វនាគា និដ្ឋន្តា សន្និកេ
យំ មុនិវរវចនំ សាធិវោ មេ សុណន្តុ**

ប្រែថា ទេវតាទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ដែលសេដ្ឋកិច្ច
ភពនិរូបភពក្តី ក្នុងម្ភទេវតាទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងទិព្វវិមានគឺបើ
កំពូលភ្នំ ឬ ភ្នំដែលដាច់ក្តី ព្រំអាកាសក្តី នៅនាកោះនិងដែននិងស្រុក
ក្តីនៅនាដើមព្រឹក្សានិងព្រៃព្យាតស្សាត ឬ ទីស្រែចម្ការក្តី យក្ខនិងគន្ធិព្វនិង
នាគទាំងឡាយ ដែលស្ថិតនៅទីទឹកទីគោក ឬ ទីអិនរាវសើ ដែល

នៅក្នុងទីពឹងនេះគឺ សូមអញ្ជើញមកប្រកួត (ក្នុងទីនេះ) ពាក្យឯណា
ដែលជាពាក្យព្រះសក្យមុនីក៏ប្រសើរ (ដែលយើងនឹងសូត្រក៏ឱ្យនេះ)
លោកអ្នកសប្បុរសទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវពាក្យនោះ (ដោយគោរព)

ធម្មសវនកាលោ អយម្ហូទន្តា បពិត្រលោកអ្នកក៏ចំរើនទាំងឡាយ
ពេលនេះជាពេលគួរនឹងស្តាប់នូវព្រះធម៌ ។ (ត្រូវសូត្រ ៣ ៥២) ។

ន. ទេវតាមានភ្នែកទិព្វត្រចៀកទិព្វ ហេតុអ្វីកាលបើមានកិច្ចទាំង
ឡាយ មានស្តាប់ធម៌ជាដើម ចាំចាប់ឱ្យគេអញ្ជើញធ្វើអ្វីបើមានភ្នែក
ទិព្វត្រចៀកទិព្វហើយ?

ច. ទេវតាមានភ្នែកទិព្វត្រចៀកទិព្វពិតមែនតែកិច្ចបុណ្យរបស់គេទុក
ណាជាដឹងក៏មិនត្រូវមក លុះតែគេប្រាប់គេអញ្ជើញទើបគួរមក. ដូចជា
មនុស្សយើងបើមានគេធ្វើបុណ្យពិតខាងបើទុកជាដឹងក៏មិនហ៊ានទៅ លុះ
តែគេប្រាប់គេអញ្ជើញទើបហ៊ានទៅ យ៉ាងណា ទេវតាក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់

ធម្មទេសនាបាចនកាថា

(ពាក្យសូមអារាធនាលោកអ្នកសំដែងធម៌)

ព្រហ្មា ច លោកាធិបតិ សហម្សតិ

កតញ្ញលី អន្ធិវី អយោចច

សន្តិធំ សត្តាបរជ័ត្តវាគីកា

តេសេតុ ធម្មំ អនុកម្មិមំ បដំ ។

សទ្ធម្មភើវី វិនយញ្ច កាយំ

សុត្តញ្ច ពន្ធិំ អភិធម្មចម្មំ

អាភោសយន្តោ ចតុសច្ចូទណ្ណំ

បព្វេធំ នេយ្យេ បរិសាយ មញ្ជេ ។

ឯវំ សហម្សតិ ព្រហ្មា ភគវន្តំ អយាចច

តុណ្ហិការវេន តុំ ពុទ្ធា ការុញ្ញេនាធិវាសយ

តុម្ហា វុដ្ឋាន ចាទេន មិត្តាយំ គតោ គតោ

បញ្ចវគ្សាទយោ នេយ្យេ អមតំ ចាយេសិ ធម្មតោ

គតោ បភូតិ សម្មុទ្ធា អន្ធនា ធម្មទេសនំ

មាយវស្សានិ ទេសេសិ សត្តានំ អត្ថសិទ្ធកំ

តេន សតុ អយេរា ភន្តេ ទេសេតុ ធម្មទេសនំ

សព្វយិធំ បរិសាយ អនុកម្មិម្សិ កាតវេ ។

គ្រានោះសហម្សតិ ព្រហ្មាជាក់ស្ករលោកា ចូរគាល់ព្រះសាស្តា

ហើកហត្តាសិរោរាប ។ ហើយពោលពាក្យទូលថា សូមករុណាស្តេចទ្រង់

ជ្រាប ឥ្សិតសត្វអន់ទន់ទាប ទុព្វលភាពចាបក្រែក្រាស់ ។ ទទឹងព្រះធម៌

ថ្ងៃ ធានិស័យបច្ច័យច្បាស់ ក៏ឡូត៍ទ្រង់បានត្រាស់ ក្រេកអរយោរាស់
 ពុំកន្តើយ ។ សត្វខ្លះត្រាស់ដោយកាម មិនយល់តាមត្រៃល័ក្ខឡើយ
 ឥឡូវយល់ខ្លះហើយ ដោយអំណាចព្រះមានបុណ្យ ។ បើបានស្តាប់
 ទេសនា បញ្ញាក្លាខ្លាំងលើសមុន សូមព្រះអ៊ីមានបុណ្យ ទ្រង់និមន្ត
 ត្រាស់ទេសនា ។ ព្រោសសត្វបំបាត់លោក ទាំងភាគរោគរូបគណ្ណា ងងឹត
 ប្រែជ្រះថ្លា កើតបញ្ញាភិយ្យាយល់ ។ ត្រៃលោកគោកត្រៃល័ក្ខណ៍
 សង្សារចក្រវិលមិនដល់ អវិជ្ជាកម្មសគល់ ជាបច្ច័យនៃសង្ខារ ។ នាំសត្វ
 ឱ្យសោកសៅ លិចលង់នៅក្នុងសង្ខារ បញ្ចមារមោហន្ទការ រឹតរុំហ៊ុមពុំ
 ជាប់នៅ ។ ហេតុនោះសូមព្រះអង្គ ព្រោសស្រោចស្រង់ដាក់សំពៅ ចំ-
 ឡងសត្វឆ្ពោះទៅ កាន់ត្រើយត្រាណានិព្វននាយ ។ ដូចកលប្រទីបធំ
 សាយត្រសុំភ្លឺព្រោងព្រាយ បំភ្លឺសត្វទាំងឡាយ ឱ្យសប្បាយក្សាន្ត
 ភិរម្យ ។ ព្រះសទ្ធម្មជាស្តរជ័យ ព្រះវិន័យជារាងធំ ព្រះសូត្រជាខ្សែរុំ
 ព្រះអភិធម្មស្បែកដាស់ ។ អរិយសច្ចជាអន្ទូង សំរាប់ទូងឱ្យឮច្បាស់
 សត្វលោកងោកងុយណាស់ឮស្តរដាស់ក្រោកឡើងបាន ។ បរិស័ទ ៤ ចំពូក
 ដូចផ្កាឈូកក្នុងជលដ្ឋាន ខ្លះពុំសចាំសូរ្យធាន រះនិរតិកដោយរស្មី ។
 ព្រះធម៌ជាសូរ្យសែង រះឡើងចែងចាំងរស្មី បំភ្លឺលោកទាំងបី ឱ្យយល់
 ថ្លូវឃ្លានសុខា ។

សហអ្សតិព្រហ្ម ឱសរក្សំរោរោធនា សម្តេចព្រះភគវា ដោយគាថា
 យ៉ាងនេះឯង ។ ព្រះពុទ្ធច្រង់អនុកូល ព្រមទទួលនឹងសំដែង ដោយតុណ្ហី
 ភាពថ្លែង តាមភាវៈគុណករុណា ។ ទើបក្រោកចាកទីនោះ ភក្ត្រាឆ្ពោះ
 ព្រៃមិត្តា យាងចេញចរលីលា ពីទីនោះដោយព្រះបាទ ។ ញ៉ាំងសត្វ
 ចូលពុទ្ធចក្រ មានបញ្ជីវគ្គិយ៍វាអាទិ៍ ឱ្យពិកអម្រឹតជាតិ រសនិព្យុន
 តាមធម្មតា ។ ចាប់អើមពីនោះឯង ច្រង់សំដែងធម៌ទេសនា ធ្វើពុទ្ធ
 ក្រិត្យា អស់វស្សាសែសិបប្រាំ ។ ពុំចយពុំបន្ត ប្រយោជន៍យូរអង្វែងឆ្នាំ
 សំរេចបុញ្ញាកម្ម ដល់សព្វសត្វទាំងភពត្រៃ ។

ហេតុនោះឥឡូវនេះ យើងខ្ញុំនេះសាទរក្រែក បពិត្រព្រះគុណថ្លៃ
 សូមនិមន្តប្រោសទេសនា ។ អនុគ្រោះពួកបរិស័ទ ដែលជាប់ខាត់ដោយ
 កហា ឱ្យកើតមានបញ្ហា ប្រាកដនាទីនេះហោង ។

ស. ដូចម្តេចពាក្យថាត្រៃលោកគោកត្រៃលក្ខណ៍?

ច. ត្រៃលោកនោះបានដល់លោកទាំង ៣ គឺកាមលោក ១, រូប
 លោក ១, អរូបលោក ១ សត្វដែលត្រេកអរក្នុងសម្បត្តិក្នុងលោកទាំង ៣
 នេះ មិនឃើញនូវព្រះត្រៃលក្ខណ៍ទាំង ៣ ដូច្នោះឈ្មោះថា ត្រៃលោក
 គោកត្រៃលក្ខណ៍ ។

ស. ព្រះពុទ្ធច្រង់បំរើពេញបារមីចំនួន ៤ អសង្ខេបយកម្រៃមួយសែន

ក្សត្រី ដើម្បីនឹងបានត្រាស់សព្វញ្ញត្តញ្ញាណ និងសំដែងធម៌ ព្រោសសត្វ
ក៏ស្ងៀមបានត្រាស់ហើយហេតុម្តេចក៏មិនសំដែងទេ ? ចាំចាប់ឱ្យព្រហ្មមក
អារាធនាធ្វើអ្វីទៀត ?

ច. ព្រះអង្គបានជាទ្រង់មិនទាន់សំដែងធម៌ទេសនា ក្នុងពេលនោះ
ព្រោះពួកទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយនៅរាប់អានមហាព្រហ្មថាជាសាស្តា
ធំបងគេ, បានជាព្រះអង្គរង់ចាំឱ្យព្រហ្មមកអារាធនា ដើម្បីនឹងងាយ
សំដែងធម៌ដល់ពួកទេវតា និងមនុស្សបានជារង់ចាំឱ្យព្រហ្មមកអារាធនា ។

គត្ត ១៨ យ៉ាងគឺ

១- សង្ឃភត្ត វេន្ទ្រវភត្តាការដែលដោយកាថាយិកាទាំងឡាយ
បានចាត់ចែងចង្ហាន់បិណ្ឌចាត ចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឃដែលនិមន្តមកអំពីទិស
ទាំង ៤ ទទួលបង្ហាន់បិណ្ឌចាតក៏តកំណត ។

២- ឧទ្ទេសភត្ត វេន្ទ្រវភត្តដល់ភិក្ខុ ១ អង្គ ឬ ៣ អង្គជាដើម តាម
ពាក្យដែលសង្ឃសំដែងឱ្យ ។

៣- និមន្តភត្ត វេន្ទ្រវភត្តដល់ភិក្ខុដែលខ្លួននិមន្តមកហើយប្រ
គេន ចំណែកខាងភិក្ខុសង្ឃបានដឹងហើយក៏ចេញទៅទទួលចង្ហាន់បិណ្ឌ
ចាត សំគាល់តាមបាត្ររបស់ខ្លួន ។

៤- សណាកភត្ត វេន្ទ្រវភត្តដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលខ្លួនសរសេរ

ឈ្មោះក្នុងស្នាក់ហើយចូលទៅកាន់អាណាម វាយរាំងប្រជុំលោកឱ្យចាប់
ស្នាក់ លុះព្រឹកឡើងលោកនិមន្តទៅទទួលបង្ហាន់តាមស្នាក់របស់ខ្លួន ។

៥- បក្ខិកភត្តំ វេន្ទ្រវរកត្តដល់ភិក្ខុសង្ឃក្នុងសុភ័យបក្ខ ចំណែក
ខាងខ្នើតបូកាឱ្យបក្ខ គឺចំណែកខាងរនោច តែក្នុងមួយបក្សប្រគេនតែ
មួយថ្ងៃមិនមានកំណត់ថ្ងៃណា ។

៦- ឧបោសថិកភត្តំ វេន្ទ្រវរកត្តដល់ភិក្ខុសង្ឃក្នុងថ្ងៃឧបោសថកាល
គឺក្នុងមួយខែ ។ អស់វារៈ ២ ៧ ឬ ៤ ៧ ឬ ៨ ៧ តាមថ្ងៃ
ឧបោសថសមគ្រប់រយសទ្ធា ។

៧- ពាហិបទិកភត្តំ វេន្ទ្រវរកត្តដល់ភិក្ខុសង្ឃក្នុងថ្ងៃ ១ កើត ឬ
១ រោច ដែលជាភត្តគឺព្រះពុទ្ធច្រង់សរសើរថាជាភត្តអាណន៍លានិសង្ឃច្រើន

៨- អាគន្តកភត្តំ វេន្ទ្រវរកត្តដល់ភិក្ខុសង្ឃជាអាគន្តក ដែលទើប
និមន្តមកថ្មី ។

៩- គមិកភត្តំ វេន្ទ្រវរកត្តដល់ភិក្ខុសង្ឃ ដែលបានធ្វើដំណើរទៅ
កាន់ទីណាមួយ ។

១០- គិលានភត្តំ វេន្ទ្រវរកត្តដល់ភិក្ខុសង្ឃដែលមានជម្ងឺតែ
ម្យ៉ាង ។

១១- គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ វេន្ទ្រវរកត្តដល់សង្ឃជាអ្នករក្សាជម្ងឺ

ភិក្ខុសាមណេរត្តងគ្នាតែម្យ៉ាង ។

១២- និច្ចភត្តិ វេន្ទវភត្តិដែលប្រគេនជានិច្ចដល់ភិក្ខុសង្ឃ ។

១៣- កុសិកភត្តិ វេន្ទវភត្តិដល់ភិក្ខុសង្ឃដែលបានបរាវណានៅ
ទីលំនៅមានកុសិជាដើម ដែលខ្លួនបានកសាងទុកក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា
(ភត្តនេះហៅតាមឈ្មោះទីកន្លែងដែលសង្ឃនៅ)

១៤- វារកភត្តិ វេន្ទវភត្តិដល់ភិក្ខុសង្ឃដោយបានចាត់ចែងដាក់
វេន្ទវាស់ប្តូរគ្នា ម្តងត្រូវផ្ទះអ្នកឯណោះម្តងត្រូវផ្ទះអ្នកឯណោះ ចំពោះភិក្ខុ
សង្ឃ - សាមណេរដែលនៅវត្តមួយ។ ។

១៥- វិហារភត្តិ វេន្ទវភត្តិហារដល់ភិក្ខុសង្ឃ សាមណេរដែល
នៅក្នុងវត្តមួយ ។ បានរាន់គ្រប់គ្រាន់បរិបូណ៌ទាំងអស់ ។

១៦- ចតុក្កភត្តិ វេន្ទវភត្តិហារចំពោះភិក្ខុសង្ឃបួនអង្គ។ ដែល
ខ្លួនបានសូមមកអំពីគណសង្ឃ ។ បានចាត់មកទទួលចង្ហាន់បិណ្ឌចាតនៅផ្ទះ
ខ្លួនរាល់។ ថ្ងៃពុំដែលដាច់ ។

១៧- អដ្ឋកភត្តិ វេន្ទវភត្តិហារចំពោះភិក្ខុសង្ឃ ៨ រូប ដែល
ខ្លួនបានសូមមកអំពីគណសង្ឃ។ បានចាត់មកទទួលចង្ហាន់បិណ្ឌចាតនៅផ្ទះ
ខ្លួនរាល់។ ថ្ងៃពុំដែលដាច់ ។

១៨- ធម្មភត្តិ វេន្ទវភត្តិហារដែលលាយដោយស្ត្រីអំពៅមាន

ត្រូវដាក់ថា បិណ្ឌ៣ត បើវេរចេញឈ្មោះ ភត្តា ហារោ ត្រូវបញ្ចូល
ថា ភត្តាហារំ ដាក់ឈ្មោះតាមប្រាថ្នា យ៉ាងដូចជាសង្ឃភត្តត្រូវបញ្ចូល
សង្ឃភត្តំ នូវសង្ឃភត្ត ដូច្នោះជាដើម ។

បើវេរចតុប្បច្ច័យជាសង្ឃទានដូច្នោះ

ធម៌ កន្លែ ឥមេ ចក្ការោ បច្ចុយេ ឥធានេត្វា សង្ឃស្ស
ទេម សាធុ កន្លែ សឡោ ឥមេ ចក្ការោ បច្ចុយេ បដិគណ្ណតុ
អម្ពានំ ធិយរត្តំ អក្កាយ ហិកាយ សុខាយ ។ ទុតិយម្បិ ។
តតិយម្បិ . . . ។

បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចំរើនអើយ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ បាន
នាំនូវបច្ច័យទាំងឡាយ ៤ នេះមកកំរល់ទុកក្នុងទីនេះ ហើយវេរប្រគេន
ដល់ព្រះសង្ឃ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃទទួលយកនូវបច្ច័យ
ទាំងឡាយ ៤ នេះ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដើម្បីសេចក្តី
សុខដល់លើងខ្ញុំទាំងឡាយអស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។ អស់
វារៈ២៥៥៨៦ ។ . . . អស់វារៈ៣ ៥៥៨៦ ។

បើវេរចតុប្បច្ច័យដល់ភិក្ខុមួយអង្គដូច្នោះ

ធម៌ កន្លែ ឥមេ ចក្ការោបច្ចុយេ ឥធានេត្វា អាយស្កុតោ

**ទេម សាធុ តន្ត្រ អាយស្វាតមេបបូយេ បដិគ្គណ្ណតុ អម្ពាភំ
ទិយរត្តិអគ្គាយហិតាយសុខាយ ។ ទុតិយឃ្វិ ។ តតិយឃ្វិ**

ប្រែថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំទាំងឡាយបាននាំនូវ
បច្ច័យទាំងឡាយ ៤ នេះមកដកល់ទុកក្នុងទីនេះ សូមវេរដល់ព្រះករុណា
ដ៏មានអាយុបពិត្រព្រះករុណា ដ៏ចម្រើនសូមព្រះករុណាទទួលយកនូវបច្ច័យ
ទាំងឡាយនេះ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ
ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយអស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។ អស់វារៈ
២ ដងផង ។ អស់វារៈ ៣ ដងផង ។

បើទេរកបិនទានដល់ព្រះសង្ឃថាដូច្នោះ

**ឥមំ ទុស្សំ កចិនចីរំ សង្ឃស្ស ទេម ។ ទុតិយឃ្វិ ។
តតិយឃ្វិ**

ប្រែថា បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចម្រើនដើម យើងខ្ញុំទាំងឡាយសូម
វេរនូវសំពត់នេះជាសំពត់ដើម្បីកបិនចីរំ ប្រគេនដល់ព្រះសង្ឃ ។
អស់វារៈ ២ ដងផង ។ អស់វារៈ ៣ ដងផង ។ ឬនឹងវេរថាៈឥមំ វត្តំ
កចិនចីរំ សង្ឃស្ស ទេម ដូច្នោះក៏បាន សេចក្តីប្រែដូចគ្នា ។

ទេរក្រឡើងបរិក្ខារជាបរិវារកបិនថាដូច្នោះ

៦- កម្ម មុខបុព្វនចោម្បំ នូវសំពត់សម្រាប់ជូតមុខគីកនៃរូង
ជាបរិក្ខារនេះ .

៧- កម្ម បរិក្ខារចោម្បំ នូវសំពត់តូចឬធំជាងប្រមាណជាបរិក្ខារនេះ

៨- កម្ម បរិសារនំ នូវសំពត់សម្រាប់ត្រងទឹកនេះ.

៩- កម្ម វស្សាជសំកំ នូវសំពត់ចំណាំវស្សានេះ .

១០- កម្ម អច្ចេកចីវរំ នូវសំពត់អច្ចេកចីវរនេះ ។

សំពត់ទាំង ១០ ប្រការនេះ បើត្រូវការនិងវេរសំពត់ណាមួយ ឱ្យ
យកឈ្មោះសំពត់ ដែលបានសំណៅជាបែបទុកនេះ មកដាក់ជាចាលី
សម្រាប់សូត្រវេរ ត្រង់កន្លែងដែលមានវង់ក្រចកទុកស្រាប់ហើយនោះ ។

វេរត្រៃចីវរថា:

**បឃំ កន្តេ គមំ (តិចីវរំ) គឃានេត្វា សឡ្យស្ស ទែប សាធុ កន្តេ
សឡ្យា គមំ (តិចីវរំ) បជិណ្ណតុ អម្ព្រាភំទីយេត្តំ អត្តាយហិតាយ
សុខាយ ។ ទុតិយឃ្មិ ។ តតិយឃ្មិ ។**

ប្រែថា បពិត្រតម្តែងសង្ឃក៏ចំរើនពេរិយ ! យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
បាននាំមកនូវ (ត្រៃចីវរ) នេះមកដកល់ទុកក្នុងទីនេះ សូមវេរប្រគេនដល់
ព្រះសង្ឃ បពិត្រព្រះសង្ឃក៏ចំរើនសូមព្រះសង្ឃ ទទួលយកនូវ (ត្រៃចីវរ)

សម្រេចសេចក្តីសុខ, ដល់អ្នកក៏មានគុណទាំងឡាយមានអាតានិងបិតាជា
ដើមឆង, ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយផងអស់កាលជាយូរអង្វែងទៅហោង ។

ឯសំពត់ ៧ ប្រការដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធត្រង់អនុញ្ញាតទុកឱ្យជាសំពត់
ជាប្បវិក្ខារនោះ គឺសំពត់ត្រៃចីវរ ១, សំពត់សម្រាប់ភ្នែកភ្លៀង ១
សំពត់សម្រាប់ទ្រាប់អង្គុយ ១, សំពត់សម្រាប់ក្រាលជាកម្រាល ១, សំពត់
ទាំងប្រមាណហៅថាសំពត់ប្បវិក្ខារចោឡ ១, បញ្ចូលសំពត់សម្រាប់
ភ្នែកភ្លៀង ១ សំពត់ចំណាវស្សា ១ និងសំពត់អប្បកថីវរ១ ថែមទៀតជា ១០ ។

ឯសំពត់ទាំង១០ ប្រការនេះ បើទាយកមានប្រាថ្នានិងរើសំពត់ណា
មួយដល់ព្រះសង្ឃ, តែសំពត់នោះមានតែ ១ ត្រៃឬ១ ផ្ទុំត្រូវឱ្យដាក់ឈ្មោះ
សំពត់នោះ ជាបាលីឯកវចនៈ ដូចបែបខាងមុខនេះទាំង ១០ ប្រការគឺ :

- ១- កម៌ តិចីវរំ នូវត្រៃចីវរនេះ,
- ២- កម៌ វស្សិកសាទិកំ នូវសំពត់សម្រាប់ភ្នែកភ្លៀងនេះ,
- ៣- កម៌ និសិទនំ នូវសំពត់សម្រាប់ទ្រាប់អង្គុយនេះ,
- ៤- កម៌ បច្ចត្តរណំ នូវសំពត់សម្រាប់ក្រាលនេះ
- ៥- កម៌ គណ្ណប្បវិក្ខារី នូវសំពត់សម្រាប់គ្រឿងប្បវិក្ខារ

ដំណើរនេះ,

៦- កម្ម មុខបុព្វនចោម្បំ នូវសំពត់សម្រាប់ជូតមុខគីកន្សែង
ជាបរិក្ខារនេះ .

៧- កម្ម បរិក្ខារចោម្បំ នូវសំពត់តូចឬធំជាងប្រមាណជាបរិក្ខារនេះ

៨- កម្ម បរិសារនំ នូវសំពត់សម្រាប់ត្រងទឹកនេះ.

៩- កម្ម វស្សាជសំកំ នូវសំពត់ចំណាំវស្សានេះ .

១០- កម្ម អច្នេកចីវរំ នូវសំពត់អច្នេកចីវរនេះ ។

សំពត់ទាំង១០ ប្រការនេះ បើត្រូវការនិងវេរសំពត់ណាមួយ ឱ្យ
យកឈ្មោះសំពត់ ដែលបានសំណៅជាបែបទុកនេះ មកដាក់ជាចាលី
សម្រាប់សូត្រវេរ ត្រង់កន្លែងដែលមានវង់ក្រចកទុកស្រាប់ហើយនោះ ។

វេរព្រឹត្តិចិវរថា:

**បឃំ កន្ថេ គមំ (តិចិវរំ) គឃានេត្វា សឡស្ស ទែប សាដុ កន្ថេ
សឡា គមំ (តិចិវរំ) បជិណ្ណតុ អម្ព្លាកំទិយរត្តំ អត្តាយហិតាយ
សុខាយ ។ ទុតិយឃ្យិ ។ តតិយឃ្យិ ។**

ប្រែថា បពិត្រកម្ពុជសង្ឃក៏ចំរើនណើយ ! យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
បាននាំអកន្ធវ (ព្រែចិវរ) នេះមកដកល់ទុកក្នុងទីនេះ សូមវេរប្រគេនដល់
ព្រះសង្ឃ បពិត្រព្រះសង្ឃក៏ចំរើនសូមព្រះសង្ឃ ទទួលយកនូវ (ព្រែចិវរ)

នេះ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់យើង
ខ្ញុំទាំងឡាយអស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។ អស់វារៈ ២ ដងឥត ។
អស់វារៈ ៣ ដងឥត ។

សំពត់ទាំង ១០ ប្រការនេះប្រើប្រាច្នានិងវេរសំពត់ណាមួយដល់ព្រះ
សង្ឃ តែសំពត់នោះមានច្រើនត្រៃឬច្រើនផ្គត់ ត្រូវឱ្យយកឈ្មោះសំពត់
នោះជាចាលីពហុវចនៈ មកដាក់បញ្ចូលវេរ ដូចមានសំណៅជាបែបទុក
ខាងក្រោមនេះស្រាប់ ។

១- ឥមាតិ តិចិវរាតិ នូវសំពត់ត្រៃចិវរទាំងឡាយនេះ ។

២- ឥមាតិ វស្សិកសាវិកាយោ នូវសំពត់សម្រាប់តូតទឹកភ្លៀង
ទាំងឡាយនេះ ។

៣- ឥមាតិ និសីទនាតិ នូវសំពត់សម្រាប់ទ្រាប់អង្គុយទាំង
ឡាយនេះ ។

៤- ឥមាតិ បច្ចុត្តរណាតិ នូវសំពត់កំរាលទាំងឡាយនេះ ។

៥- ឥមាតិ គណ្ណប្បវិច្ឆាទិនិ នូវសំពត់សម្រាប់គ្របបួសឬគ្រប
កំបៅទាំងឡាយនេះ ។

៦- ឥមាតិ មុខបុច្ឆនបោឡាតិ នូវសំពត់សម្រាប់តូតមុខទាំង
ឡាយនេះ ។

៧- កំមាតិ បរិក្ខាចោឡានិ នូវសំពត់បរិក្ខាចោឡទាំង
ឡាយនេះ ។

៨- កំមាតិ បរសាវនានិ នូវសំពត់សម្រាប់ត្រងទឹកទាំងឡាយ
នេះ ។

៩- កំមាតិវស្សាវាសិកាយោ នូវសំពត់ចំនាំវស្សាទាំងឡាយនេះ ។

១០- កំមាតិ អច្ចេកចីវរានិ នូវសំពត់អច្ចេកចីវរទាំងឡាយនេះ ។

ឯសំពត់ ១០ ប្រការនេះ បើត្រូវការនឹងវេសំពត់ណាមួយឱ្យ
យកឈ្មោះសំពត់នោះមកដាក់ជា៣លី សម្រាប់សូត្រវេទខាងមុខនោះចុះ
ត្រង់កន្លែងដែលបានរង់ក្រចកនោះស្រាប់ ។

វេទសំពត់សម្រាប់ទូតទីកន្សៀងថា:

**ឃឃំ កន្តេ ឥហានិ (វស្ស្យកសាជិកាយោ) ឥធានេត្វា
សឡ្យស្ស្យទេបសាប្តុកន្តេសឡោ ឥហា (វស្ស្យកសាជិកាយោ)
បដិក្កណ្ណតុ អម្ព្រាភំ ទិយរត្តំ អត្តា ហិតាយ សុខាយ ។
ទុតិយម្បិ ។ តតិយម្បិ ។**

ប្រែថា បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចម្រើនពេញវ័យ យើងខ្ញុំទាំងឡាយនាំនូវ
(សំពត់សម្រាប់ត្រងទឹកភ្លៀងទាំងឡាយ) នេះ មកដឹកលំទុកក្នុងទីនេះ

សូមវេប្រគេនដល់ព្រះសង្ឃ បពិត្រព្រះសង្ឃក៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃ
ទទួលយកនូវ (សំពត់សម្រាប់តូតទឹកភ្លៀងទាំងឡាយ) និងដើម្បីសេចក្តី
ចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយអស់
កាលជាអង្វែងទៅហោង ។ អស់វារៈ ២ ដងឆ្នាំ ។ អស់វារៈ ៣ ដងឆ្នាំ ។

វេរសង្ឃទានថា:

**ឥហានិខាននិយកោជនិយានិនិ សរេជ្ជត្វា សង្ឃសម្មទេម
សាគុ គរុន្តុ សរេជ្ជា ឥហានិ ខាននិយកោជនិយានិនិ បដិក្ក
ន្តុតុ អម្ព្មាកំនិយរុក្ខំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ។ ទុតិយម្បិ
តតិយម្បិ ។**

ប្រែថា: បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃក៏ចំរើនពេញវិញ ។ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
បានតាក់តែងនូវវត្ថុទាំងឡាយមានខាននិយកោជនិយា ហោង គឺបង្កើត
ចំអាបជាដើមនេះ ហើយវេប្រគេនដល់ព្រះសង្ឃ បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃ
ក៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃទទួលយកនូវវត្ថុទាំងឡាយ មានបង្កើតចំអាប
ជាដើមនេះ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ
ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។ អស់វារៈ ២
ដងឆ្នាំ ។ អស់វារៈ ៣ ដងឆ្នាំ ។

វេរគណនានថា:

**បឃំ កន្តេ ឥហានិ ខាននិយកោជនិយានិសិ សទ្យេត្វា
សិលវត្តានំ ទេម សាធុ កន្តេ សិលវត្តោ ឥហានិខាន-
និយកោជនិយានិ បដិក្កណ្ណតុ អម្ពានំ និយរត្តំ អគ្គាយ
ហិតាយ សុខាយ ។ ទុតិយម្បិ ។ តតិយម្បិ ។**

ប្រែថា បពិត្រព្រះករុណាទាំងឡាយដ៏ចម្រើនលើកលែងខ្ញុំទាំងឡាយ
បានកាត់តែកន្លែងក្នុងទាំងឡាយមានខាងនិយកោជនិយាហារ គឺបង្អែមនិង
ចំអាបជាដើមនេះ ហើយបែប្រគេនដល់លោកម្ចាស់អ្នកមានសិលទាំង
ឡាយ បពិត្រព្រះករុណាទាំងឡាយដ៏ចម្រើន សូមលោកម្ចាស់អ្នកមាន
សិលទាំងឡាយទទួលយកនូវវត្ថុទាំងឡាយ មានបង្អែមនិងចំអាបជាដើម
នេះដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់
យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។ អស់វារៈ ២ ដង
រត់ ។ អស់វារៈ ៣ ដងរត់ ។

វេរធានិបុគ្គលិកនានថា

**បឃំ កន្តេ ឥហានិ ខាននិយកោជនិយានិសិសទ្យេត្វា
សិលវត្តោ ទេម សាធុ កន្តេ សិលវត្តា ឥហានិ ខាន-
និយកោជនិយានិ បដិក្កណ្ណតុ អម្ពានំ និយរត្តំ អគ្គាយ**

ហិតាយ សុខាយ ។ ទុតិយធម្មិ ។ តតិយធម្មិ ។

ប្រែថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើនលើសលែក យើងខ្ញុំទាំងឡាយបាន
តាក់តែងនូវវត្ថុទាំងឡាយ មានខាងនិយោជន៍យាហារ គឺបង្ហែមនិង
ចំអាបជាដើមនេះ ហើយវេរប្រគេនដល់ព្រះករុណា បពិត្រព្រះករុណា
ដ៏ចម្រើន សូមលោកអ្នកមានសីលធួលយកនូវវត្ថុទាំងឡាយមានបង្ហែម
និងចំអាបជាដើមនេះ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បី
សេចក្តីសុខ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយអស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។

វេរោទ្ធករដល់ព្រះសង្ឃថា:

**មយំ កន្តេ ឥមាណិ កណ្តុលាណិ ឥធានេត្វា សង្ឃស្ស
នេម សាធុកន្តេសង្ឃោ ឥមាណិ កណ្តុលាណិ បដិក្កន្ត្ត តុ
អម្ពាភំ ទិយរក្ខំ អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ។ ទុតិយធម្មិ**

តតិយធម្មិ ។

ប្រែថា បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចម្រើននើយ យើងខ្ញុំទាំងឡាយបាន
នាំនូវអង្ករទាំងឡាយនេះ មកដកល់ចុក្កងទីនេះ ហើយសូមប្រគេនដល់
ព្រះសង្ឃបពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃធួលយកនូវអង្ករ
ទាំងឡាយនេះ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តី

សុខ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អស់កាលជាអង្វែងទៅហោង

វារៈ២ ដងឆ្នាំ ។ អស់វារៈ ៣ ដងឆ្នាំ ។

ចេតន្ត្រឈើផ្សេងៗថា:

**បយ័តន្ត ឥហានិ នានាដលានិ ឥហាននេត្វា សឡិស្ស
នេម សាដុ តន្ត្រ សឡោ ឥហានិ នានាដលានិ បដិគ្គណ្តតុ
អម្ពានំ និយត្តំ អក្កាយ ហិកាយ សុខាយ ។ ទុតិយម្បិ
តតិយម្បិ ។**

ប្រែថា បពិត្រព្រះគម្ពែងសង្ឃដ៏ចម្រើននើយ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
នាំគ្នារាំថ្ងៃឈើត្បែង ។ ទាំងឡាយនេះ មកដំកល់ទុកក្នុងទីនេះ សូមវេរ
ប្រគេនដល់ព្រះសង្ឃ បពិត្រព្រះគម្ពែងសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃចូល
យកគ្នារាំថ្ងៃឈើត្បែង ។ ទាំងឡាយនេះ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន កើតឡើង
ប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយអស់កាលជាអង្វែង
ទៅហោង ។ អស់វារៈ២ ដងឆ្នាំ ។ អស់វារៈ ៣ ដងឆ្នាំ ។

បើរោងឧបោសថកិរិហារថា:

អយំ ភន្ត ភមំ . (ឧបោសថាគារិ) ការត្វា ឧបោសថ

បរាសោទិសក្សកម្មករណត្ថាយ ចាតុទ្ធិសស្ស ភិក្ខុសង្ឃសង្ស ទែម
សាធុតទ្ធី ភិក្ខុសង្ឃា ឥមំ (ឧបោសថាគារំ) បដិគ្គណ្ណត្ថអម្ពានំ
ឧបរត្តំ អគ្គាយ ហិតាយ សុខាយ ។ ទុតិយប្ប្បតតិយប្បិ ។

ប្រែថា បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចំរើននើយ យើងខ្ញុំទាំងឡាយបាន
ចាត់ចែងធ្វើនូវ (រោងសម្រាប់ធ្វើឧបោសថ) នេះហើយសូមរេរដល់ព្រះ
ភិក្ខុសង្ឃដែលមកអំពីទិសទាំង ៤ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិរិយាធ្វើនូវសង្ឃ
កម្ម មានឧបោសថកម្មនិងបរាសោទិសកម្មជាដើម បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃ
ដ៏ចំរើន សូមព្រះភិក្ខុសង្ឃទទួលយកនូវ (រោងសម្រាប់ធ្វើនូវឧបោសថ)
នេះ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់
យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។ អសវារៈ ២ ដង
ផង អសវារៈ ៣ ដងផង ។

បើវេរសាលាថា :

ឥមំ សាលំ នូវសាលានេះ

វេរកប្បិយកុដិថា :

ឥមំ កប្បិយកុដិ' នូវកប្បិយកុដិនេះ ។

វេរកុជិតុបបូតុបថា :

កមំ កកី នូរកុជិតុប ឬ តុបនេះ ។

វេរកុជិតំថា:

កមំ វិហារំ នូរកុជិតំនេះ ។

វេរបង្កនំថា:

កមំ វច្ចកុដ នូរបង្កនំនេះ ។

បើប្រាជ្ញានឹងវេរសាលាក្តី កហ្សិយកុជិតី កុដតុបតី ឬ តុបតី កុដតំតី
បង្កនំតី ទាំង ៤ យ៉ាងនេះ នឹងវេរបស់ណាមួយឱ្យយករបស់នោះទាំង
៣លើទាំងសម្រាយមកដាក់ត្រង់វង់ក្របកនោះហើយសូត្រវេរចុះ ។

វេរគុតន្តថា:

មយំ កន្ត តំមំ គុតន្តំ តំមាទេស្វា តិកុច្យស្ស ទេម
សាធុ កន្ត តិកុសឡោ តំមំ គុតន្តំ បដិគ្គណ្ណតុ អម្ពាភំ
ទិយត្តំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ។ ទុតិយឃ្វិ ។
តតិយឃ្វិ ។

ប្រែថា: បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃវិទូមីននើយ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
បាននាំនូវគុតន្តនេះ អកត់កល់ទុក្ខកម្មនេះ សូមប្រែគេនដល់ព្រះ

ភិក្ខុសង្ឃ បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះភិក្ខុសង្ឃទទួលយក
នូវគុណនេះ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តី
សុខ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។ អស់
វារៈ២៥៥ឆ្នាំ ។ អស់វារៈ៣៥៥ឆ្នាំ ។

វិធីចេញទ្រព្យសង្ឃ:

វេទិកយុំថា :

បឃំ កន្តេ ឥមំ (បឃំ) ឥធានេត្វា ភិក្ខុសង្ឃស្ស
ទេម សាធុ កន្តេ ភិក្ខុសង្ឃោ ឥមំ (បឃំ) បដិគ្គណ្ណតុ
អម្ពានំ ទិយត្តំ អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ។ ទុតិយឃ្មី ។
តតិយឃ្មី ។

ប្រែថា បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចំរើននើយ យើងខ្ញុំទាំងឡាយបាន
នាំនូវ (ទឹកយុំ) នេះមកដក់ដល់ទុកក្នុងទីនេះ សូមវេទិកយុំប្រគេនដល់ព្រះ
ភិក្ខុសង្ឃ បពិត្រព្រះគម្ពីរសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះភិក្ខុសង្ឃទទួលយក
នូវ (ទឹកយុំ) នេះ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បី
សេចក្តីសុខ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយអស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។
អស់វារៈ ២៥៥ឆ្នាំ ។ អស់វារៈ៣៥៥ឆ្នាំ ។

បើវេរក្រូចថា:

ក៏មី កេលី ត្រូវប្រេងនេះ ។

បើវេរទឹកអំពៅថា:

ក៏មី ពាលភិក្ខុ ត្រូវទឹកអំពៅនេះ ។

បើវេរថ្នាំរម្ងាប់រោគថា

ក៏មី គិលានភេសជ្ជៈ ត្រូវថ្នាំសម្រាប់មនុស្សឈឺនេះ ។

បើប្រាថ្នាទិវង្សវេរប្រេងក្តី ទឹកអំពៅក្តី ទឹកភ្លោកក្តី ថ្នាំរក្សាធម៌

ទាំង ៤ នេះ របស់ណាមួយ ឱ្យយកឈ្មោះរបស់នោះ ទាំងចាលីទាំង

សម្រាយមកដាក់ត្រង់កន្លែងដែលវាប្រកួតនោះ ហើយសូត្រវេរចុះ

វិធីវេរចតុប្បជ្ជ័យទាំង ៤ ប្រការចប់

ដោយសង្ខេបតែប៉ុណ្ណោះ

(ប្រស្នាភិហិប្រតិបត្តិពិស្តារចប់តែប៉ុណ្ណោះ)

បរាគវសូត្រ

រៀបរៀងដោយ

ព្រះសាសនមុនី កឹម គួរ ចន្ទមង្គលោ

ក្រោមការពិនិត្យកែសម្រួល

នៃ

សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ គណៈមហានិកាយ

ធ . ណ . ជោតញ្ញាណោ

ឯវច្ឆេ សុត្តិ សូត្រនេះឈ្មោះបរាគវសូត្រ គឺខ្ញុំឈ្មោះអាណន្ត
បានស្តាប់មកហើយយ៉ាងនេះថា :

ឯកំ សមយំ គគវា សាវត្តិយំ វិហរតិ ជេតវនេ

អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ

ច្រង់ដង នៅក្នុងវត្តជេតវន ជាអារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀប

ក្រុងសាវត្តិ ។ **អថខោ អញ្ញតវា តេវតា អភិក្កន្ធាយ**

ត្ថិយា អភិក្កន្ធវន្តន្តា កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱកាសេត្វា

យេន គគវា តេនុបសន្តមិ ឧបសន្តមិត្វា គគវន្តំ

អភិវាទេត្វា ឯកបន្តំ អជ្ជាសិ លំភាវំនោះដង ទេវតាអង្គមួយ

កាលដែលវេលារាត្រីបឋមយាមកក្នុងទេវហើយ មានស្វីត្រូវរៀង បាន
 ញ៉ាំងវត្តពេតពនកុំវិញទាំងអស់ឱ្យភ្លឺស្វាង . ហើយព្រះមានព្រះភាគទ្រង់
 គង់នៅក្នុងទិណា ក៏ចូលទៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើប
 ថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ហើយឈរនៅក្នុងទីក៏សមគួរ
ឯកបន្តិ បីតា ខោ សា ឆេតតា តតវន្តំ ភាវាយ អដ្ឋកាសិ
 កាលទេវតានោះឈរនៅក្នុងទីក៏សមគួរ ក៏ក្រាបចូលព្រះមានព្រះភាគ
 ដោយពាក្យជាគាថា យ៉ាងនេះថា

**បរាតវន្តំ បុរិសំ បឃំ បុច្ឆាម គោតមំ
 តវន្តំ បុជ្ជហតម្ម ភី បរាតវតោ បុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយនាំគ្នាមក ដើម្បីចូលសួរនូវបុរសស្រីអ្នកមានសេច
 ក្តីវិនាសចំពោះព្រះគោតមក៏ចម្រើន . តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរសស្រីអ្នក
 មានសេចក្តីវិនាសនោះ ?

(ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់ថា :)

**សុវិជណោ ភវំ ហោតិ សុវិជណោ បរាតវោ
 ធម្មកាមោ ភវំ ហោតិ ធម្មទេសន្ធិ បរាតវោ**

បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីចម្រើន គេក៏ដឹងបានដោយងាយ បុគ្គល
 អ្នកមានសេចក្តីវិនាស គេក៏ដឹងបានដោយងាយដែរ (ដូចជា) បុគ្គល

អ្នកស្រឡាញ់ធម៌ ជាអ្នកមានសេចក្តីចម្រើន បុគ្គលអ្នកស្តាប់ធម៌ ជាអ្នក
មានសេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជានាម បឋមោ សោ បរាគវោ
ទុតិយំ ឥគវា ព្រូហិ ភី បរាគវតោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អ៊ឹងច្បាស់នូវហេតុនុះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ១ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ, សូមព្រះអង្គសំដែងនូវហេតុទី ២
តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរសស្ត្រី អ្នកមានសេចក្តីវិនាស ?

**អសន្តស្ស្វ បិយា ហោន្តិ សន្តេន កុរុតេ បិយំ
អសតំ ធម្ម រោចេតិ តំ បរាគវតោ មុខំ**

បុគ្គលមានពួកអសប្បុរសជាទីស្រឡាញ់ មិនធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់
ចំពោះពួកសប្បុរស ពេញចិត្តតែនឹងធម៌របស់ពួកអសប្បុរស អំពើនោះជា
ប្រធាននៃបុរសស្ត្រីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជានាម ទុតិយោ សោ បរាគវោ
ឥតិយំ ឥគវា ព្រូហិ ភី បរាគវតោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អ៊ឹងច្បាស់នូវហេតុនុះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ២ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រះអង្គសំដែងនូវហេតុទី ៣ តើ
អ្វីជាប្រធាននៃបុរសស្ត្រីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ?

**និទ្ទាសីលី សភាសីលី អនុដ្ឋាតា ច យោ នរោ
អលសោ កោធបញ្ញាណោ តំ បរាគវតោ មុខំ**

បុគ្គលដែលលោកដេកច្រើនក្តី, ហែប្រជុំគ្នានិយាយលេងច្រើនក្តី
មិនមានសេចក្តីប្រឹងប្រែងក្តី ខ្ជិលច្រអូសក្តី ជាប់មានសេចក្តីក្រោធខឹងក្តី .
អំពើនោះជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជនាម គតិយោ សោ បរាគវោ
ចតុត្ថំ គគវា ព្រូហិ ភី បរាគវតោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អឹងច្បាស់នូវហេតុនុះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ៣ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រះអង្គសំដែងនូវហេតុទី ៤
តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរស ស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស?

**យោ មាតរំ មិតរំ វា ជិន្ធាកំ គតយោក្ខនំ
បហុសន្តោ ន ករតិ តំ បរាគវតោ មុខំ**

បុគ្គលអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន តែមិនចិញ្ចឹមមាតាក្តី បិតាក្តី ដែល
ចាស់ជរាមានវ័យកន្លងទៅហើយ អំពើនោះជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នកមាន
សេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជនាម ចតុត្ថោ សោ បរាគវោ
បញ្ចមំ គគវា ព្រូហិ ភី បរាគវតោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនុ៎ះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ៤ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រហ្មអង្គសំដែងនូវហេតុទី ៥
តើអ្វីជាប្រធាន នៃបុរសស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ?

**យោ ព្រាហ្មណំ សមណំ វា អញ្ញំ វាបិ វណិត្យកំ
មុសាវាទេន វព្ពេតិ តំ បរាគវតោ មុខំ**

បុគ្គលដែលបញ្ឆោតព្រាហ្មក្តី សមណក្តី ឬបញ្ឆោតសូមយាចកដទៃ
ក្រៅពីនោះក្តី ដោយមុសាវាទ អំពើនោះជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នកមាន
សេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជានាម បព្ពមោ សោ បរាគវោ
កដ្ឋមំ ភគវា ព្រហ្មិ កី បរាគវតោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនុ៎ះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ៥ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រះអង្គ សម្តែងនូវហេតុទី ៦
តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ?

**បហុតវិក្កោ មុរិសោ សហិរញ្ញោ សកោជនោ
ឯកោ តុព្ពតិ សាទុនិ តំបរាគវតោ មុខំ**

បុរស បុគ្គល ដែលមានទ្រព្យច្រើន មានមាសប្រាក់និងភោជនាហារ
ច្រើនហើយលបលាក់បរិភោគ នូវភោជនាហារទាំងឡាយ ដែលមានរស

ច្បាប់ពិសាវកែម្នាក់ឯង អំពើនោះជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តី
វិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជានាម ឆដ្ឋមោ សោ បរាតថោ
សត្តមំ កកថា ព្រូហិ ភី បរាតថោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនុះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ៦ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រះអង្គសំដែងនូវហេតុទី ៧ តើ
អ្វីជាប្រធាននៃបុរស ស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ?

**ជាតិគុឡោ ធនគុឡោ គោគុគុឡោ ច យោ នរោ
សញ្ញតិ អតិបញ្ញតិ តំ បរាតថោ មុខំ**

នរណ៍ ដែលរឹងក្តឹងដោយអាងជាតិក្តី រឹងក្តឹងដោយអាងទ្រព្យក្តី រឹង
ក្តឹងដោយអាងកោត្រកូលក្តី ហើយមើលងាយញាតិរបស់ខ្លួន អំពើនោះ
ជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជានាម សត្តមោ សោ បរាតថោ
អដ្ឋមំ កកថា ព្រូហិ ភី បរាតថោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនុះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ៧ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រះអង្គសំដែងនូវហេតុទី ៨
តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តី អ្នកមានសេចក្តីវិនាស ?

ឥតិបុត្តោ សុរាបុត្តោ អក្ខបុត្តោ ច យោ នរោ

លទ្ធិ ឡទ្ធិ វិនាសេតិកំ បរាគវតោ មុខំ

នរជនជាអ្នកលេងស្រីក្តី លេងសុភក្តី លេងល្បែងភ្នាល់ក្តី រមែង
ញ៉ាំងទ្រព្យ ដែលខ្លួនបានហើយ ឱ្យវិនាសទៅ, អំពើនោះថា
ប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជានាម អជ្ជមោ សោ បរាគវោ
នវមំ ភគវា ព្រូហិ កី បរាគវតោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវហេតុដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ៨ . បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ, សូមព្រះអង្គសម្តែងនូវហេតុទី ៩
តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស?

**សេហិ ទាអេហិ អសន្តុដ្ឋោ វេសិយានុ បទុស្សតិ
ទុស្សតិ បរទាវេសុ តំ បរាគវតោ មុខំ**

បុរសដែលមិនសន្តោស ក៏មិនត្រេកអរ នឹងស្រ្តីជាភរិយារបស់ខ្លួន
ហើយទៅប្រទូស្ត ក៏ត្រេកអរនឹងពួកស្រ្តីពេស្យា ផ្កាមាស ឬ ត្រេកអរ
នឹងពួកស្រ្តី ជាភរិយានៃជនដទៃ, អំពើនោះជាប្រធាននៃបុរសស្រ្តីអ្នក
មានសេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហេតំ វិជានាម នវមោ សោ បរាគវោ
នសមំ ភគវា ព្រូហិ កី បរាគវតោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនេះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី៩, បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រះអង្គសម្តែងនូវហេតុទី ១០
តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរស ស្ត្រីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស?

**អតីតយោធូលោ ឃោសោ អាលោតិ តិម្ពរុត្តនិ
តស្ស្វា តស្ស្វា ន សុបតិ តំ បរាតវតោ មុខំ**

បុរសដែលមានវ័យចាស់កន្លងហួសហើយ ទៅនាំយកស្ត្រីក្មេង
ដែលមានចំណាត់ ដូចជាគ្តីរុជលមកធ្វើជាភរិយា ម៉្លោះហើយក៏រមែង
ក្តៅក្រហាយដេកមិនលក់ ព្រោះតែសេចក្តីប្រថំណ ចំពោះភរិយាក្មេង
នោះឯង អំពើនោះជាប្រធាននៃបុរសស្ត្រីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ។

**ឥតិ ហោតំ វិជានាម ឧសមោ សោ បរាតវោ
ឯកាឧសមំ តតវា ព្រូហិ ភី បរាតវតោ មុខំ**

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនេះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី១០, បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ, សូមព្រះអង្គសម្តែងនូវហេតុទី ១១
តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរស ស្ត្រីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស?

**ឥត្តិ សោឡិ វិកិរណិ មុរិសំ វាបិ តានិសំ
ឥស្សរិយស្តិ បំបេតិ តំ បរាតវតោ មុខំ**

បុរសដែលតាំងស្ត្រីអ្នកលេង ចាយវាយកញ្ចះកញ្ចាយ ឬ ស្ត្រីដែល

តាំងបុរសមានសភាពដូចនោះដែរ ក្នុងដំណែងជាធំ (ជាមេផ្ទះ)
អំពើនោះជាប្រធាននៃបុរស ស្ត្រីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ។

ឥតិ ហេតំ វិជានាម

ឯកាននសហោសោបរាគតោ

ន្ទានសមំ គគរា ព្រូហិ ភី បរាគតោ មុខំ

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនុះដូច្នោះថា នោះជាសេចក្តី
វិនាសទី ១១. បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រះអង្គសម្តែងនូវហេតុទី ១២
តើអ្វីជាប្រធាននៃបុរស ស្ត្រីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស?

**អប្បកោគោ មហាតណ្ហោ ខត្តិយេ ជាយតេ កុលេ
សោ ច រជំ បត្តយតិ តំ បរាគតោ មុខំ**

បុគ្គលណាដែលកើតក្នុងត្រកូលក្សត្រិយ៍ ជាអ្នកខ្សត់ខ្សោយភោគ-
សម្បត្តិ តែមានសេចក្តីប្រាថ្នាធំ. បុគ្គលនោះឯង ប្រាថ្នាចង់សោយរាជ្យ
ជាស្តេច អំពើនោះជាប្រធាននៃបុរស ស្ត្រីអ្នកមានសេចក្តីវិនាស ។

**ឯតេ បរាគតេ លោកេ បណ្ឌិតោ សមវេក្ខិយ
អរិយទស្សនសម្បន្នោ ស លោកំ គតតេ សិវន្តិ**

នរជនណាមួយ ជាអ្នកប្រាជ្ញ បរិបូណ៌ដោយប្រាជ្ញាជាក្រឡឹងយល់
ឃើញដ៏ប្រសើរ បានពិចារណាឃើញច្បាស់នូវហេតុទាំងនុះថា ជាអំពើ
នាំឱ្យវិនាសក្នុងលោក (ហើយបានរៀនចាកហេតុទាំងនុះចេញ) នរជននោះ
ឯង តែងបានភប់ប្រសព្វជួបប្រទះនឹងលោកដែលជាទីក្សេមក្សាន្តត់មាន
ឧបទ្រពឡើយ ។

